

LASSITER

ТРИОТО
от
МОНТАНА

Уестърн от ДЖЕК СЛЕЙД

КАЛПАЗАНОВ 101.037 - 1995

КОК
КАЛПАЗАНОВ

ДЖЕК СЛЕЙД

ТРИОТО ОТ МОНТАНА

Превод: Цветелина Петрова

chitanka.info

Може би за пръв път един човек е поставен във времето си — толкова суроно, толкова нецивилизовано, толкова жестоко, че рядко фантазията на авторите се е оказвала достатъчна да го отрази. Западът — това е безмилостна природа, гибелни мисии и титанични цели.

Те формират човека Ласътър.

триото от Монтана.

Когато тримата пристигат в Клиърдаун, никой не знае кои са и хората ти наричат просто триото от Монтана. Заради червенокосата птичка Линда лейтенант Джими Уонамейкър става предател. Триото от Монтана иска заплатите на наемниците от кавалерията и главата на шерифа Пит Бърнинг и ако Ласитър не бе в града, планът им щеше да успее. Отсега нататък обаче за тримата има само едно сигурно място — святата земя на Шайените от Биг Хори Лейк, — но това е бягство към гибелта, защото пред тях са Шайените, а зад тях — ловец, който никога не се отказва от преследването — Ласитър.

1.

Доста хора смятаха за истинско чудо, че в тези страшни времена Джошуа Малиган бе доживял до седемдесет години. В действителност напредналата му възраст се дължеше на голям късмет и отчасти на това, че старецът имаше почти безпогрешен инстинкт кога да преклони глава, кога да държи устата си затворена и кога да бъде абсолютно незабележим.

Този инстинкт задейства вътрешния предупредителен глас на Джошуа Малиган точно в момента, когато двамата ездачи скочиха от седлата вън, пред входа на банката в град Клиърдаун.

Въпреки че дрехите и конете им бяха целите покрити с прах, Малиган позна по бързите, решителни движения на мъжете, че не бяха яздили кой знае колко продължително. Лицата им почти не се виждаха. Двамата носеха дълги мушами и бяха дръпнали широкополите си стетсъни ниско над челото, макар че слънцето все още не бе преполовило пътя си и не ги заслепяваше. Не завързаха юздите на дървената греда пред банката, а само ги преметнаха да висят. След като измъкнаха оръжието от калъфите, бързо и уверено се насочиха към входа на сградата.

Джошуа Малиган пусна метлата, макар че имаше още много работа. Стоеше доста далече в дясната част на помещението и от пръв поглед разбра, че ще бъде в крайно неизгодно положение, ако, както предполагаше, се стигне до неприятен инцидент. Наоколо нямаше почти никакво прикритие, зад което старецът да може да залегне. В най-добрия случай само една стара, дървена пейка, която първо трябваше да обърне, но не бе чак толкова slab, за да може изцяло да се скрие зад нея от погледите на двамата. Ако го забележеха и откриеха огън по него, изгнилото дърво не му предлагаше никаква защита. Куршумите щяха да минат през него безпрепятствено като през масло.

Единственото, което оставаше на стареца, беше да се втурне през вратата в стаята, където се намираше касата, и после с ножичен скок да се озове зад едно от гишетата, които въобще нямаше да

представляват интерес за негодниците вън, защото, както ги гледаше Джошуа Малиган, му приличаха на банкови обирджии.

— Хей, старче! Много е рано, за да правиш почивка. Трябва... — извика му Бари Пулмън. Той бе отвратителен чиновник, обичащ да си предава важност и да дебне наоколо, въпреки че в действителност бе само дребно светило, което не огряваше много надалече.

Малиган не му обърна внимание. По-бързо, отколкото би очаквал някой от него заради възрастта и килограмите му, той скочи към вратата, водеща към помещението с касата. Отвори я рязко, стрелна се в коридора, тресна вратата зад себе си, хвърли се на пода и се превъртя под едно от незаетите гишета. После притай дъх и впери очи в Бари Пулмън, който естествено го бе проследил с поглед.

Пулмън се ухили злобно, надигна се зад бюрото си и понечи да се приближи до гишето, под което бе изчезнал Малиган, когато входната врата на банката се отвори с трясък и двамата негодници се втурнаха вътре.

— Никой да не мърда от мястото си!

Бари Пулмън тъкмо бе тръгнал да измъкне стария Малиган изпод гишето и да го изпрати отново на работа. Не успя да се закове на място, както заповядва високо единият от негодниците. Куршумът го улучи.

С широко отворени очи Малиган видя как парчето олово разкъса гърдите на Пулмън. На стареца му дожаля, но същевременно бе доволен от смъртта на вечно перещия се чиновник, тъй като вече нямаше да може да го изпее пред началството. При това Малиган беше миролюбив човек, който на никого не би пожелал да умре от насилиствена смърт. Дори и на Пулмън, въпреки че никога не бе можел да го понася.

Смъртта на Пулмън бе спасила живота му. Поне засега.

— Никой да не мърда — повтори един от бандитите.

Старият Малиган не можеше да види, но бе абсолютно сигурен, че сега, след първия убит, никой нямаше да се осмели да помръдне от мястото си.

Две жени изкрешяха. Едно дете започна да плаче. Някакъв мъж изруга сдържано. Най-накрая някой се опита да възроптае плахо, но това нито можеше да възпре разбойниците, нито да ги смuti.

— Всички залегнете! Ръцете на тила!

Настъпи суматоха, вдигна се шум, по който можеше да се съди, че всички моментално залегнаха на земята.

Една торба прелетя над гишето на касата и падна на пода.

— Парите вътре! Както и тези от трезора!

— Той е празен — каза един от банковите служители, изричайки по този начин последните си думи. В следващите секунди издъхна както преди малко Пулмън.

— Още някой ще твърди ли, че трезорът е празен!

Детето изкреша силно, една жена започна да пиши.

— Тишина, по дяволите!

Жената онемя, но детето продължи да крещи, защото се страхуваше до смърт.

— Ако на някого му хрумне някоя глупава идея или пък иска да се прояви като безумен храбрец, най-напред ще умрат жените и децата. Всички пари в торбата! Ти там! Ще излезеш и ще доведеш шерифа! Кажи му, че убитите ще тежат на неговата съвест, ако е много страховлив и не иска да дойде. Побързай!

Прозвучаха бързи стъпки. Входната врата на банката се затвори и после за миг се въз颤и тишина.

Старият Малиган чуваше ударите на собственото си сърце. Преди да го обхване паниката, си помисли, че никой, освен него не може да чуе учестения му пулс. Притисна се по-плътно към гишето, дишайки едва-едва. Беше му напълно ясно, че ако го откриха тук, с него беше свършено. Преди време си бе казал да не прави нищо, което би му попречило да доживее до сто години. Сега тая мисъл отново завладя съзнанието му и той реши да не отстъпва от нея.

Пред конюшнята под наем, намираща се срещу банката, от другата страна на Майн стрийт в Клиърдаун, Ласитър рязко обузда кафявия си жребец. Банката, където бяха проехтели изстрелите, бе отдалечена на не повече от двадесет крачки.

Цвилейки, кафявият жребец се възпротиви на грубото отношение на своя ездач. Още едно по-яко дръпване на юздите накара коня бързо да се умири.

Ласитър скочи от седлото, измъкна уинчестъра от кожения кальф и вкара жребеца със силен удар по задницата в конюшнята под наем. С два дълги скока последва животното и се хвърли зад едно корито за вода, търсейки прикритие.

От отсрещната страна на улицата входната врата на банката се отвори с тръсък. Един мъж в евтини фермерски дрехи излезе навън, олюявайки се и спря. Дългата черна коса падаше в безпорядък на целото му. Неуверено, той се извърна и с присвiti очи погледна във всички посоки. Явно бе объркан, ужасът все още беше изписан на лицето му и той като че ли въобще не можеше да повярва на царящото спокойствие вън.

Отдясно се приближаваха няколко мъже, излезли от една кръчма, след като бяха чули изстрелите в банката.

Облеченият като фермер човек поклати глава, вдигна ръка и замаха силно.

— Останете там, където сте! — извика той. — В банката има жени и деца... Двамата души вече са мъртви... Шерифът трябва да дойде в банката или те ще застрелят жените и децата...

С трескаво движение на ръката отмахна дългата коса от лицето си, хвърли още един поглед наоколо и се затича към офиса на шерифа.

Мъжете, които бяха излезли от кръчмата, се спогледаха безпомощно и после отново се оттеглиха на сигурно място.

Един куршум отвътре разби на парчета огромното стъкло на банката. В назъбения отвор се появи висок мъж със светла мушама и с широкопол, необичаен за околността стетсън. Държеше пушката с две ръце, изкара цевта ѝ навън и слепешката стреля през улицата.

Въпреки че куршумът улуши коритото за вода, зад което се бе скрил Ласитър, той не вярваше, че негодникът го бе открил.

— За всички ще е по-добре, ако никой не се въясва на улицата — изкрештя мъжът със светлата мушама и широкополия стетсън. — Това тук няма да трае дълго. Скоро ще изчезнем от града. Но първо имаме да уредим нещо с шерифа ви.

Разбира се, не очакваше отговор. А и без друго не можеше да открие жива душа по Майн стрийт. Изминаха две-три секунди и той отново се скри зад счупеното от куршума стъкло.

Думите на бандита бяха прозвучали доста неясно. Ласитър не можеше да проумее за какво става въпрос. Но чу, че в банката плачат деца и никаква жена крещи.

— Мислиш ли, че говори сериозно? — попита някой зад него. Ласитър извърна глава и погледна през рамо.

Човекът, задал въпроса, лежеше в дълбоката сянка на конюшнята под наем. Бе мършав като кранта, имаше плешивица и беше ужасно кривоглед. Никога досега Ласитър не бе виждал такова нещо. Косата, липсваща на темето му, растеше като дълга, спъстена брада по лицето му и на пръв поглед изглеждаше като изкуствена.

— Така ми се струва — каза Ласитър тихо. — Видя ли негодниците?

— Виждам всичко, което става в този проклет от Бога град — отвърна кривогледият слаб мъж, чиято възраст трудно можеше да се определи заради обезобразеното му лице. Вероятно беше над петдесетте. — Двама са. По дрехите им още стои полепнал от вчера прах. Виж само конете.

Ласитър видя един черен жребец и един пъстър. И двете животни действително бяха покрити с толкова прах, че истинският им цвят едва можеше да се определи.

— Познаваш ли ги?

Кривогледият поклати глава. Пръстите му се скриха напълно в брадата, когато се почеса.

— Но във всеки случай Пийт Бърнинг ги познава.

— Пийт Бърнинг?

— Шерифът, човече. Мъжът с оръжието току-що каза, че имали да уреждат сметки с Бърнинг, нали?

Ласитър кимна, обърна отново глава напред и се превъртя така, че да може да наднича иззад коритото за вода. Отсреща при банката нищо не се бе променило. Децата продължаваха да крещят, а сега се чуваше и плачът на няколко жени.

Мъжът от Бригада Седем изскърца със зъби. Негодниците в банката можеха да се чувстват дяволски сигурни със заложниците, паднали в ръцете им. На никого нямаше да му хрумне да предприема нещо срещу тях, докато животът на жените и децата беше в опасност.

Клоощавият със спъстената брада бе пропълзял до него и Ласитър веднага усети неприятната му миризма. Мъжът вонеше така ужасно, че човек едва ли би могъл да издържи по-дълго от няколко секунди в непосредствена близост до него.

— Във всеки случай са избрали най-подходящия момент.

— Защо мислиш така?

— Вътре в трезора са парите за сините куртки от форт Смит. Ще изям цяла кофа овес, ако негодниците не са знаели това, мистър.

— Ласитър — каза мъжът от Бригада Седем.

— Какво?

— Името ми е Ласитър.

— Смешно име. — Плещивият махна бегло с ръка. — Не е твоя вината, нали?

Ласитър леко се ухили.

— Какво искаше да кажеш за парите на сините куртки?

— Пратили са ги твърде късно от Билингз и не са посмели да тръгнат със златото по тъмно през земите на Шайените и Гарваните за форт Смит. Така че са ги депонирали тук, в трезора на банката. По обед се очаква да дойде един ескадрон, който да вземе парите. Разбираш ли?

Ласитър кимна, въпреки че все още не схващаше съвсем точно подробностите. Но в момента не мислеше за това.

Кривогледият се засмя пронизително.

— Във всеки случай си пристигнал в най-подходящото време на най-подходящото място. По дяволите, на човек не му се случва често да види как някой отмъква парите на армията. Аз съм Тони Алберти, Ласитър. Има ли нещо? Ще изям още една кофа овес, ако дебелият Бърнинг се осмели да се появи в банката. За шерифа е ясно като бял ден, че негодниците там вътре искат да го пипнат, понеже имат да уреждат с него стари сметки.

Ласитър усети, че по челото му избива пот. Думите на плещивия не звучаха никак обнадеждаващо. Не ставаше въпрос за парите на армията. Войниците щяха сами да си ги върнат. Касаеше се за жените и децата, държани от бандитите в банката като заложници. Негодниците вътре искаха да видят шериф Бърнинг. Ако той не се появише, щеше да се пролее кръвта на невинни хора. Ласитър погледна към вратата на офиса на шерифа, където отдавна бе изчезнал мъжът, излязъл от банката.

Кривогледият Алберти проследи погледа му и поклати глава.

— Ако бях на твое място и нямах специално поръчение, не бих се намесвал в тая работа, Ласитър.

От една страна, клоощавият собственик на конюшнята под наем имаше право. От друга страна, Ласитър не можеше да наблюдава със

скръстени ръце как пред очите му се разиграва истинска драма. Хвърли още един поглед към банката. Там всичко бе спокойно, ако не се смяташе плачът на децата и виковете на няколко жени, които не можеха да преодолеят ужаса. На тротоара междувременно се бяха събрали доста хора, но всеки от тях беше потърсил сигурно прикритие. Отсреща, в офиса на шерифа, цареше пълна тишина.

Ласитър запълзя назад, докато стигна до вътрешността на конюшнята под наем, предлагаща му защита. Изправи се. Алберти го бе последвал и сега го погледна с присвирти очи. Мъжът от Бригада Седем предположи, че плешивият гледа него, въпреки че зениците му бяха насочени в съвсем друга посока.

— Ти си луд, Ласитър — каза Алберти. — Никой не може да накара Бърнинг да застане пред дулата на бандитите в банката.

Собственикът на конюшнята под наем беше прав. Но все пак трябваше да се направи нещо.

В момента, когато Ласитър отново се бе оттеглил в конюшнята и се канеше да я напусне през задната врата, на счупения прозорец на банката пак се появи мъжът с пушката.

— Ще чакаме десет минути — извика той. — Ако дотогава шерифът не бъде тук, ще застрелям първата жена.

Ласитър потръпна. Бандитът стоеше там, без да се прикрива. За опитен стрелец нямаше да бъде трудно да го извади от играта. Но това, по дяволите, нямаше да помогне. В банката бяха двама, а в града може би имаше още някой, който следеше нещата отвън.

— Десет минути — повтори мъжът с пушката. — Искаме да изчезнем от тук, преди да се появят сините куртки. — Той се изсмя на пресекулки и стреля напосоки към Майн стрийт.

После отново се скри.

— По дяволите, не беше такава уговорката! — изпъшка високиятстроен мъж с дълга до раменете руса коса. Рязко се извърна от прозореца и погледна към леглото, на което лежеше чернокоса жена. Гола и извърната леко настрани.

Тялото ѝ беше бяло като току-що навалял сняг, с изключение на тъмния пухкав триъгълник между бедрата и почти черните връхчета на гърдите ѝ.

— Ти каза, че ще вземат парите и по-късно ще ги поделим заедно на Биг Хорн Лейк.^[1] Какво се е...

Младата жена се изправи рязко. Тъмните ѝ очи блестяха, а фино изваяното ѝ, красиво лице придоби презрително изражение.

— Те ще вземат парите и ти ще получиш дела си на Биг Хорн Лейк, лейтенант!

— Момчетата са се побъркали. В банката има вече двама мъртви, а сега, изглежда, че искат и главата на шерифа. Какво, по дяволите...

Чернокосата жена стана от леглото. Разпусна дългата си коса и после с ръце прикри високите си, стегнати гърди, така че между пръстите ѝ надничаха само черните коронки. С гъвкава походка на котка тръгна към русия лейтенант.

— Нямаш причини да се оплакваш от нещо, скъпи Джими — каза тя тихо. — Бях твоя и ще получиш куп пари. В края на краищата, това е много повече, отколкото заслужава един предател.

Лейтенант Джими Уонамейкър извика като самотна хиена. Впери поглед в красивата гола жена, застанала на крачка пред него и наблюдаваща го през тесните си очи. По дяволите, още веднъж го нарече скъпи Джими и предател. В яда си не можеше да определи за какво повече трябва да се ядосва.

Опиянението от любовта и страстта бяха отлетели. Можеше да гледа чернокосата, без да се възбужда от тялото ѝ. Бе я имал. Наистина сега, когато си мислеше за това, все по-ясно осъзнаваше, че тя му се беше отдала със студенината на проститутка. Вече не беше и съвсем сигурен, че ще получи обещаните пари.

Как, по дяволите, бе могъл да попадне в клопката на тази жена? Как беше успяла тя да направи от него предател?

— Трябва да изчезнат с проклетите пари, докато още могат — каза лейтенант Уонамейкър, който ръководеше превозването на златото от Билингз и противно на своите хора не бе прекарал нощта във форт Смит.

— Какво искаш да кажеш с това, докато още могат?

— Възможно е войниците ми да се появят всеки момент.

Чернокосата свъси чело.

— Има доста време до обед, скъпи лейтенант Джими.

— По всяка вероятност мъжете ще пристигнат по-рано в Клиърдаун.

Жената се засмя, вдигна ръце от гърдите си и пристъпи по-близо до лейтенант Уонамейкър. През прозореца посочи към сградата на банката.

— Шериф Бърнинг е застрелял един от техните приятели и се е погрижил още двама да увиснат на бесилото. Те ще си отмъстят за това. По своя див начин. Дори и да исках, не можех да ги спра.

Уонамейкър поклати глава.

— Ще се вдигне много шум, ако нещо се случи на шериф Бърнинг.

— Казах, че не мога да ги спра, лейтенант.

Уонамейкър отстъпи до леглото и седна на мекия дюшек.

— Това ще създаде проблеми. Работата ще свърши зле. Може...

С две бързи крачки красивата жена се озова до него. Обви с голи ръце тила му и притисна гърди в лицето му, така че Уонамейкър въобще не можеше да продължи да говори.

[1] Лейк — езеро — Б.пр. ↑

2.

Мъжът, когото бандитите бяха пуснали от банката, за да доведе Бърнинг, стоеше с отпуснати ръце в офиса. Зад бюрото се бе разплул истински дебелак с квадратен череп, широки рамене и огромен гръден кош.

Шериф Пийт Бърнинг.

Карираната му риза беше полуразкопчана. Бе сложил краката си, обути в ботуши на бюрото.

По мътния му поглед и зачервеното лице Ласитър веднага позна, че Бърнинг е пиян.

— Изчезвай оттук! — извика той, след като бегло огледа мъжа от Бригада Седем. — Това е служебно помещение. Офис на шериф, а не кръчма, в която да може да влиза и излиза всеки скитник.

Облеченият като фермер мъж се обърна към Ласитър.

— Бърнинг е пиян и въобще не мисли да предприема нещо срещу бандитите в банката, мистър.

— Прав е — каза шерифът с фъфлещ глас. — По дяволите, нямам намерение да се оставя да ме убият.

— Никой не иска да ви убива, шерифе — намеси се Ласитър.

Бърнинг изруга. Смъкна краката си от бюрото и се опита да се изправи, но залитна, хвана се здраво за бюрото и накрая отново се отпусна на стола. Поклати глава и дългата му, тъмна коса падна в безпорядък по лицето му.

— Какво, по дяволите, знаеш за това? — изрева той към Ласитър. — Така както Даниъл ми описа негодниците, явно са от бандата на Уестин. Те отдавна чакат удобен случай да ме изпратят на оня свят. Нямам намерение да заставам пред дулата на пушките им. Да изчезват с плячката. И без това не им остава много време. Скоро ще пристигнат сините куртки от форт Смит, за да приберат парите, които вчера депонираха тук. Тогава ще видим какво ще правим.

— Боже мой! — изстена Даниъл Белоу, фермерът. — Негодниците вече застреляха хладнокръвно двама души. Те не се

шегуват и ще изпълнят заканата си. Ще посегнат на жените и децата.

Ласитър кимна сериозно. Той също бе останал с това впечатление.

— Трябва да направим нещо.

Шериф Пийт Бърнинг се засмя гръмко, свали значката от ризата си и я хвърли така, че Ласитър успя да я хване във въздуха.

— Тогава направете нещо, мистър. Току-що си подадох оставката и значката е във ваши ръце. По дяволите, направи нещо, като си такъв герой. Те не те познават, значи няма да имат нищо против теб. А мен ме оставете на мира.

Ласитър погледна значката в ръката си. Така както Бърнинг си представяше нещата, нямаше да стане. Не можеше значката да се даде на някой друг и той да се прави на шериф.

Фермерът пристъпи по-близо до Ласитър и впи воднисти очи в него.

— Жена ми и две от децата ми са също в банката. Ако знаете как могат да се освободят жените и децата, тогава трябва да направите нещо. Моля ви.

Пийт Бърнинг се засмя гръмко и посочи към шкафа с оръжието.

— Всичко е на твоето разположение, шерифе — каза той на Ласитър. — Вземи това, което ти е необходимо. Заместник-шерифът вчера си подаде оставката. Ще бъдеш сам. Там, в чекмеджето, има още няколко от ламаринените значки. С тях можеш да накичиш нови заместници. Всички да вървят по дяволите!

Ласитър погледна дебелака, чиито очи се затваряха. Наистина, на този човек не можеше да разчита. Дори и трезв, Пийт Бърнинг едва ли щеше да му е от помощ. Градът не би могъл да назначи за шериф полош мъж от него.

Ласитър решително закачи значката и напусна офиса, без да се обръща към Пийт Бърнинг. Навън се бяха събрали доста хора, които обаче не смееха да се приближат до банката в Клиърдаун. Мъжът от Бригада Седем не познаваше никого, както и него, естествено, не го познаваха тук. Гражданите бяха вперили очи в него, без да проронят и дума, че сега той носи значката.

С дълги, тежки крачки Ласитър тръгна надолу към банката. Нямаше представа какво го очаква там и дали действително може да се

направи нещо за заложниците, намиращи се заедно с бандитите в сградата.

— Хей, вие там! — извика той на десетина метра от входа на банката. Държеше уинчестъра с две ръце, притиснат до гърдите. Така значката можеше да се види още по-добре. — Искали сте да дойда. Ето ме, тук съм.

Отново се появи мъжът, който вече два пъти бе бълвал огън навън. Този път държеше пушката готова за стрелба и се прицели в Ласитър. Беше килнал широкополия стетсън ниско на тила и мъжът от Бригада Седем виждаше тясното му лице, приличащо на това на лешояд. Негодникът имаше тънки устни, приближени очи и хълтнали страни. Изглеждаше така, сякаш от доста време не бе слагал хапка в устата.

— Какво искаш?

— Не сте ли искали да видите шерифа? — попита Ласитър спокойно и се приближи още няколко крачки.

— Ти ли си шерифът?

— Не се ли вижда?

— Къде е Пийт Бърнинг?

Ласитър сви рамене.

— Вчера напусна града със заместник-шерифа. И аз не мога да си представя, че ще остана дълго в тази мизерна дупка. Ако искате парите, вземайте ги и изчезвайте.

Негодникът с лице на лешояд присви очи. На лицето му бе изписано недоверие.

— Сигурен ли си, че говориш истината, шерифе?

— Сигурен съм, че Пийт Бърнинг вчера напусна града заедно със заместника си. Не знам защо и къде са отишли. Не са се обадили на никого.

Цевта на пушката леко се надигна нагоре.

— Такова нещо никога не съм чувал — изръмжа бандитът.

— Честно казано, и аз — съгласи се с него Ласитър. — Освен това нямам никакво намерение да си създавам неприятности с вас. Не съм получил още първата си заплата...

— Приближи се!

Ласитър с облекчение си пое дъх, но, естествено, никой не забеляза. Фактът, че негодникът още не го застрелял, можеше да се

счита за първа победа. Мъжът от Бригада Седем задържа уинчестъра, притиснат до гърдите си и се приближи с бавни, предпазливи крачки до счупеното стъкло, зад което стоеше бандитът.

За първи път имаше възможност да хвърли поглед в помещението с гишетата. Около десет души се бяха опънали на дървения под, който не беше преметен добре още от предния ден. Имаше три деца, които лежаха в ръцете на майките си. Двете от тях плачеха. Майките се опитваха да ги успокоят, но думите им не помагаха. Малките все още не проумяваха света, но все пак усещаха, че тук става нещо ужасно и опасно. Други три жени лежаха пред гишетата. Двете бяха изгубили всякакъв контрол над нервите си, крещяха и не можеха да се успокоят като децата. Но това бе съвсем разбираемо.

Малко по-встрани на пода бяха залегнали двама невъоръжени мъже. Фермери от околността, които през деня не носеха пушки със себе си.

Съучастникът на негодника, взел на мерник Ласитър, стоеше широко разкрачен до едно гише, без да помръдва. Вероятно следеше със зорко око как един от служителите в банката изваждаше парите на войската от трезора и пълнеше торбите.

Но Ласитър не можеше да види това.

— Оня плъх Бърнинг зарязал вчера града заедно със своя заместник — извика бандитът с пушката на партньора си.

— Кой каза?

— Новият шериф.

Другият негодник, който бе по-широк в раменете, по-пълен, но почти с една глава по-нисък от съучастника си с пушката, поклати глава.

— Това е долна лъжа. Вчера Бърнинг бе все още тук.

Ласитър кимна бързо.

— Ако вчера означава тази нощ, тогава имаш право. Нямам представа каква каша е забъркал Бърнинг тук, но през нощта изчезна тихомълком.

— Не е такъв човек — отбеляза по-едрият от двамата бандити, без да се обръща към Ласитър и съучастника си. — Освен това обича да си посръбва. След полунощ винаги е така пиян, че не може да се движи като хората.

— Тогава този път не е бил натряскан. Или пък е изчезнал преди полунощ. Във всеки случай вече не е тук. Днес сутринта ми предложиха значката и аз, идиотът, я приех. Само ако знаех какво става в този град...

Негодникът с пушката прекъсна Ласитър с мръсна ругатня. Толкова мръсна и обидна, че дори жените спряха да крещят.

— Докъде стигна, приятел? — попита по-едрият, който стоеше до гишето.

— Почти съм готов, сър — чу Ласитър да отговаря банковият чиновник.

— Какво става вън? — поиска да знае по-дебелият бандит.

— Нищо — отвърна съучастникът му. — Човек може да си помисли, че цялата проклета банда е потънала вдън земя. Във всеки случай никой не се опитва...

— Чакат сините куртки — намеси се Ласитър. — Някой каза, че щели да пристигнат от форт Смит по-рано от уговореното.

Отново пушката трепна в ръцете на бандата, а очите му се присвиха и заприличаха на тесни цепки.

— Чу ли, Бруно?

Едрият мъжага кимна.

— Копелето лъже — каза той. — Ние знаем по-добре.

— Това са всичките пари, сър — обади се банковият чиновник, който бе прехвърлил съдържанието на трезора в чувалите.

Ласитър започна да се облива в пот. Ако не успееше да убеди негодниците, че Бърнинг не е вече в града и че войниците ще пристигнат по-рано, тук сигурно щеше да стане доста напечено.

— Пусни уинчестъра, вдигни ръце на тила и влез вътре, шерифе — каза бандитът с хълтналите страни.

Ласитър пусна уинчестъра, вдигна ръце на тила и се промуши през счупеното стъкло в салона с гишетата. Бандитът с пушката започна да отстъпва назад, така че да може да държи мъжа от Бригада Седем на мушка. Спря, когато гърбът му опря в едно от гишетата, и махна на Ласитър да се приближи.

— Ела оттатък, в помещението с касата, шерифе.

Дявол знаеше какво си бяха наумили негодниците. На Ласитър му бе все едно. Щеше да направи всичко възможно, за да спаси живота на жените и децата.

С един скок той се озова от другата страна на едно от гишетата. За миг се възцари тишина. Ласитъролови лекото дишане на човек. Нямаше съмнение, че той се криеше точно зад него под някое от гишетата.

Мъжът от Бригада Седем не се издаде, че го е открил. Който и да беше, можеше да му е от полза, ако положението наистина станеше напечено.

— Върви до задната врата и я отвори — обърна се едрият бандит към банковия чиновник, прехвърлил парите от трезора в чувалите. — Внимателно и не се опитвай да огейкаш.

Ласитър не се помръдна от мястото си, а наблюдаваше повъзрастния и слаб чиновник, който стоеше все още, колебаейки се, до отворения трезор. За да стигне до вратата, водеща навън откъм задната страна, той трябваше да мине покрай единия от двамата убити.

— Какво чакаш още?

С всяка измината секунда положението в банката ставаше все по-напрегнато и взривоопасно.

— Тръгвай най-сетне и направи това, което се иска от теб — каза Ласитър остро. — Тези приятели тук държат по-добрите карти в ръцете си.

Бандитът с пушката се засмя нервно.

— За един жалък шериф в такава мизерна дупка като Клиърдаун тоя мъжага според мен има твърде много ум и доста здрави нерви — каза едрият негодник.

Вниманието му бе отвлечено от банковия чиновник, който се насочи към задната врата, без да откъсва очи от нея, и заобиколи мъртвия. Като стигна до вратата, си отдъхна облекчено и леко я открепна.

— Отвори я цялата!

Служителят се подчини. Навън се виждаха три коня, чиито юзди бяха преметнати небрежно на дървената греда.

— Окей — каза едрият негодник, продължавайки да стои широко разкрачен пред гишето. — Наистина ще е по-добре, ако изчезнем. Вземи една от жените, Дейвид. Избери по-хубава, че и ние да се облажим. Ако навън всичко е наред, щом ти дам знак, ме последвай с жената.

В салона с гишетата една жена започна да пищи. Тая, на която се бе спрял слабият бандит. През гишето той просто я бълсна в помещението с касата. За късмет тя падна на крака, хвърляйки към Ласитър умолителен поглед.

Мъжът от Бригада Седем не можеше да направи нищо за нея, но тъмнокосата красавица, която първоначално човек би взел за лека жена, спря непосредствено до него.

— Не се страхувай — каза й Ласитър в момента, когато бандитът с хълтналите страни също се преметна през плата на гишето и скочи в помещението с касата.

— Окей — извика едрият мъжага, прекосявайки стаята, без да се обърне нито веднъж. Двамата бандити, така поне изглеждаше, предварително бяха уговорили всичко. Якият негодник взе двета чувала, излезе навън и се огледа наоколо, преди да закачи торбите с парите за седлото на пъстрия жребец.

— Откопчей бързо колана и го пусни на земята, шерифе — каза слабият бандит, като сграбчи грубо тъмнокосата жена за ръката и я дръпна от Ласитър.

Мъжът от Бригада Седем внимателно откопча колана с оръжието и го пусна зад себе си. За човека, който лежеше зад него под гишето, нямаше да бъде никак трудно да се добере до ремингтона. И, за да го улесни още повече, Ласитър пристъпи крачка назад. По този начин, естествено, показваше на негодника с хълтналите страни, че от негова страна той не бива да очаква никакви проблеми.

Бандитът също схвана нещата така и се засмя доволен.

Отвън съучастникът му се метна на пъстрия жребец. Междувременно бе освободил юздите на другите два коня от гредата.

В салона с гишетата беше настъпила мъртва тишина. Негодникът бе преметнал свободната си ръка около ханша на тъмнокосата жена и я дърпаше към задната врата.

Ласитър притай дъх. Това, което бе замислил, щеше да се окаже чисто самоубийство, ако непознатият под гишето не реагираше достатъчно бързо или пък не можеше да борави достатъчно добре с ремингтона.

Но беше длъжен поне да опита, тъй като рискуваше само собствения си живот. Срещу красивата брюнетка, която бе прегърнал,

бандитът нямаше да предприеме нищо. Тя осигуряваше сигурното му оттегляне.

Ласитър изчака, докато негодникът почти стигна със заложницата до задния изход, и така пречеше на съучастника си да вижда към помещението с касата. Тогава нададе вик и скочи надясно, където нямаше никой, който да попадне на мушката на слабия бандит. Приземи се на дървения под и се превъртя настрани.

Негодникът с пушката изрева, пусна брюнетката и се обърна към Ласитър, който лежеше без всякакво прикритие на пода.

Коланът с оръжието му бе паднал точно до Джошуа Малиган. Още от самото начало старецът бе разбрал, че мнимият шериф знае, че той се крие под гишето, и само затова беше пуснал така колана. Сега с невероятна бързина и увереност Малиган пристъпи към действие.

Бандитът тъкмо бе насочил пушката към Ласитър, когато старият човек вече държеше ремингтона в ръка и стреля. Куршумът улучи негодника и той се свлече на пода. Ласитър се изправи бързо на крака и с няколко дълги скока се озова до брюнетката, която стоеше съвсем без прикритие до отворената врата, така че едрият мъжага върху пъстрия жребец можеше лесно да я уцели. Сграбчи тъмнокосото момиче за дългите крака и го дръпна на земята.

Джошуа Малиган стреля отново. В същия миг бандитът отвън натисна спусъка. Ако Ласитър не беше дръпнал брюнетката на пода, тя щеше да бъде следващата жертва. Куршумът нямаше да я пожали. Но оловото улучи мъжа от Бригада Седем, който не бе успял да промени толкова бързо позицията си.

Ласитър усети силен удар, който го отгласна доста от мястото му, и той се претърколи върху тъмнокосата красавица. Загуби съзнание и не успя да види, че старият Малиган се захвани за нещо, което можеше да му попречи да стане столетник.

След като вече бе очистил бандита с хълтналите страни, Малиган искаше да се превърне в герой и да попречи на другия негодник отвън да избяга. Вместо отново да се скрие на сигурно място под гишето, той скочи и се втурна през помещението с касата толкова бързо, колкото можеха да го носят краката му, към отворената задна врата.

Едрият бандит вече бе пришпорил жребеца си. Обърна се още веднъж на седлото и видя опасността в лицето на стария човек. Тъй като продължаваше да държи оръжието, беше по-бърз. Преди старецът да дръпне спусъка, той успя да стреля два пъти и да го улучи.

Джошуа Малиган издъхна на място.

Въпреки че на чернокосата красавица отново ѝ се бе удало да го лиши от разсъдък и да го примами в леглото, Джими Уонамейкър реагира още при първия изстрел в банката. Както беше гол, младият лейтенант скочи към прозореца, отвори го рязко и се надвеси силно навън.

По Майн стрийт жадните за зрелища граждани се бяха изпокрили. Около входа на банката нямаше жив човек. В сградата проехтяха още два изстрела. После за миг се възцари тишина. След това се чу доста далечен тропот на копита.

В следващия момент от банката излязоха жените и децата. Вдясно от хотела тълстият Пийт Бърнинг се измъкна от офиса си с олюляваща се походка. Краката му се подкосиха и той се свлече в пепелта на Майн стрийт, където остана да лежи.

— Изглежда, поне един от приятелите ти е предал богу дух — каза лейтенант Джими Уонамейкър, затвори прозореца и отново се обърна към чернокосата, която седеше на леглото.

През тялото му премина тръпка. Не можеше да повярва на очите си, когато видя двуцевния деринджър в ръката на красивата жена.

— Съжалявам, скъпи Джими — каза тя със студен глас. Тъмните ѝ зеници блестяха като ледени парчета.

Уонамейкър стоеше до прозореца като ударен от гръм. Погледна втренчено за миг голата красавица и веднага отново сведе очи към деринджъра. Малко изящно оръжие, но от това малко разстояние то беше толкова опасно колкото шесткалибров револвер. Уонамейкър поклати глава.

— Не можеш да го направиш — каза ѝ с треперещ глас.

— Защо не, скъпи Джими?

— Вероятно ще успеете да стигнете до Биг Хорн Лейк, Линда — отвърна ѝ спокойно. — Но от там нататък ще трябва да пресечете земите на Гарваните и Шайените, а те са настърхнали като стършели и

са се обединили за голямата война срещу сините куртки. Имаше уговорка да пусна напред един ескадрон и вие да тръгнете след него, за да стигнете необезпокоявани до целта.

Красивата чернокоса свъси чело.

— По дяволите, не разбираш ли, че успяхте да пресечете местността по пътя за Клийърдаун само защото яздихте под закрилата на моя ескадрон, който донесе парите от Билингз. По принцип...

Млъкна, когато красавицата изпъна ръката, в която държеше деринджъра.

— Не се тревожи за нас. Ние сме триото от Монтана. Ще се справим с всичко.

— Ти си откачила, Линда. Ако...

Уонамейкър не можа да продължи. Със светковично движение Линда Джеферсън вдигна деринджъра и стреля в лейтенант Джими Уонамейкър. Двата изстрела се сляха с шума, идващ от Майн стрийт. Никой дори не чу, когато Уонамейкър се строполи мъртъв на пода.

3.

Линда беше още в града заедно с лейтенанта, с когото се бе запознала в Билингз, беше го прельстила и накрая направила от него предател. Но това въобще не можеше да помогне на Бруно Търнбоул, който сега бягаше от преследвачите си. Малко или много ги бяха изиграли: първо мнимият шериф, който бе отвлякъл вниманието им, а после старият мъж, който се бе скрил под едно от гишетата и бе застрелял Дейвид Стийнуик, партньора му.

Бруно Търнбоул изруга. Не беше фантазьор и преценяваше реално положението си.

В двета чувала, завързани за седлото на пъстрия жребец, имаше доста пари, заради които сините куртки щяха да тръгнат по дирите му. Вероятно лейтенантът можеше да направи нещо и да насочи войниците по погрешна следа. Вероятно. Но Бруно Търнбоул не биваше да се осланя на това. Трябаше да се опита възможно най-бързо да се измъкне от тази проклета местност.

Пътят водеше през земите на Шайените и Гарваните. Това бе най-сигурният път, макар и да се чуваше, че червенокожите се обединяват, за да натрият носа на кавалерията на Обединените щати, макар и сега индианците да преследваха всичко, което смърди на бледолик. Това пък означаваше, че кавалерията нямаше да може така лесно да се отправи по дирите му, защото същевременно щеше да бъде изложена на нападенията на червенокожите.

Доколкото бе успял да види, в банката имаше трима мъртви. Двама беше убил партньорът му Дейвид Стийнуик, а третия мъж, проклетия старец, бе прострелял той самият и със сигурност го беше улучил смъртоносно.

Значи наред с армията щяха да го търсят и от Клиърдаун. Начело с проклетия кучи син Пийт Бърнинг, който бе твърде страхлив или твърде хитър, за да дойде в банката. Или начало с мъжа, който си бе закачил значката на шерифа.

Общо три враждебни сили, от чиито път трябваше да се махне.

Ако всичко бе вървяло по план, Бърнинг трябаше да бъде убит, мнимият шериф нямаше да се намеси в работата им и при това щяха да вземат заложник от града, с когото щяха да държат на разстояние преследвачите.

Обирът в Клиърдаун бе така добре подготвен и подсигурен като всички останали, които се вписваха на тяхна сметка. На сметката на триото от Монтана, както хората ги наричаха. Досега бяха нападали, вземали плячка и изчезвали. Кажи-речи никога не оставаха следи и затова не ги познаваха. Дори не се знаеше със сигурност, че триото състои от двама мъже и една жена. Предполагаше се, и то бе вярно, че са остатък от разбитата банда на Уестин, в чийто погром значително участие бе взел шериф Пийт Бърнинг.

Но това бе преди повече от две години и тогава Бърнинг все още беше много добър човек.

Сега Дейвид Стийнуик бе убит и, по дяволите, по всячко личеше, че се касае за живота на останалите трима от триото от Монтана. Само защото нещата веднъж не бяха останали така, както ги бяха замислили. Бруно Търнбоул си биеше главата чия бе вината. По принцип това бе без значение, защото нямаше да промени нищо в създалото се сега положение.

Бандитът направи голям завой на запад, за да заблуди възможните преследвачи и, за да не събуди подозрение, че в действителност е тръгнал към Биг Хорн Лейк.

Лейтенантът и Линда Лагранж, страстната чернокоса лейди, трябваше да отидат там. Не веднага, а след два-три дни, когато утихнеше голямата шумотевица.

Лейтенант Уонамейкър беше предложил Биг Хорн Лейк, защото голяма част от източния му бряг бе за Гарваните свещена земя, към която можеха да се отправят само определени хора от племето по точно определени поводи. Сега, след като Гарваните се бяха съюзили с Шайените за голямата война срещу сините куртки, Шайените също щяха да почитат свещената земя на Гарваните. В гористата и хълмиста местност имаше пещери. Преди нападението в Клиърдаун бандитите бяха заредили една от тях с припаси. Там Бруно Търнбоул и Дейвид Стийнуик бяха прекарали вече два дни, без да видят нито един червенокож.

Така че Търнбоул трябваше да се отправи натам, за да чака Линда Лагранж и лейтенанта предател Уонамейкър. А как щяха да се развият нататък нещата, щеше да се установи по-късно.

Бандитът мислеше за всичко това докато пресичаше гората и отново се канеше да продължи по хълмистата, но с добра видимост местност.

Обузда пъстрия жребец в гъсталака и с присвiti очи се загледа в колата с чергило, която се движеше на около половин миля от края на гората по равното. Несъмнено каруцата бе поела пътя за Клиърдаун.

Бруно Търнбоул скочи от седлото, завърза юздата за един храст и се отдалечи на около двадесет крачки вдясно до отъпканата пътека, който водеше през средата на гората и по която трябваше да се насочи колата. Клекна в гъсталака, изтри потта от челото си и присви очи.

До този момент нещастietо се бе лепнало по петите му като някоя пиявица. Но сега като че ли съдбата щеше да направи жадувания обрат.

Изминаха няколко минути и каруцата стигна до края на гората. Вече беше толкова близо, че Търнбоул можеше да различава подробностите. Забеляза стройното, русо момиче, което седеше на капрата и здраво държеше в ръце юздите на двата коня. Чергилото бе отметнато назад, така че той можеше да види и вътре в колата. Направи му впечатление брадатият мъж, седнал на някакъв сандък. Както и червенокосото момиче, свило се на пода пред сандъка. То, изглежда, спеше.

Но не беше така.

След малко червенокосата се надигна и се протегна. Дори от това разстояние Търнбоул можеше да забележи, че и тя и блондинката, бяха изключителни красавици. И двете бяха в средата на двадесетте. Брадатият, който в този момент стана от сандъка, отпуши едно шише и го поднесе до устните си, вероятно беше петдесетгодишен. На възраст би могъл да бъде баща на момичетата.

Търнбоул почеса замислено тъмната си коса и после разтърка очи. Нямаше никакво съмнение, че небето му изпращаше колата и момичетата, макар че той по-скоро вярваше в Дявола, отколкото в Бога. Господ си отплащаше за нещастietо, споходило ги в Клиърдаун, двукратно, а може би даже трикратно. За Търнбоул се очертахаха

съвсем нови перспективи и той изведнъж спря да се притеснява за предстоящото.

Сега колата не бе на повече от триста метра от тесния път, водещ през гората, червенокосата се бе настанила до блондинката на капрата. Двете разговаряха и се смееха. Естествено, бяха в добро настроение, защото не предполагаха какво ги очаква, когато стигнат пътеката в гората.

Търнбоул се ухили гадно и обходи с поглед околността. Наблизо нямаше никой. Земята тук бе много слабо населена. Колонистите се бяха установили около Билдингз и Хардинг, а отсреща — около Довел, щата Уайоминг.

Той посегна към уинчестъра и решително зареди първия патрон. Изпъна крайниците си, разтри напрегнатите мускули на тила и въпреки добрите шансове се опита да погледне трезво на цялата история. Защото, по дяволите, най-вече се касаеше за неговата собствена сигурност и за това да стигне до източния бряг на Биг Хорн Лейк. Търнбоул прогони всички други мисли.

Изминаха още около пет минути. По едно време блондинката, която държеше юздите, сякаш понечи да направи почивка, преди да стигнат до гората. Брадатият с шишето в ръка отиде до капрата, провря се между двете момичета и каза нещо, след което блондинката отново отпусна юздите на двата коня.

Търнбоул се изправи. Оттегли се навътре в гората и излезе от прикритието си, когато колата с чергилото бе навлязла около двадесет метра в гората.

Русото момиче дръпна юздите и след няколко метра каруцата спря. Бързо като невестулка брадатият се опита да скочи назад в колата. Но Търнбоул бе предвидил подобна реакция, която беше съвсем нормална, ако някой изведнъж застанеше на пътя ти с вдигнат уинчестър.

Не беше нужно да се цели добре. Вдигна цевта малко по-нагоре и дръпна спусъка. Куршумът иззвистя между блондинката и червенокосата и улучи брадатия в ръката. Той политна назад, спъна се в сандъка и в последния момент се хвана здраво за напречната летва и се задържа на крака.

— По дяволите — изръмжа брадатият, погледна простреляната си ръка и ядно поклати глава. — Исках да си взема само едно шише, за

да отпразнувам срещата с първия цивилизован мъж от два дни насам. А сега се оказва, че ти си по-малко цивилизован и от червенокожите, човече.

— Слезте от колата — нареди Търнбоул.

Може би бе вярно това, което каза брадатият мъжага и вероятно наистина се радваше, че вижда отново бял човек. Но по този въпрос можеше по-късно да се поговори.

Блондинката скочи грациозно от капрата, пружинира с крака и доста небрежно се облегна на предното ляво колело на колата. Червенокосата беше по-несръчна. Може би съзнателно направи така, че полата ѝ да се вдигне високо нагоре по голите ѝ крака, за да му покаже част от прелестите си. Червената ѝ блуза беше доста разтворена. Тя се наведе леко напред, за да оправи края на полата. Търнбоул успя да се наслади на великолепието на пищните ѝ гърди. Едва тогава момичето се изправи и застана до по-сдържаната блондинка.

Брадатият скочи последен. Сега стана ясно, че куршумът бе улучил и пронизал лявата му ръка по ширина. Но той вече беше засмукал подобаващо количество алкохол от шишето, затова вероятно не усещаше толкова силно болките.

— Какво означава тая работа? — попита брадатият.

— Как се казваш?

— Монтгомери.

— И това ли е всичко? — поискав да знае Търнбоул.

— За мен — толкова — отвърна брадатият.

— Не желаеш ли да ми представиш симпатичните си спътнички, Монтгомери?

Брадатият посочи към стройната блондинка, която носеше доста изрязана пъстра рокля, така че човек можеше сам да се догади за закръглените ѝ форми отдолу.

— Това е Мария Йрвинг — каза Монтгомери. После посочи към червенокосата. — А тая чаровница се нарича Анабела Маккибин. Помалко заядлива е от Мария, затова пък издържа повече на пие. Видях как в Билингз двама войници, здравата нафиркани, паднаха под масата, преди тя...

— Аз съм Бруно Търнбоул.

Блондинката присви светлите си очи и погледът ѝ преценяваща пробягна по него.

— Не изглеждаш особено добре, а и не си много симпатичен — каза тя. — Освен това не ми се нрави, че ни принуди да спрем с оръжие в ръка.

Търнбоул се засмя тихо.

— А щеше ли да спреш, ако ти бях махнал?

— Естествено не — Мария Ървинг поклати глава и разтърси дългата си, руса коса.

Сега отблизо бандитът можеше добре да прецени, че блондинката бе с няколко години по-млада от червенокосата. Почти двадесетгодишна, докато рижата Анабела вече беше прехвърлила двадесетте с няколко години.

— За Клиърдаун ли пътувате?

Монтгомери кимна.

— Какво ще правите там?

— Някоя и друга сделка. Двете чаровници танцуваха и вършат онай работа, която харесва на мъжете с долари в джобовете. Мария също може да пее прекрасно.

— Защо му разказваш всичко това? — поиска да знае блондинката.

— Защото се интересува от нас и защото е по-добре да кажеш всичко на оня, който държи уинчестър в ръка и те е взел на прицел.

— Най-добре го попитай какво иска, Монтгомери. По дяволите, трябваше да остана в Билингз, както възнамерявах.

Анабела Маккибин се ухили.

— Момчето не ставаше за нищо, а и не беше достатъчно богато, съкровище — каза тя на блондинката. Още сега на Търнбоул му бе ясно, че двете не бяха добри приятелки. Но за него това нямаше никакво значение.

— Е, и? — попита Монтгомери. — Какво искаш от нас?

Бандитът огледа двете жени и после се взря в подпухналото лице на брадатия. Дори и да не го беше видял с шишето в ръка, по лицето му щеше лесно да отгатне, че обича чашката.

Мислите на Търнбоул препускаха една след друга. Всъщност първоначално бе възнамерявал да прати брадатия в пъкъла и после да се отправи с жените към Биг Хорн Лейк. Те бяха две заложнички, с

които можеше да държи на разстояние от себе си преследвачите. Но сега, докато гледаше поркания Монтгомери, му хрумна нещо по-добро. Нещо гениално, с което наистина можеше да заблуди хората, тръгнали подире му, и да не се притеснява повече, по дяволите, дали ще стигне до уговореното с Линда Лагранж и лейтенанта скривалище.

— Трябват ми колата и жените ти — каза Търнбоул, хвана с една ръка уинчестъра, а с другата се почеса по главата. — Това означава, че се налага да заема колата и двете дами и да...

С един скок Мария Ървинг се отдели от колелото на каруцата и се втурна към бандита. Той се предпази, като й нанесе удар в лицето и я запрати на земята. Тя остана да лежи замаяна.

Анабела Маккибин потръпна. Думите на този мъж, естествено, не й се понравиха. Но в сравнение с блондинката можеше да владее по-добре нервите си.

Търнбоул погледна надолу към Мария и видя дългите й, снежнобели крака, оголени от вдигналата се нагоре рокля на цветчета. При падането роклята се бе скъсала на раменете и той установи, че що се касае до чара, блондинката не отстъпваше по нищо на Анабела. Червенокосата беше само малко по-закръглена.

През цялото време на Монтгомери не му трепна окото.

— Не мога да си позволя да си навличам неприятности, Монтгомери — обясни Търнбоул. — Би трябвало да те застрелям и после да изчезна с колата и двете дами. Това е най-сигурният начин, защото не знам дали мога да ти се доверя, нали?

— Наистина няма откъде да знаеш — Брадатият бе пил доста, но мозъкът му още работеше. Беше му ясно като бял ден, че животът му виси на косъм.

— Привързан ли си към двете момичета, Монтгомери?

— Винаги са били добри и честни с мен и аз с тях — отвърна дипломатично брадатият. — Да, по дяволите, привързан съм към тях. Не бих желал да им се случи нещо лошо.

Търнбоул кимна.

Мария се изправи и притисна ръка към дясната си страна, където я беше ударил бандитът. Светлосините й очи бяха широко разтворени. Наистина направи опит да не се издава, но всеки лесно можеше да забележи по лицето ѝ страх, който изпитваше.

— Двете вярват ли на думите ти?

— Вероятно — Монтгомери погледна първо Мария, после Анабела и накрая кимна. — Мисля, че ми вярват.

— Окей, Монтгомери. И ти сигурно ще ми повярваш, ако ти кажа нещо, нали?

Монтгомери се почеса по брадата.

— Давай — каза той. — Ще се опитам да бъда честен.

Търнбоул се ухили. Не знаеше защо, но брадатият му допадаше. Но това далеч не означаваше, че му вярва.

— Доста хора са по следите ми. Трябва да се отърва от тях и да ги пратя в погрешна посока. Необходима ми е близо ден преднина. Ти можеш да ми помогнеш, Монтгомери. Естествено няма да го вършиш без пари. Нали си търговец. Значи правя ти честно предложение и ти ще ми кажеш дали го приемаш. Аз ще изчезна с колата и двете жени в посоката, откъдето дойдохте, или в друга, все още не знам със сигурност. Ще получиш пъстрия ми жребец и пари за из път. После ще се метнеш на седлото, ще пришпориш коня и ще препуснеш към Ловел, Уайоминг, докато животното не падне мъртво на земята. Това означава да яздиш така, че проклетата банда, която е по петите ми, да не те настигне през идните двадесет и четири часа. Ще можеш да се справиш, нали?

— Не вярвам да ми е трудно — отговори Монтгомери. — Те познават ли те? Искам да кажа, че ако противно на очакванията ме настигнат до двадесет и четири часа, възможно ли е да ме събъркат с теб и да ме застрелят или пък обесят на някой клон?

Търнбоул поклати глава.

— Определено не. Познават и мен и пъстрия ми жребец.

Брадатият се огледа.

— Конят е на няколко метра от тук, Монтгомери.

— А какво ще стане с колата и момичетата?

— Утре вечер ще им върна колата и те ще могат да отидат, където си поискат. Възнамерявахте да ходите в Клиърдаун, значи ще е най-добре, ако отидат там. И тогава ще можете да разкажете истината. А дотогава аз отдавна вече ще бъда на сигурно място. Що се отнася до дамите, те естествено също ще получат възнаграждението си.

Монтгомери се ухили накриво.

— Много хитър план, Търнбоул — каза той. — Близо ли са преследвачите ти?

— Нямам представа — отговори негодникът. — Може и въобще още да не са тръгнали на път. Но може и да имам само няколко часа преднина.

— Не бива да допускаш това — обади се отново Мария Щринг. Гледаше втренчено Търнбоул и знаеше, че той няма да спази уговорката. Във всеки случай не и онази част от споразумението, отнасяща се до нея и Анабела.

Монтгомери сви рамене.

— Нямаме друг избор — каза той замислено. — Какво значение ще има за вас дали ще се оставя на този джентълмен да ме убие, или ще се опитам с коня му да водя за носа на преследвачите му? И в двата случая той ще ви вземе със себе си. Ако се наложи — дори насила. А ако се опитам да го измамя и да изпратя преследвачите му след нашата кола, той ще ви използва като заложници. И тогава вероятно ще се случи някое нещастие, което вие двете няма да преживеете.

Търнбоул мушна между устните си една цигара, облегна уинчестъра на едно дърво и я запали.

— Къде е пъстрият жребец? — попита Монтгомери.

Бандитът от триото от Монтана посочи надясно.

— Можеш да го доведеш тук, приятел — каза той. — Ще те наблюдавам и ако се опиташ да ме изпързалаш, ще ти изпратя един куршум в черепа. Разбрано?

Брадатият кимна. Цялата тази история въобще не му харесваше, но погледнато реално, не му оставаше нищо друго, освен да се хване за хорото. Не че особено държеше на Мария и Анабела, отношенията им бяха чисто делови. Ако беше поискал връзката им да придобие личен характер, тогава те щяха да отрежат квитанциите му. Сега най-напред трябваше да помисли за живота си. Той му беше по-скъп от всичко друго на света. Хвърли още един поглед към двете жени и тръгна в посоката, която му беше посочил Търнбоул. Негодникът отново взе при себе си уинчестъра и за да покаже на брадатия, че наистина го наблюдава, изстреля подире му един куршум.

— В случай че ти хрумне някоя глупава идея, Монтгомери — извика той.

Междувременно Анабела Маккибин все повече се убеждаваше, че Търнбоул се нуждае от тях единствено за да ги използва като заложнички и за свое собствено удоволствие. Обърна се. Беше имала

работка с всякакви мъже и можеше да си съставя преценка за тях. От този тук нямаше да дойде нищо добро за нея и Мария.

— Не съм сигурна, че познаваш тази местност, мистър Търнбуул — каза Анабела. — Ако се върнем обратно по пътя, ще навлезем в земите на Гарваните. Наистина, досега не видяхме никого от тях, но те вече може да са се събрали около следите ни.

Бандитът кимна.

— Възможно е. Но Гарваните нямат нищо против мен. Не ме обичат шерифът и войската. Наистина няма да се бия с Гарваните, Анабела.

Червенокосата кимна. Преметна ръка около раменете на Мария. Блондинката, търсейки закрила, се притисна към нея. Мария трепереше от страх. Анабела трябваше да й попречи да изпадне в паника. Погледна я.

— Не се притеснявай — каза тя тихо.

Тези две думи, естествено, не бяха достатъчни да накарат блондинката да не се страхува. Червенокосата изчака, докато Търнбуул се отдалечи няколко крачки, за да пази Монтгомери, и тогава притисна Мария силно към себе си.

— Опасно е, Мария — каза Анабела. — Той няма да спази никакво обещание. Поне това, което се отнася до нас двете. Но сега не можем да му избягаме. Трябва да се държим добре и по време на пътуването да чакаме нашия шанс. Моля те. Ако в този момент изгубиш контрол върху себе си, положението ни ще стане още по-опасно.

Мария Ървинг сведе поглед. Но само за миг. После отново впери очи в Анабела.

— Никога не сме били истински приятелки, нали?

— Не — отвърна червенокосата и поклати глава.

— Но ще бъде по-добре, ако сега станем и се държим една за друга.

— И аз така мисля — прошепна Анабела облекчено. — Докато пътуваме, бъди недружелюбна с него и му показвай зъбите си. Той трябва да се занимава с мен. Аз по-добре ще се справя с него.

— Ще ни убие, Анабела.

— Да — каза червенокосата. — И аз така смяtam, че ще направи, защото не са му нужни свидетели. Но няма да бъде веднага. Първо ще

трябва да се скрие на сигурно място. А затова ще му е необходимо време. Дотогава ще ни хрумне нещо.

— Страх ме е.

— И мен — отвърна Анабела. — Ти, естествено, си права. Щеше да бъде по-добре, ако бяхме отрязали квитанциите на Монтгомери в Билингз, вместо да продължим да пътуваме с него. Но с нищо няма да ни помогне това, че съжаляваме за проиграните шансове.

Червенокосата понечи да каже още нещо, но Търнбоул отново се приближи, защото брадатият се появи с пъстрия жребец между дърветата.

— Отвържи двата чуvalа от седлото, Монтгомери — нареди бандитът от триото от Монтана.

Брадатият изпълни заповедта.

— Какво има в колата?

— Стока за търговия. Няколко уинчестъра, няколко колта, муниции, облекло и платове. Всичко, от което може да се изкарат пари. Освен това уиски, цигари и опиум, който ми дадоха китайците.

— Дадоха? — попита недоверчиво Търнбоул.

— Дадоха ми го. Малко или много — посмекчи брадатият. — Естествено, би могло да се каже и че съм им го отнел. Всъщност без да зная с какво се захващам. Мислех си, че не е вредно. Има хора, които са луди за тая работа. Аз самият още не съм го опитвал...

Търнбоул го прекъсна с рязко движение на ръката.

— Каква е стойността на всичко това?

— Нямам представа какво искаш да кажеш.

— Имам предвид конете, колата и всичко, което се намира вътре като стока, Монтгомери.

— Може би две хиляди долара — отговори брадатият, който никога досега не беше мислил за тия неща.

Търнбоул посочи към чуvalите, които Монтгомери междувременно бе свалил на земята.

— Вземи три хиляди долара от чуvalа. Така няма да загубиш нищо, в случай че по някаква причина не ти върна колата.

Брадатият го погледна невярващо.

— Вземай парите от чуvalа, преди да съм променил решението си.

Монтгомери побърза да отборои три хиляди долара. При гледката на толкова много пари в единия от чувалите му се зави свят. Бяха повече от тридесет хиляди. Само в единия чувал. В другия сигурно имаше същата сума. Така че не беше никак чудно, че по петите на Търнбоул вървяха преследвачи.

Брадатият прибра парите.

— Не мислиш ли, че дамите струват същите пари, ако ти ги заема за един ден или за малко повече?

Монтгомери кимна.

— Двете заедно сигурно — каза той.

— Знаеш какво трябва да направиш?

— Ще препусна в посока Уайоминг и проклетата банда, която е по петите ти, няма да ме догони през идните двадесет и четири часа. А може би никога няма да го направи. После ще се върна в Клиърдаун и там ще чакам да пристигнат Мария и Анабела. Със, или без кола.

Търнбоул го погледна. Монтгомери беше долен плъх и нямаше да чака момичетата. На него му беше безразлично какво ще се случи с тях. Беше приbral три хиляди долара и по този начин смяташе, че е добре обезщетен.

— По пътя може да ти хрумне някоя глупава идея при всичките тия пари в чувалите, Монтгомери. В края на краищата си просто човек. Но ако си достатъчно хитър, би трябало да знаеш, че нямаш никакъв шанс да се докопаш до богатството.

— Това вече ми стана ясно.

— Окей. Тогава завържи красавиците на пода на колата така, че да не могат да избягат. Щом като се опознаем взаимно по-добре и видя, че мога да им се доверя, естествено, няма да ги държа вече вързани.

— Не — изкрещя Мария Йрвинг. — Не...

Търнбоул вдигна уинчестъра и се прицели в нея.

— И Анабела ще ми е достатъчна, Мария — каза той с остьр глас. — Сега трябва да решиш дали искаш да тръгнеш с мен и Анабела, или предпочиташ да останеш в гората, но мъртва.

Мария се обърна рязко и се качи в колата. Бандитът не биваше да вижда сълзите ѝ. Червенокосата я последва. Монтгомери се покачи след момичетата.

4.

— Няма никакъв смисъл да се вълнуващ, Ласитър — каза кривогледият Алберти, когото мъжът от Бригада Седем надуши още преди да отвори очи и да го види.

Ласитър не се вълнуваше.

— Излязоха ли всички жени и деца? — попита той.

— Всички.

Гласът прозвучава отдясно. Ласитър извъртя внимателно глава в тази посока. Брюнетката, която бе спасил от бандита, стоеше до отворения прозорец. Беше облечена в дълъг, бял халат от блестяща коприна, стигащ до петите ѝ и закопчан високо до врата.

— Сюзан искаше да те донесем тук, Ласитър. Докторът извади куршум от тялото ти. Сюзан се грижеше за теб като квачка за пиленцата си. Тя разбира малко от медицина. Поне така твърди. Докторът няма нищо напротив тя да продължи да се грижи за теб — Кривогледият Алберти се ухили. — Всички мъже, които видяха Сюзан на сцената, бяха разочаровани. Никога досега тя не се бе събличала и обличала толкова бързо.

Едва сега Ласитър забеляза, че навън бе тъмно. С други думи беше спал през целия ден. Дълбоко, без да сънува. И то не само от изтощение. Докторът сигурно му беше дал нещо, което го бе изкарало от строя, за да ускори с почивка оздравителния процес и за да му попречи да направи грешка в душевното състояние, в което се намираше, като се нахвърли на Пийт Бърнинг.

Ласитър опипа надолу хълбока си. Установи, че е гол и че докторът му е поставил стегната превръзка на хълбока и корема. Трябва да го бяха ранили сериозно, защото му бе трудно да се изправи. Пронизваща болка мина през тялото му и го принуди да остане неподвижен в легнало положение.

Тъй като от отворения прозорец в стаята подухваше освежителен ветрец, неприятната миризма, идваща от кривогледия Алберти, беше що-годе поносима.

— Окей — каза брюнетката. — Ти добре се грижи за него, смръдъло. Представлението ми в кръчмата свърши, така че сега отново можеш да се върнеш при крантите си или да си вземеш първата баня за тази година.

Алберти се изправи обиден.

— Септември е — изръмжа той. — Годината едва започна. Освен това на Ласитър може да му се ще да чуе още нещо и...

— Няма нищо, за което да не мога да го осведомя. И така, изчезвай, Алберти.

Кривогледият собственик на конюшнята под наем погледна въпросително мъжът от Бригада Седем.

— Това нейната стая ли е? — попита Ласитър.

— Да — кимна Алберти.

— Тогава има право да те изпрати навън на свеж въздух. А що се касае до банята, през тази година ще трябва да направиш едно изключение и да влезеш в нея няколко месеца по-рано от обикновено.

— Проклети женоря — Кривогледият се спря до отворената врата и се обърна още веднъж към Ласитър. — Независимо дали ти се нрави или не, Ласитър ти си станал любimeц на всички жени в Клиърдаун. Дявол знае какво намират точно в теб.

— Всичко, което липсва у теб, смръдъло — отвърна Сюзан Тейлър, изговаряйки думата смръдъло така, че тя не прозвуча като обида, а почти като галено име. По този начин я прие и кривогледият Алберти. — Дявол знае колко много мъже живеят в този мизерен град, и всички те твърдят за себе си, че са герои. Но освен Ласитър никого не видяхме в банката. Дори само няколко от вас да бяха имали малко повече кураж, другият бандит сигурно нямаше да успее да се измъкне с плячката.

Алберти понечи да каже още нещо за така наречените герои, но в последния момент предпочете да замълчи. Защото по принцип красивата Сюзан Тейлър беше права. Наистина, освен Ласитър никой не си помръдна пръста, камо ли да рискува живота си. Едва по-късно, след като страшното отмина, всички изведнъж се сетиха какво би трябало да се направи.

Кривогледият затвори вратата зад себе си.

Сюзан Тейлър остави прозореца още малко отворен, за да може да се проветри хубаво от острата миризма на Алберти. После го

затвори, отиде до вратата и сложи резето. За миг се спря нерешително, погледна Ласитър със странна меланхолия в очите, влезе в банята и се върна с шише уиски.

— Почека от кръчмата „Синята луна“ където работя — каза тя.
— Обикновено по това време все още съм там, но Франк ме освободи
— Напълни две чаши и седна внимателно на леглото до Ласитър. — Не искам да си мисля какво щеше да стане с мен, ако бандитите ме бяха взели със себе си като заложница — продължи тихо.

— Тогава не мисли — отвърна ѝ той и изпразни на един дъх чашата.

— Имаш ли болки?

— Търпят се. Какво стана със стария човек...

— Джошуа Малиган е мъртъв — отговори Сюзан Тейлър. — Той уби бандита с хълтналите страни, но другият, който чакаше отвън на пъстрия жребец, го застреля. Преди това обаче улучи теб, след като ти с риск за живота си ме издърпа от опасната зона.

Взе чашата от ръката му и я напълни отново. Гърлото на Ласитър беше пресъхнало. Той пак изпи уискито до дъно и постави чашата на нощното шкафче.

Облечена, Сюзан Тейлър се мушна под завивките му, внимателно се притисна към него и започна да го гали. Милувките ѝ се отразиха благотворно на Ласитър.

— След малко ще заспиш — каза му тя.

Ласитър я погледна въпросително.

— Докторът ми даде за теб силно приспивателно и обезболяващо. Трябваше да смеся прахчето с уискито и аз го направих. Той смяташе, че няма да вземеш лекарството по друг начин.

— Но и ти пи от него.

— Само една малка глътка. Мъничко почивка няма да ми навреди, Ласитър. Не се страхувай, прахчето не действа много бързо и ще трябва да пиеш още.

— По дяволите...

Сюзан Тейлър му се усмихна и гневът му скоро изчезна. Естествено, докторът му бе мислил само доброто. А и освен това Ласитър нямаше какво да прави тази нощ. Поне такова нещо, заради което трябваше да бъде нащрек и рефлексите му да бъдат безупречни.

Спра да го гали. Седна в леглото, посегна към шишето и му наля още една гълтка.

— По-добре е за теб — каза му тихо. — Нали не мислиш, че мога да направя нещо, което да ти навреди?

Ласитър ѝ вярваше. Сюзан се измъкна от леглото, застана пред него и се протегна като уморена котка. Коланът на копринения халат сигурно се бе отвързал още под завивките и халатът сега се разгърна като завеса.

Ласитър я погледна и ръката му, в която беше уискито, се разтрепери.

Под белия халат носеше яркочервен колан. На дълги жартиери бяха закачени черни чорапи. Това бе всичко. Иначе беше гола. Комбинацията червено-черно в съчетание с бялата ѝ кожа беше идеална и действаше възбуджащо. Имаше големи, стегнати гърди, плосък корем и заоблени хълбоци. Черните чорапи с жартиерите правеха краката ѝ да изглеждат много дълги. Там, където те се срещаха, се намираше пухкав, катранено чер триъгълник.

— Ако не го изпиеш, ще го разлееш — прошепна тя.

Ласитър погледна бегло към чашата в ръката си и поклати силно глава.

— Да има да вземаш — каза ѝ решително. — Пред мен стои една прекрасна жена, а аз ще трябва да заспя, преди...

— Няма да заспиш веднага — отвърна Сюзан Тейлър. Остави халата да се плъзне от раменете ѝ и се приближи до леглото. Кожата ѝ излъчваше съблазнителен аромат. Гърдите ѝ потръпнаха, когато прокара длан по тях. Бавно се завъртя в кръг, така че Ласитър да може да види, че и в гръб беше идеално изваяна.

По дяволите, ако бандитите бяха успели да се докопат до тази жена, от красотата ѝ нямаше да остане кой знае колко много.

— Наистина няма да заспиш веднага — повтори хубавата тъмнокоса жена. — Вероятно ще бъдеш малко замаян, но при всички положения няма да усещаш болка, когато дойда при теб, Ласитър.

Тя клекна пред леглото. Фините ѝ пръсти с лакирани в червено нокти сграбчиха завивката и бавно я издърпаха от голото му тяло. Погледът ѝ се спря най-напред на лицето му и после се плъзна надолу.

— Изглеждаш така, сякаш лекарството не ти влияе — каза му с треперещ глас и сложи нежно дясната си ръка върху корема му.

Очите му не се откъсваха от налетите й гърди, които се поклащаха непосредствено над него и твърдите им връхчета го докосваха, докато тя движеше тялото си от кръста нагоре.

— Може би те притеснява, че съм леко момиче, че се събличам пред мъжете и...

Ласитър гаврътна уискито в чашата, сграбчи дългите й, тъмни коси и я придърпа бавно и внимателно върху себе си. Сюзан Тейлър не се съпротиви. Напротив, беше по-бърза, отколкото всъщност бе необходимо. Мъжът от Бригада Седем постави празната чаша на ношното шкафче.

Тя коленичи до него. Очите й бяха големи и кръгли. Тъмните ѝ зеници блестяха като ледени кристалчета на слънцето. Ласитър разбра, че тя не бе искала да му се отаде, защото му беше благодарна. Вероятно в началото това бе играло някаква роля. Но сега беше възбудена. Сега копнееше за него и той вече изобщо не мислеше кой бе истинският инициатор.

Сведе глава и разтвори устни, преди да го целуне. Дългата, тъмна коса покри лицето му. Той затвори очи. През деня се бяха случили ужасни неща. Лекарството на доктора и всеотдайността на Сюзан Тейлър му помогнаха да се откъсне от събитията и за известно време да ги забрави.

Преметна крака върху него. Ласитър пълзна поглед от срамния триъгълник между бедрата й нагоре към плоския й корем и гърдите, които Сюзан бе обхванала с ръце така, че между пръстите й надничаха само твърдите зърна. Бе отметнала силно назад глава и затворила очи. Лицето й беше прекрасно с чувствените устни и белите, блестящи зъби.

Тя бе зряла жена, която искаше да обича. Жена, отдала се на желанията на тялото си, без да ги потиска заради някакви морални принципи. Вдигна ръце от гърдите си, наведе се напред и пръстите й загалиха нежно и леко лицето на Ласитър.

— Сигурна съм, че между нас щеше да се получи дори и да не бе станал обирът в банката — прошепна в ухото му. — Само щеше да ни е нужно повече време.

— И аз така мисля — отговори той с дрезгав глас. Усети в тялото си някаква тежест, която бавно се разпростираше, без да затрива изведнъж всички чувства.

Сюзан се разкрачи широко над него и се плъзна надолу, докато Ласитър галеше гърдите ѝ и целуваше зърната им. При стенанията ѝ топлият дъх докосваше лицето му. Беше опряла ръце на дюшека до раменете му и го гледаше въпросително.

— Добре е — каза ѝ приглушено. — Много добре. Докторът явно се е досещал какво ще се случи между нас двамата тази нощ и правилно е определил дозата. Не усещам нищо, освен тялото ти и желанието, Сюзан. Прекрасно е.

Усмивката озари красивото ѝ лице. Започна да прави кръгови движения с таза си, да го издига нагоре и после да го спуска бавно надолу. Въпреки обзелата я силна страст се опитваше да прочете от изражението му кога ще се умори и раната ще започне да го боли, за да престане.

Но лицето на Ласитър сияеше и той не усещаше въобще раната си. Може би по-късно щеше да съжалява, че сега се слива със Сюзан и че не лежи мирно в леглото. Но, по дяволите, това изживяване си заслужаваше болката.

Колата с чергилото стоеше прикътана в една малка падина, близо до брега на Биг Хорн Лейк. Падината бе обградена от гъсти храсталаци и не можеше да се види, ако човек не се промъкнеше през гъсталака и не разтвореше клоните.

Двамата войни Гарвани следяха от два часа колата и не я изпускаха от очи дори при падането на мрака. Даже и да я бяха загубили от погледа си, щяха да я открият отново, понеже, след като бледоликият спря в падината край брега на езерото и разпргна конете, запали огън.

Това накара войните Гарвани да бъдат предпазливи. Никой бледолик не можеше да бъде толкова глупав да привлече с огън враговете си, освен ако не се чувства в пълна безопасност. Двамата се приближиха до храсталака, смачкаха безшумно с блестящите си от мазнина кафяви тела клоните наоколо и сега можеха да виждат колата.

В този момент мъжът, който седеше до вече загасналия огън се надигна, поднесе един тлеещ клон към папиросата между устните си и я запали. Облак дим обви лицето му и когато се разсея, двамата млади войни забелязаха недоверието, изписано на лицето на бледоликия. Той

каза нещо на някого, който трябаше да се намира в колата и когото индианците още не бяха видели. После мъжът отново се обърна към огъня, хвърли няколко сухи клона в жаровата и след малко се разгоряха силни пламъци.

За двамата войни Гарвани, които се бяха отдалечили доста от хората си — твърде далеко, за да разчитат на помощ, ако се стигнеше до бой — това бе още един знак, че бледоликият не бе сам.

— Забеляза ни — каза единият от войните. — С огъня дава знак на приятелите си, че тук нещо не е в ред.

Другият Гарван кимна, след като малко размисли.

— Лесно бих могъл да го убия — отвърна тогава и стисна по-здраво томахавката. Сухожилията и мускулите на ръката му се изопнаха като дебели въжета. — Много лесно мога да го убия. Ще се промъкна до него, той няма да ме види, дори няма да усети смъртта.

Приятелят му кимна.

— Лесно можем да убием и мъжете в колата.

Казаха си тия неща, за да не си помисли никой от двамата по-късно, че другият се е оттеглил от страх.

— Така е. Но ние сме хитри. Няма да направим нищо, за да не привлечем вниманието на бледоликите, на които мъжът даде знак с огъня. Ще изчакаме да настъпи деня или утре вечерта. Имаме време. Те са в нашите земи и ние ще ги убием.

Кимнаха си един на друг и така, както се бяха приближили, сега се оттеглиха зад гъстите храсти. Когато вече нямаше опасност да ги видят от падината, залегнаха и се огледаха недоверчиво наоколо.

Мустангите се намираха доста далече оттук, всред един трънлив, поникнал върху каменистата почва. Не бяха завързани, но нямаше да избягат. Сякаш съзнаваха, че заедно с войните Гарвани бяха едно цяло, което трябаше да прогони белите хора от тази земя.

— По-късно — повтори единият от червенокожите. — Те са на наша територия. Утре ще открием и другите. Тогава ще ги нападнем или ще се върнем обратно при нашите и ще кажем какво сме видели. Утре.

Бяха си отишли. Бруно Търнбоул го усещаше. Наистина не ги бе видял. Тъкмо когато се бе надигнал от огъня, беше забелязал между

храстите сенки, които преди това не се виждаха. И ако тук навън, в тая пустош, изведнъж се бяха появили сенки, те можеха да бъдат само на хора или животни. Животни нямаше. Поне толкова големи, колкото бяха сенките. А и те не биха се осмелили да се доближат до огъня.

След като беше хвърлил клоните в жаравата, Бруно Търнбоул се извърна в сянката на колата, където все още бяха вързани Мария Щринг и Анабела Маккибин.

— Гарвани — каза той тихо, макар че нямаше защо да се страхува, че ще го разберат. — Мисля, че са двама. Затова ще е по-добре, ако се държите мирно, дами. Разбира се, може да предпочитате да продължите с Гарваните вместо с мен.

Мария Щринг простена леко и страхливо. Анабела Маккибин отметна глава назад и я разтърси, за да оправи водопада от дългата си, червена коса.

— Как ти хрумна тази идея, Търнбоул? — прошепна тя. — Монтгомери сключи сделка с теб. Ти ясно и точно определи нашите взаимоотношения. Засега трябва да те следваме, после ще ни дадеш колата и обещаните пари. Защо, по дяволите, да правим нещо, за да привлечем вниманието на Гарваните?

През отметнатото леко назад чергило той погледна червенокосата жена. Тя говореше твърде разумно. Човек направо можеше да повярва на думите ѝ. Но Търнбоул по природа беше недоверчив и реши да не ѝ вярва. Двете щяха да се опитат да избягат, ако им се удавеше шанс. И щяха да го убият, ако се наложеше. Той се ухили.

— Знаеш ли как постъпват Гарваните с белите жени? — попита я цинично.

Анабела Маккибин кимна.

— Кажи го на малката, руса заядливка. По дяволите, за какво сте ми още? Вероятно ще жертвам блондинката и по този начин ще зарадвам Гарваните, а те от благодарност за подаръка ще ни оставят двамата да продължим пътя си спокойно. Би могло, нали?

Анабела кимна. Мария сведе поглед. Знаеше, че трябва да промени държанието си. В противен случай Търнбоул наистина можеше да изпълни заканата си. Протегна крака и после се сви така, че роклята ѝ се плъзна нагоре по белите ѝ бедра. Знаеше, че той гледа краката ѝ и че я желае. Анабела ѝ беше казала да се държи недружелюбно и да предостави на нея Търнбоул, но приятелката ѝ не

оценяваше правилно положението. Негодникът от триото от Монтана бе наясно, че с Анабела няма да има проблеми и че тя е лесна плячка. Но той предпочиташе по-труднодостъпната Мария.

— Те още ли са тук? — попита блондинката, вдигна очи и го погледна. Търнбоул бе наврял още по-навътре главата си през отвора на чергилото на колата.

— Вече не са в непосредствена близост до нас — отвърна той. — Измамих ги и ги прогоних, като запалих огъня отново. Мислят си, че не съм сам и че съвсем наблизо имам приятели. Гарваните са страхливици. Ако нападнат, ще бъде само при условие, че са убедени, че ще вземат плячка. Сега ни наблюдават от сигурно разстояние. Така погледнато, все още са тук. Защо?

— Зад гърба си имаме много дълъг път, Търнбоул — каза блондинката с твърд глас. — Брегът на езерото е само на няколко крачки. Нищо не рискуваш, ако ни позволиш да се изкъпем.

Анабела притай дъх. Бруно Търнбоул присви очи в тесни цепки. Мисълта му работеше бързо. Можеше да ги пусне да се изкъпят в езерото. Те нямаха шанс да му избягат. И, по дяволите, едва ли щяха да се опитат пред лицето на Гарваните, които кръстосваха местността. Дори блондинката да се държеше така, сякаш още бе невинна и непринудена, тя, по дяволите, знаеше много добре, че бягството ще бъде опасно за нея и че въобще няма шанс да избяга от червенокожите.

Търнбоул кимна, заобиколи колата, тръгна с уинчестъра пред гърдите нагоре към храстите и се огледа внимателно. Някои клони бяха смачкани. Значи не беше се излъгал.

Непознатите сенки на нощта бяха на Гарваните. Но войните се бяха оттеглили. Нищо не се виждаше, а опасността можеше да дойде само от тази посока. Беше почти немислимо, че ще ги нападнат откъм езерото.

Търнбоул изруга през зъби. Върна се до колата и развърза двете жени. Не се притесняваше за Анабела, която излезе първа. Беше точно така, както Мария току-що бе предположила. Той можеше да има червенокосата, когато си поискаше. Това намаляваше желанието и правеше блондинката по-интересна за него.

Негодникът изчака, докато по-младата жена скочи на меката земя, приближи се непосредствено до нея, обгърна я с ръка и рязко я

дръпна към себе си. В първия миг Мария се възпротиви, но после отстъпи. Успя даже да му се усмихне.

Търнбоул беше облегнал уинчестъра на предното колело на колата. Блондинката леко извърна глава. Погледът ѝ падна първо на оръжието, после върху Анабела, която стоеше само на две крачки от уинчестъра. Карабината беше съблазнителна примамка и Мария разбра какво си мисли червенокосата ирландка. Но същевременно усещаше и напрежението, завладяло Търнбоул, и някак си бе убедена, че той е поставил оръжието до колата само за да ги изпита.

Смеейки се, блондинката наведе стройното си тяло напред, обърна глава, така че Анабела да я погледне, и, примигвайки с очи, ѝ показва, че планът да грабнат карабината, няма да успее.

Червенокосата разбра. И двете се намираха в едно и също положение. Никога не са били приятелки и вероятно никога нямаше да станат, но тя знаеше много добре, че може да разчита на Мария. Блондинката нямаше да се обърне срещу нея и да ѝ даде погрешен съвет.

И така Анабела се обърна към приятелката си и Търнбоул, после направи няколко крачки към брега на езерото, след това спря, за да се обърне отново. Ясно можеше да види, че негодникът беше мушнал ръка в деколтето на разкъсаната рокля на Мария, която бе затворила очи.

— Да тръгвам ли? — попита Анабела.

Търнбоул отблъсна блондинката от себе си. С гърба на дланта избърса овлажнялото си изведнъж чело. После отиде до колата и взе уинчестъра.

По дяволите, червенокосата би могла да се опита да вземе оръжието. Беше го оставил там, защото искаше да знае на какво може да разчита. Но тя въобще не беше направила никакъв опит, въпреки че със сигурност бе обърнала внимание на уинчестъра.

Търнбоул вече не разбираше хората. Наистина ли двете жени вярваха на обещанията му?

Последва Мария и Анабела, които бяха стигнали до брега на Биг Хорн Лейк и бяха спрели там. Казаха си нещо, но така тихо, че не можа да ги разбере. После блондинката се изкиска.

— Какво, по дяволите, има толкова смешно? — попита негодникът нервно и ядно.

Мария се извърна към него. Съблече бавно през глава разкъсаната рокля на цветчета и застана полуогола до водата. В момент, когато месецът се показва иззад гъстите облаци, млечна светлина обля тялото ѝ.

— Тъкмо казах на Анабела, че сме от доста време заедно, а никога досега не сме имали един и същ мъж — отвърна Мария.

Търнбоул преглътна.

Блондинката съмъкна последната дреха от себе си, извърна се и нагази в студената вода на езерото. Анабела също се съблече.

Негодникът не откъсваше поглед от двете жени, които наистина бяха коренно различни. Русокосата Мария, недостъпна, с гореща кръв, и Анабела с пищните си форми, родена сякаш само за това да доставя радост на мъжете.

Търнбоул приседна на един камък. Не беше щастлив. Дори и с двете жени. Чакаше го още дълъг, изпълнен с трудности път до източния бряг, преди да се почувства що-годе в безопасност в свещената земя на Гарваните. После трябваше да чака Линда Лагранж и проклетия лейтенант.

Наблюдаваше голите жени как се къпят. Те въобще не се мъчеха да скрият от него прелестите си. Почувства, че в тялото му се заражда желанието. Но много добре знаеше, че не бива да му се поддава, докато беше обграден от ужасните Гарвани. Един миг на невнимание можеше да му струва животът. И какво значение имаше, ако чака един ден повече? Двете жени му принадлежаха, те не можеха и нямаше да му избягат.

5.

Прахчето на доктора наистина бе замаяло Ласитър, но не го беше извадило от строя. Поради болките, възобновили се след любовното опиянение със Сюзан Тейлър, сънят му бе много лек и неспокоен.

Не можеше да каже със сигурност какво го беше уплашило. Обърна се настрани и пълзна ръка към мястото, където бе лежала Сюзан Тейлър, преди да заспи. Но там беше празно.

Почти в същата секунда, когато установи, че я няма, чу лек, приглушен вик, издаден от тъмнокосата жена. Ласитър отвори очи и се втренчи в посоката, откъдето дойде викът. Сюзан стоеше с гръб към затворената врата. Вдясно от нея в стаята се виждаше сянката на дребен, набит мъж. Десницата му беше изпъната напред. Въпреки че в този момент Ласитър не можеше още точно да различи подробностите, беше сигурен, че в ръката си непознатият държи шесткалибров револвер, насочен в голата Сюзан. Мъжът от Бригада Седем се изправи.

— Внимателно — каза набитият, чиято фигура, след като очите на Ласитър привикнаха със слабото осветление, придобиваше все по-ясни очертания. — Не искаш да се случи нещо лошо на красавицата, нали?

Чуваха се хълцанията на Сюзан. Тя понечи да се отдалечи от вратата и да се върне до леглото. С бързо поклащане на глава Ласитър ѝ даде да разбере, че трябва да остане на мястото си.

— Не е нейна вината, гринго — обърна се непознатият мъжага, когото Ласитър оприличи на мексиканец. — Казах ѝ, че съобщението е спешно и че не бива да те буди. Тя е добра жена и прави това, което ѝ нареджат мъжете.

— Можех...

— Не, Сюзан — Ласитър прекъсна голата красавица. Мислеше трескаво и не бе в състояние да проумее идването на мексиканеца. Нямаше съмнение само, че набитият не бе дошъл с приятелски намерения. — Какво става, тукан^[1]?

Мъжът се сепна. Отмести се от стената до вратата, направи две бързи крачки навътре в стаята и после рязко спря. Вдигна шесткалибровия револвер и се прицели в лицето на Ласитър.

— Как ме нарече, гринго?

— Тукан — повтори мъжът от Бригада Седем. Трябаше и искаше да направи всичко, за да насочи цялото внимание на мексиканеца върху себе си. Може би тогава Сюзан за втори път този ден щеше да има шанс да избяга от съдбата. Трябаше само в подходящия момент да отвори бързо вратата, на която сигурно не беше поставила отново резето. Ако излезеше в коридора на хотела, беше спасена.

— Проклето копеле...

— Какво сведение трябва да ми предадеш? — прекъсна го Ласитър. — Или какво трябва да ме попиташи, преди да ме застреляш?

По реакцията на набития, мъжът от Бригада Седем разбра, че той трескаво размишлява. Мексиканецът имаше поръчение да го извади от играта, но преди това трябаше да уреди още нещо.

— Кой си ти в действителност, кучи сине? — попита негодникът.

Ласитър изкриви лице в неприятна усмивка. Светковично се озърна в стаята, за да намери колана си с револвера, който преди малко не бе забелязал. Той висеше на облегалката на един стол, отдалечен на две крачки от леглото, встрани от прозореца.

Посещението на мексиканеца естествено бе свързано с появяването му като шериф в банката. Както Ласитър беше предполагал, двамата бандити имаха човек в града, който бе наблюдавал всичко.

— Кой иска да знае? — Мъжът от Бригада Седем седна. Това не му донесе никакво преимущество. Движеше се само за да не може мексиканецът да се чувства сигурен и да насочи вниманието си отново към Сюзан Тейлър, която все още стоеше облегната с гръб на затворената врата.

Револверът в ръката на набития мъж леко трепереше. Изглежда, бе смятал, че Ласитър ще падне умолително пред него на колене и че веднага ще отговори изчерпателно на всеки негов въпрос.

— По дяволите, искам да знам кой те изпрати, мексиканецо.

— По чие поръчение си в този град и кого следиш, гринго? Не ме разgneвявай, иначе ще изгубя самообладание и ще те застрелям.

Ласитър поклати глава и отново се размърда на леглото.

— Познавам много куриери като теб — каза той спокойно. — Ако не се върнеш с исканата информация, няма да получиш и пари за трупа ми. Трябва да сключим споразумение, което ще помогне и на двама ни.

— Какво?

— Ти ще ми кажеш кой те е изпратил и къде ще се срещнеш с него, а аз ще ти платя двойно.

— Да не ме мислиш за глупав?

— Разбира се, ако не се съгласиш с това предложение — отговори Ласитър хладно.

Със свободната си ръка мексиканецът бръкна в джоба на панталона и извади от там една банкнота.

— На погрешен път си. Вече получих парите. За сведенията ще получа допълнително възнаграждение. Смяtam, че е по-добре да се откажа от него.

Ласитър тихо се засмя. Вдигна внимателно ръка и посочи към банкнотата, която мексиканецът държеше високо.

— Това е по-малко, отколкото получава един мексикански селянин на ден, човече. Утолявям предложението.

С ъгълчетата на очите си мъжът от Бригада Седем видя, че голото тяло на Сюзан Тейлър се стегна. Тя вече бе мушнala ръка зад гърба си и в този момент опипваше за дръжката. Беше разбрала какъв шанс ѝ предоставяше Ласитър, като отклонява вниманието на мексиканеца от нея.

— Сигурно няма да ти издам никаква тайна, ако ти кажа, че съм по следите на бандитите, нападнали банката — каза мъжът от Бригада Седем бързо. Нещо просветна в тъмните очи на набития. — Имаш ли въобще представа колко голяма е плячката?

Слисан, мексиканецът поклати глава.

Ласитър погледна вдясно от него към стената, където нямаше нищо интересно, ако не се смятала няколко петна по тапетите.

Набитият мъж автоматично насочи очи в същата посока. В този момент вече не можеше да вижда Сюзан Тейлър дори и да беше покривоглед от Тони Алберти, собственика на конюшнята под наем. Ласитър също беше едва наполовина в полезрението му.

Би било безумие да се чака по-добър шанс. Със сигурност нямаше да има друг. Но в действителност и това не бе истински шанс. Болката пулсираше в хълбока му и от проклетото прахче за сън се чувстваше още по-зле. Така че съмненията му дали ще стигне с един скок до стола, където висеше колана с револвера, бяха повече от основателни. Все пак се опита.

Точно в този момент видя на прозореца на хотелската стая да се появява сянка. Сега беше твърде късно да мисли за нея. Ако това беше съучастник на мексиканеца, Ласитър щеше да умре и шансовете на Сюзан Тейлър да се измъкне от стаята, щяха да бъдат равни на nulla.

Скачайки от леглото към стола, Ласитър нададе вик, за да отклони допълнително вниманието на набития мъж. Мексиканецът се извъртя към него, без да се интересува повече от Сюзан Тейлър. Това не убягна от погледа на Ласитър още преди да се приземи на пода на около метър от стола, където висеше колана му с револвера.

Заедно с експлозията от първия изстрел мъжът от Бригада Седем чу изскърцването на вратата, която тъмнокосата жена отвори измъквайки се от стаята, и издрънчаването на стъкло, когато човекът, чиято сянка току-що бе забелязал на прозореца, разби стъклото и скочи вътре.

Ласитър се обърна светкавично на другата страна.

Ако мексиканецът се бе прицелил по-добре, с втория изстрел трябваше да го улучи, тъй като първият куршум се бе забил в дюшека на леглото. Мъжът от Бригада Седем се протегна колкото можеше, с ръце напред. С пръсти успя да хване краката на стола, вкопчи се в тях и с рязко движение дръпна стола към себе си. Както се бе надявал, той се обърна и висящият върху него колан политна в ръцете му.

Всичко стана само за секунди, макар че на Ласитър му се стори, че е минала цяла вечност.

Едновременно изтрещяха два изстрела, които прозвучаха като един. На около педя от хълбока му един куршум се заби в дървения под. В този момент мъжът от Бригада Седем бе сграбчил ремингтона, дръпна с палец назад петлето и се завъртя по гръб.

Мексиканецът направи няколко крачки през стаята, олюявайки се и размахвайки силно ръце. Шесткалибровият му револвер политна нагоре и се превъртя във въздуха. За миг тялото на набития негодник скри от погледа на Ласитър човека, който бе скочил вътре през

прозореца. Краката на мексиканеца се подкосиха и той се срути на пода. Ремингтонът на мъжа от Бригада Седем се оказа насочен в дебелия корем на Пийт Бърнинг.

Шерифът стоеше с отпуснати ръце. Цевта на револвера му сочеше земята. Беше вперил очи в мексиканеца, който лежеше проснат на пода, без да се помръдва, и изруга.

— Когато съм трезв, не виждам много добре и като че ли тогава не улучвам това, което съм взел на мерник — каза Пийт Бърнинг и избърса с гърба на дланта влажното си чело. — По дяволите, целих се в рамото му.

— Може би се е помръднал — отвърна Ласитър. — Може би и ръката ти леко е трепнала от изтощението. Не е лесно с това тегло да се покатериш тук горе.

Шерифът кимна, вдигна малко нагоре револвера и го мушна в кобура. Навън на улицата се чуха виковете на Сюзан Тейлър, която бе успяла да се измъкне от стаята на хотела. Пийт Бърнинг пристъпи към прозореца и се надвеси навън.

— Стига си крещяла — изрева той. — Всичко е наред.

Ласитър се надигна, отиде до леглото и седна. Придърпа белия чаршаф върху голото си тяло, макар че едва ли можеше да се допусне, че дебелият шериф ще обърне внимание на прелестите му. Постави ремингтона до себе си и протегна ръка към шишето с уиски, намиращо се на нощното шкафче. В последния момент се сети, че уискито бе смесено с приспивателно и обезболяващо.

— Слушай, Бърнинг, аз...

— Само да не ти хрумне да ми благодариш, че те спасих да не те застреля мексиканецът — изсумтя дебелакът. — От тази сутрин обикалям наоколо с нечиста съвест и не знам в кой ъгъл да се навра от срам. Така че да не ти хрумне да ми...

През отворената врата в стаята се втурна Сюзан Тейлър. Направи една крачка, спря и се огледа объркано. Тъмнокосата красавица не се притесняваше, че още бе гола. Почти всеки мъж от Клиърдаун знаеше от представленията й в кръчмата как изглежда по Евин костюм. Най-напред насочи очи към мъртвия мексиканец, после за миг към Ласитър и накрая се втренчи в мазния Пийт Бърнинг, сякаш бе някакъв зъл дух.

— Не искам да ти нареждам, красавице — каза шерифът, — но ще е по-добре, ако се пооблечеш, преди тук да са се появили повече

мъже.

— Съвсем наблизо съм, в една друга стая — обърна се Сюзан към Ласитър, без да се интересува въобще от дебелака. — Не знам какви са ти намеренията, но аз не бих се доверила на този страхливец.

— Все пак тъкмо той...

— Само защото е трезв и изобщо не осъзнава какво върши — каза тя презрително и напусна стаята.

Бърнинг седна на един стол и започна да гледа изкосо шишето с уиските върху нощното шкафче.

— Не ти препоръчвам това питие, шерифе — обади се Ласитър.

— Вътрешно приспивателно.

— Можеш ли да се облечеш и да дойдеш в офиса ми? — попита Бърнинг. — Да, по дяволите, в моя офис. Все още съм шериф в този отвратителен град. Дотогава, докато официално ме сменят и ми съобщат за това. За в бъдеще ще им е трудно, защото няма да съм дълго тук.

Дебелакът се повдигна с усилие, на вратата погледна още веднъж към Ласитър и след малко изчезна.

Мъжът от Бригада Седем оправи смъкналата се превръзка, стегна я и усети, че болката отново поутихна. Без приспивателните и обезболяващите прахчета на доктора и без дозатаекс, която получи преди няколко часа от Сюзан Тейлър. Нямаше капка представа за случилото се междувременно. Искаше да узнае всичко дори и да се наложеше да се добере с пълзене, до офиса на шерифа.

Най-напред на Ласитър направи впечатление пъстрия жребец, вързан в сянката на тротоара пред офиса на шерифа. На повечето хора конят сигурно не бе направил впечатление. Пъстрите жребци не бяха рядкост. Понякога на ден човек можеше да види десетина от тях, понякога само няколко и след това едни въобще да не ги срещне по пътя. Но на Ласитър, който имаше лош спомен от тия коне, естествено пъстрият жребец веднага се наби на очи.

Животното беше в окаяно състояние. Бе напълно изтощено и щеше да му е нужно поне един ден, за да си почине.

Ласитър влезе в офиса. Пред него се разкри почти същата гледка както сутринта.

Пийт Бърнинг седеше царствено като Буда зад бюрото си с вирнати нагоре крака. Пушеше пура, но не беше пиян. Затова сигурно

изглеждаше толкова зле, че човек можеше да го съжали така, както би съжалил пъстрия жребец отвън пред вратата. Левият му клепач беше отпуснат леко надолу, а другият трепереше.

До бюрото бе облегнат уинчестър, който беше в такова състояние сякаш с дни бе лежал в калта. Дрехите на Бърнинг — в хотела Ласитър не им беше обърнал внимание — изглеждаха така, като че ли цяла седмица не ги бе смъквал от гърба си.

Мъжът от Бригада Седем затвори вратата.

Шерифът се надигна. Отнякъде бе изровил кафе. Напълни две ламаринени чаши и му подаде едната. Ласитър не можеше да каже нищо лошо за прясното, силно кафе. Освен това то бе толкова горчиво, че събуждаше жизнените сили на всеки човек! Бърнинг леко се ухили, когато мъжът от Бригада Седем изкриви лице, после изпразни на един дъх чашата и веднага я напълни отново.

— Окей — каза той. — Ти се превърна в герой в Клиърдаун. А аз си останах впиянчения, тълст шериф и на всичкото отгоре си спечелих прозвището страхливец. Но това не ме интересува, Ласитър. Мога да си живея добре и по този начин. Никога не ме е засягало особено много какво си мислят другите за мен. Героите бързо се забравят, защото всеки ден се раждат нови. По дяволите! Кой си ти? Искам да кажа дали не си нещо по-специално от герой?

Усмихвайки се, Ласитър поклати глава.

— Въобще не съм герой, а по-скоро луд, който си завира носа в неща, които всъщност не го засягат.

— Във всеки случай се справи доста добре за човек, който минава така между другото през града — каза Пийт Бърнинг. Думите му не прозвучаха цинично, а и той не беше вложил такъв смисъл в тях.
— Старият Малиган е убит и аз много съжалявам за него. Мисля, че ако бях отишъл вместо теб в банката, също нямаше да мога да предотвратя смъртта му.

— Сигурно — отвърна Ласитър. — И то, защото бандитите въобще нямаше да те пуснат да при pariш вътре, а още на улицата щяха да те застрелят. Наистина ти бяха много ядосани.

Бърнинг махна с ръка. Изруга, запрати чашата в ъгъла и измъкна от бюрото шише уиски. Отпи подобаваща глътка и видът му моментално отново се пооправи.

— Наистина е ужасно, че двамата банкови чиновници са мъртви, но отчасти и те сами са си виновни. В никакъв случай нямаше да мога да предотвратя това. Застреляли са ги, преди да изпратят Даниел Белоу, фермера, да ме доведе.

— Вярно е — кимна Ласитър.

Мъжът от Бригада Седем виждаше, че дебелият шериф страда и отчаяно се мъчи да бъде наясно със себе си. Чувстваше се виновен, но не искаше да изнесе върху раменете си цялата вина на този свят. Ласитър го разбираше добре. Бърнинг бе пренебрегнал дълга си и не беше постъпил така, както би трябало. Погледнато от тази страна, той не беше подходящ за шериф. Поне в състоянието, в което се намираше. Ласитър беше чувал, че преди няколко години Бърнинг е бил превъзходен човек. Но нещо го бе изкарало от релсите.

— Окей, Ласитър. Искам да ти кажа каква направих, след като приключи пукотевицата в банката.

Шерифът посочи към един стол и отново се настани зад бюрото. Мъжът от Бригада Седем придърпа с ботуша стола към себе си и също седна.

— Метнах се на коня и последвах негодника с пъстрия жребец. С моя кон, който вече не е в разцвета на силите си, нямах никакъв шанс да го догоня. Но, по дяволите, го познах. За момента това няма значение. После го изгубих от поглед. Когато понечих да поема обратно към Клиърдаун, изведнъж пъстрият жребец изникна отново. Първо си помислих, че имам халюцинации, защото по време на пътя утолявах жаждата си с текила, от която имам достатъчно в торбата на седлото. А това, което не мога да понасям, са глупави въпроси и топлата текила. Но нямах видение. Беше проклетият пъстър жребец, препускащ в посока Уайоминг. Познавам много добре местността и затова успях да му отрежа пътя и да го спра. И, по дяволите, тъкмо преди да застрелям негодника на седлото, забелязах навреме, че той не беше Бруно Търнбуул, а някакъв пропаднал тип с брада и по-голям фирмач от мен самия. Макар че смятах вече за невъзможно да има такива хора. Опитах се да разговарям с него, но той мълча като гроб. Накрая, за да не ми създава проблеми, го оставил да изпие всичката ми текила и после го завързах на коня. Сега се намира тук отзад в една килия и се прави, че не знае дори собственото си име. Но от опит ми е известно, че ми разиграва театър. След малко ще го разпитам и искам

да присъстваш и ти, Ласитър. Дойдох в хотела, за да те взема. Чист късмет беше, че убих проклетия мексиканец, докато заплашваше Сюзан Тейлър, и проникнах по този начин в стаята ти. И честно казано, не знам точно как успях да стигна от покрива до прозореца — Бърнинг отпи още една голяма глътка от шишето.

Никак не беше чудно, че при тая дълга реч устата му отново бе пресъхнала.

— Ела с мен, герой на Клиърдаун.

Шерифът се надигна със стон, но след като още малко алкохол разреди кръвта му, пооправи походката си и изтощението вече не му личеше. Ласитър го последва. Бърнинг отвори вратата към отделението с килиите и спря пред една от решетките.

— Това тук е нашият приятел. Не знам как се казва — изръмжа шерифът и посочи към изглеждащия наистина много зле брадат мъж, чиито дрехи бяха в същото окаяно състояние, както и уинчестърът, който все още стоеше облегнат на бюрото на Бърнинг.

— Той ли яздеше пъстрия жребец на банковия обирджия?

— Да — каза шерифът. — Конят на Бруно Търнбоул. Негодникът с хълтналите страни, който изпрати стария Малиган в ада, беше Дейвид Стийнуик. Двамата са част от бандата на Уестин, унищожена преди две години заедно с още няколко други. Хей, човече!

Брадатият се бе свил на кълбо върху нара и втренчил поглед в стената. Не се виждаше дали очите му бяха отворени или затворени.

Бърнинг се засмя гръмогласно. Мушна цевта на уинчестъра през решетката и натисна спусъка. Куршумът се заби в меката мазилка на стената над главата на брадатия и остана там.

Нещастникът се отдръпна от стената и се изтърколи от нара с трясък на пода, където се превъртя още няколко пъти. Когато се спря, впери широко отворени очи в Ласитър и Бърнинг.

— Да не си луд, дебелако?

Шерифът премигна бързо с клепачи и тогава изтрещя следващият изстрел. Този път куршумът мина толкова близо край хълбока на брадатия, че сигурно ожули кожата му. Той нададе пронизителен вик и скочи на крака. Отстъпи бързо към задната стена на килията, облегна се на нея и кръстоса ръце пред лицето си.

— И двете — и луд и дебел — прокънтя гласть на Бърнинг. — Със следващия куршум ще откъсна ухото ти и...

— Шерифе!

Ласитър и Бърнинг се обърнаха почти едновременно. На отворената врата, водеща от офиса към килиите, стояха двама офицери в пълна униформа. Капитан и лейтенант, установи мъжът от Бригада Седем по пагона.

— Какво, по дяволите...? — попита лейтенантът.

Не можа да продължи по-нататък. Бърнинг вдигна оръжието и се прицели в корема на офицера.

— Това тук не е войнишки запой, човече! — изрева шерифът. — А аз съм алергичен към сините куртки, откакто се изправих срещу тях като бунтуващ се офицер. Излезте, почукайте и почакайте, докато не ви повикам!

Ласитър сметна за по-добре да стои настрана от всичко това. По дяволите, каквото и да си мислеха хората, Пийт Бърнинг все още носеше значката в този град и беше отговорен за реда и закона.

Лейтенантът понечи да каже нещо, но капитанът, с половин глава по-висок и малко по-широк в раменете, махна решително с ръка.

— Аз съм капитан Хенри Лемънт, а това е лейтенант Карл Лавингстоун — представи той. — Ние сме войската на Обединените щати и не сме свикнали да ни...

— Окей, Лемънт — прекъсна го Бърнинг. — Обърнете се кръгом, пийнете по едно питие и след половин час се върнете. Тогава ще ви изслушам и ще поговоря с вас за лейтенанта, когото една дама застреля с деринджър. Вместо да се забавлява с любовницата на бандитите, по дяволите, той трябваше да застане пред трезора на банката, където се намираха всичките ви парички. А сега изчезвайте! Говоря сериозно!

— По дяволите, недейте — изкреша брадатият. — Сами виждате, че този човек е побъркан. Той ще ме убие.

— В това можеш да бъдеш сигурен — изръмжа Бърнинг.

— Вероятно ще е по-добре да оставите шерифа да си свърши първо работата — каза Ласитър, който не искаше да се стига до бой между офицерите и шерифа. По дяволите, досега още не беше чул, че има мъртъв лейтенант, който по всяка вероятност бе преспал с годеницата на някого от бандитите.

— Кой сте вие?

— Ласитър, героят на Клиърдаун, който се опита да спаси проклетите пари.

Лейтенант Лавингстоун изкриви лице в усмивка.

— Но, както изглежда, не много успешно.

Мъжът от Бригада Седем усети, че пребледнява. Пристъпи крачка към лейтенанта, облечен в хубава, чиста униформа.

— Шерифът има право — каза той тихо. — Вместо да се забавлява, и то с неподходяща жена, вашият лейтенант би трябвало да охранява трезора. Хей, Бърнинг. Наистина ли е спал с...?

— Беше гол-голеничък, по тялото му имаше още следи от червило и вонеше на парфюм като цял публичен дом. Ще се върнем към въпроса веднага, щом свършим тук с любезната, брадат джентълмен.

— Ще дойдем отново — каза капитанът спокойно, преди лейтенантът да успее да изрече някоя погрешна дума. — След половин час. Дано тогава да не сте пиян, шерифе.

Двамата се обърнаха, напуснаха отделението с килиите и след малко вратата на офиса се затвори с тръсък след тях.

— Направи ми една услуга, Ласитър — помоли Бърнинг. — Сложи резето, за да не ни притесняват. Имам чувството, че не мога да се помръдна.

Ласитър изпълни желанието му. Първата представа, която си бе изградил за шерифа, отдавна вече беше забравена. След като Бърнинг първо бе пренебрегнал служебния си дълг, после беше направил много повече, отколкото се изискваше от него като шериф.

— Как се казваш? — попита Бърнинг брадатия, след като Ласитър се върна в отделението с килиите. — Мисля, че за всеки посетител на гробището ще е по-лесно, ако на кръста на гроба стои име. Ти искаш кръст, нали, господин никой?

— Монтгомери — изпъшка брадатият. — По дяволите, казвам се Монтгомери и, по дяволите, нямам нищо общо с тая отвратителна работа тук.

— Хубаво име — продължи шерифът. Облегна уинчестъра на стената и отново запали пурата, която междувременно беше изгасната.

— Е, поне сега дърводелецът в града, който изработва кръстове за гробовете, ще има с какво да започне. Тук почива Монтгомери...

С един скок брадатият се отдалечи от задната стена на килията и се приближи до решетката.

— Нямам нищо общо с това — повтори той.

— А нямаше ли три хиляди долара в джоба?

— Сигурно имах.

— Банкноти, които са от банката в града, Монтгомери. Хубави, нови долари. Няма да твърдиш, че си ги намерил, нали?

Брадатият мълчеше.

— Наистина трябва да си измислил много добра история, ако не искаш да свършиш на въжето — намеси се Ласитър. — При нападението на банката загинаха хора.

— Ако сега кажа нещо, вероятно ще умрат още двама човека — продума Монтгомери. — Две красиви жени. Наистина ли искате това да стане?

Бърнинг се сепна, отиде в офиса, отпи една гълтка и се върна с ключовете от килиите.

— Не искаме да има други жертви — каза той, след като отключи килията. — Но все пак сега ще ни разправиш всичко, което се е случило. Как се сдоби с пъстрия жребец, койти даде парите и какво е станало с двете жени, които явно се намират в опасност. И ако не го сториш, Монтгомери, или ако ни изльжеш, тогава ще получиш още една гълтка текила, преди да те пратя в ада. По дяволите, можеш да бъдеш сигурен в това. Никой и нищо няма да ми попречи да стрелям по бягащ бандит.

— Аз няма да бягам.

Ласитър се усмихна на брадатия. Добре знаеше, че Бърнинг нямаше да изпълни заканата си. Но беше за предпочитане Монтгомери да вярва на думите му.

— Ще отворя вратата на офиса — каза той. — После все никак си ще те измъкна през прага. И щом като си покажеш проклетия нос навън, вече ще бъдеш бягащ престъпник и шерифът ще ти прати един куршум. Така ще се разиграят нещата. Това са правилата, към които трябва да се придържаш.

Монтгомери сведе очи.

Бърнинг хвърли на мъжа от Бригада Седем благодарен поглед. Междувременно му бе станало ясно, че Ласитър не го счита за страхлив кучи син.

Планът с мексиканеца, който трябваше да извади от играта мъжа на име Ласитър, като преди това му зададе няколко въпроса, се бе провалил. Бърнинг се беше върнал и теглил черта през сметката им. Последното начинание на триото от Монтана стоеше под лоша звезда. Нищо не се получаваше, както трябва. Линда Лагранж беше всичко друго само не и суеверна. Но някак си бе убедена, че върволицата от нещастия нямаше да спре и вероятно нейният живот също щеше да бъде застрашен, ако не вземеше съдбата си в свои ръце.

Уонамейкър бе мъртъв, Стийнуик също. Търнбоул бе сам с всичките пари на път към източния бряг на Биг Хорн Лейк, свещената земя на Гарваните. Той бе мъж, на когото можеше да се разчита. И тъй като трябваше да се съобразява с факта, че войската бе по дирите му, на него не му оставаше нищо друго, освен да язди през земите на Гарваните, където червенокожите щяха да направят живота на преследвачите му точно толкова труден колкото и на него самия.

Някаква хитрост беше хрумнала на Търнбоул. Как иначе пияница Бърнинг щеше да се върне с пъстрия жребец в града? Освен това на седлото на коня имаше завързан човек, който въобще не можеше да бъде сбъркан с партньора й.

За Линда Лагранж беше ясно, че трябва да последва Търнбоул. Ако след няколко дни не се явеше на уговореното място, той щеше да се оттегли от там. И тогава никога нямаше да получи плячката, на която бе турила око. Търнбоул нямаше представа, че междувременно бе убила лейтенант Уонамейкър. Значи щеше да я очаква.

Тия мисли се въртяха в главата на Линда Лангранж, когато тихомълком напусна Клиърдаун на огромен, чер жребец, който беше оставила специално под един стар навес, в случай че ѝ се наложи да бяга. Носеше колан с шесткалибров револвер, с който можеше да борави така добре, както и с уинчестъра, мушнат в кожения калъф. Имаше провизии за няколко дни и достатъчно вода, макар че вероятно нямаше да ѝ са нужни.

Тя не си правеше илюзии. Отлично знаеше, че като жена, и то сама, няма почти никакъв шанс да пресече територията на Гарваните и да се добере до свещената земя на източния бряг. Все още не бе наясно какво точно трябва да направи, за да успее. Но беше убедена, че все нещо щеше да ѝ хрумне.

[1] Южноамериканска птица — Б.пр. ↑

6.

— Бандата на Уестин, триото от Монтана — изпъшка капитан Хенри Лемънт и поклати глава. — Какво ще ни помогне това, като знаем, че Стийнуик и Търнбоул са от останките на бандата на Уестин и заедно с още един мъж са образували триото от Монтана.

— Жена — каза Ласитър.

— Какво? — Лейтенант Лавингстоун бе получил от капитана служебна заповед да води разговора с Ласитър и шерифа. — Каква жена?

— Жената, която прельсти вашия лейтенант Уонамейкър — каза Бърнинг раздразнено. — Още преди време, когато се борех като истински бунтовник срещу сините куртки, винаги съм имал чувството, че офицерите на Обединените щати с някои изключения не са много умни и имат капаци на очите. Или може би искаш да кажеш, че не е така и Уонамейкър не е издал на жената за превозването на парите, лейтенант Лавингстоун?

Лавингстоун скочи прав, тръгна към бюрото, зад което стоеше Бърнинг, и след две крачки спря, сякаш се бълсна в стената. Изведнъж шерифът вдигна шесткалибрения револвер над бюрото и го насочи в блестящите копчета на униформената куртка.

— Не съм някой от твоите новобранци, лейтенант — каза той спокойно. — На колегата ви са му били слаби ангелите. Дамата го е пленила с прелестите си. Може би вече не му е харесвало при вас и без друго е искал да изчезне незабелязано. Следователно е издал за превозването на парите срещу дял от плячката и няколко часа любов. Погрижил се е също парите да не бъдат доставени веднага във форта, а да престоят в трезора на банката в Клиърдаун. После е изпратил хората си обратно във форта и е останал сам в града, за да се позабавлява с дамата и да се увери, че двамата от триото от Монтана няма да имат проблеми да се доберат до парите на войската. По дяволите, може би искаш да кажеш, че не е било така Лавингстоун? Или че през последните две години съм си изпил мозъка?

Бавно и предпазливо, лейтенантът отстъпи назад и отново седна на стола до капитана.

— Шерифът е напълно прав — каза Ласитър. — Точно така е станало.

— И ако Ласитър не бе пристигнал в този момент в града и не бе действал смело, щях да бъда мъртъв и лейтенант Уонамейкър щеше да изчезне заедно с дамата, Търнбоул и Стийнуик — допълни Бърнинг.

— И сега? — искаше да знае капитан Лемънт.

— Сега Търнбоул прекосява земите на Гарваните с кола и две хубави жени като заложнички — каза мъжът от Бригада Седем. — Ако искате да върнете парите си и се интересувате от убийцата на лейтенант Уонамейкър, тогава изпратете хората си там и...

— Невъзможно — прекъсна го капитанът.

Бърнинг се наежи зад бюрото и рязко се изправи. Междувременно бе мушнал шесткалибрения револвер обратно в кобура.

— Кое е невъзможно? — попита той, леко задъхан.

— Да изпратим войници в земите на Гарваните със задача да хванат бандитите — отговори капитан Лемънт. — Заели сме с други неща. Гарваните и чайените ни създават проблеми. Генерал Кастьр има други планове, а не да праща хората си да преследват престъпници. Това е работа на закона.

Шерифът отново седна. Посегна към шишето с уискито, премести го до себе си, погледна етикета, издърпа чекмеджето и сложи вътре бутилката. После с юмрук го затвори.

— Проклети сини куртки — изруга той.

— Генерал Кастьр...

Ласитър махна с ръка, когато Бърнинг понечи да каже още нещо. Като стар офицер бунтовник шерифът не обичаше армията на Кастьр. Дебелакът бе завладян от чувства, които беше по-добре да потисне дълбоко в себе си. Мъжът от Бригада Седем не приемаше така емоционално нещата. Щом като Кастьр не искаше да изпрати никого от войниците си да преследват престъпниците, това си беше негов проблем. Сигурно си имаше причини. Околността бе станала толкова размирна, че генералът вероятно бе решил да хвърли в бой всичките си хора срещу Гарваните и Шайените, за да въззари по тези места отново спокойствието и добрите отношения.

— Знаехте ли нещо за плановете на Уонамейкър, капитане? — обърна се Ласитър към дълбоко замисления Лемънт. — Искам да кажа дали е ставал някакъв инцидент, който да подсказва, че лейтенантът желае да напусне армията?

— Лавингстоун? — попита капитанът сприхавия лейтенант, който естествено познаваше Уонамейкър много по-добре.

Лавингстоун стисна устни и поклати глава.

— Нищо — отговори той. — Освен това не вярвам, че е станало така, както...

Преглътна края на изречението, след като Лемънт му хвърли предупредителен поглед.

— Ако попитате мъжете от ескадрона на Уонамейкър, капитане, вероятно съществува възможността някой да е чул или видял нещо, което би могло да ни помогне. Тук, в града, се намира една жена, застреляла лейтенант. Има и един бандит, който се движи с кола през земите на Гарваните. При него са парите на армията и две невинни жени. Той трябва да се срещне на уговорено предварително място с непознатата за нас жена и вашия лейтенант, за да поделят парите и после да решат как най-бързо и сигурно да се измъкнат от опасната местност. Нужна ни е тази помощ, капитане.

Капитан Лемънт сви рамене.

— Вероятно ще минат дни, докато узнаем нещо от хората от ескадрона на Уонамейкър, естествено ако въобще има какво да се узнае — каза лейтенант Лавингстоун. — За себе си продължавам да бъда убеден, че ако Уонамейкър действително се е бил впуснал в тая работа, той е бил принуден да го направи.

— Да бъде принуден офицер от армията на янките да предаде армията? — попита Бърнинг.

Капитан Лемънт се изправи. Лейтенантът последва примера му.

— Ще обсъдим тази работа между нас — каза тогава Лемънт. — В случай че успеете да намерите парите и да хванете жената, застреляла лейтенанта, ще ни ги предадете. Не можем да направим нищо за вас. Вероятно брадатият, който е изоставил колата си и жените на бандита и е взел от него три хиляди долара, ще може да ви помогне. Това впрочем са пари на армията, шерифе. Прибрахте ли банкнотите на сигурно място?

Бърнинг се ухили накриво.

— Огледах парите — отвърна той. — На никоя банкнота не пишеше, че е предназначена за сините куртки. След като мистър Монтгомери ни разказа историята си и ние му повярвахме, той си получи парите обратно и отново бе пуснат на свобода. Така както се полага.

Лавингстоун отвори рязко вратата и даде път на капитана да напусне първи офиса. После се обърна още веднъж към Бърнинг и погледна с блестящи очи тълстия шериф, бивш офицер бунтовник.

— Още тогава си бил на погрешната страна, шерифе — каза той застрашително. — Сега отново застана на погрешната страна.

— На правилната — поправи Ласитър. — На страната на закона. Негова лична работа си е, че не харесва сините униформи.

— И твоето лице ще запомня, Ласитър.

Лавингстоун тръшна вратата зад себе си. Бърнинг се отпусна на стола. Не беше слизал от седлото повече от дванадесет часа и бе страшно уморен.

— Ще тръгна на път — каза мъжът от Бригада Седем.

— По кой път?

— Знам къде Търнбоул е взел колата с жените, Бърнинг. После е тръгнал в обратна посока. Вероятно нагоре към Биг Хорн Лейк.

— За да може да бъде атакуван само от три страни — кимна шерифът. — На негово място щях да направя същото и да използвам езерото като флангова защита. Но къде, по дяволите, иска да отиде? Кое място за среща си е определило триото от Монтана, преди да докара нещастието в Клиърдаун?

— Нямам представа — сви Ласитър рамене.

— Ще поспя няколко часа. После ще взема два отпочинали коня и ще тръгна след теб, Ласитър — каза шерифът. — Няма да язда по следите ти, а ще направя завой западно от езерото. Един от двама ни ще се натъкне на Търнбоул и жените, които той без съмнение ще използва като заложници. Дано намерим кучия му син, преди да са го убили Гарваните. Червенокожите не се интересуват от проклетите пари, но жените ще им харесат. Какво ще правим с дамата от триото от Монтана, застреляла лейтенант Уонамейкър?

— По-важни са Търнбоул и двете невинни жени, които са в ръцете му.

— Може би ще ги срещнем — каза Бърнинг. Изправи се зад бюрото и се протегна така, че ставите му изпукаха.

— Може би — отвърна Ласитър.

Шерифът му подаде месестата си ръка.

— Едно е сигурно — каза той тихо. — Няма да се върна в проклетия Клиърдаун без Търнбоул и двете жени. Благодаря ти, че не ме нарече в очите страхлив кучи син, Ласитър.

— Не обиждам хората, ако действително не заслужават, Пийт — отговори мъжът от Бригада Седем. — Заместникът ти офейка и всъщност ти отхвърли страшно много работа след обира в банката. След време никой вече няма да обели и дума, че точно в най-неподходящия момент си бил пиян и не си знаел какво вършиш.

— Окей, Ласитър. Надявам се, че ще имаме късмет и ще се върнем в Клиърдаун заедно с Търнбоул, дамата, двете невинни жени и проклетите пари на армията.

Мъжът от Бригада Седем пусна ръката му и кимна.

— Хей, какво става с драскотината на хълбока ти, Ласитър? Можеш ли изобщо...

— Докторът ще превърже отново раната и ще ми даде нещо, което да ме държи изправен на крака, ако положението стане напечено, Пийт.

— Сигурно ще го направи.

Мъжът от Бригада Седем затвори вратата зад себе си, спря за миг на тротоара и пое дълбоко свежия нощен въздух като дар божи. После тръгна надолу по Майн стрийт към хотела.

Кривогледият собственик на конюшнята под наем не се бе изкъпал. Вонеше така както преди няколко часа. Той прекоси бързо улицата, когато Ласитър се намираше успоредно на конюшнята, видя го и се ухили.

— Имаш същия вид като днес сутринта — каза Тони Алберти. — Като някой, който отново иска да се намеси в неща, които всъщност не го засягат. Така ли е?

Ласитър кимна.

— Ако тоя път стрелят по теб, може би няма да имаш толкова много късмет.

— Възможно е — каза мъжът от Бригада Седем. — Ще видим.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Подготви кафявия ми жребец. Надявам се, че си се грижил добре за него. Предстои ни дълъг път.

— Конят се чувства по-добре от теб, Ласитър. Можеш да бъдеш сигурен в това. Имаш ли малко пари?

Ласитър го погледна въпросително.

— За да мога да снабдя проклетия жребец с достатъчно провизии и други необходими неща. Вода, необходимите муниции за уинчестъра, няколко пръчки динамит. Почти с всичко, от което се нуждае човек, който иска да оцелее навън, в пущинака.

Ласитър му даде пари. Кривогледият беше напълно прав. Имаше нужда от нещата, които изброя Алберти.

— Ти си отличен организатор, Тони — каза Ласитър. — Снабди коня с всичко, което смяташ за необходимо. По-добре повече, отколкото по-малко. Окей?

— Ясно.

— Докторът ще се ядоса ли, ако го събудя по това време?

— Няма защо да го събуждаш. Той е в хотела с медицинската си чанта и с цялото си снаряжение. Двама смелчаци там налетели един на друг и се нуждаят от помощта му. Ще те прегледа и теб.

— Тогава ще се видим по-късно, когато взема кафявия жребец.

— Необходим ми е цял половин час, за да намеря всичко.

— Толкова време ми трябва и на мен, за да се сбогувам със Сюзан — каза Ласитър. Вече почти се беше обърнал, когато се сети за още нещо важно. — Ако пътуваше с кола и с две жени през земите на Гарваните...

— Не бих го сторил — Алберти поклати глава.

— Да предположим, че все пак би го направил, Тони. Да приемем, че си се уговорил да се срещнеш с други хора там, но те не могат да дойдат веднага. Казано иначе — попаднал си сред червенокожите и все пак искаш да си сигурен, че те няма да ти вземат скалпа. Кое място би изbral?

— Смешен въпрос — измънка Алберти. — Ясно е като бял ден.

— А на мен не, Тони.

— Но е ясно за всеки, който познава местността около Биг Хорн Лейк, Ласитър. Има едно адски сигурно място, където можеш да си отпочинеш и да се опънеш на слънце, без да те е страх, че Гарваните ще ти пуснат някоя стрела. Горите и скалите на източния бряг са

свещена земя за Гарваните. Там уж живеят някакви духове, които искат да не бъдат обезпокоявани от никого. Ако успееш да стигнеш дотам и имаш достатъчно провизии, можеш да се чувствуваш в безопасност.

— Знаеш ли това място?

— Да — кимна Тони Алберти. — Но никога досега не ми се е налагало да се крия там и, естествено, кракът ми все още не е прекрачвал тази земя. Но тя не изглежда много по-различно от цялата местност около Биг Хорн Лейк.

— Можеш ли да ми начертаеш няколко пътя дотам и да ми запишеш някои ценни сведения за мястото, Тони?

— Ще ми трябва повече от половин час.

— Окей, един час — каза Ласитър.

— Заради Сюзан Тейлър ли?

— Заради нея и защото се нуждая от още малко почивка. А и докторът трябва да ме прегледа.

— Ще поставя всичко в торбите на седлото на кафявия жребец. Какво да правя с парите, които останат?

— За теб са, Тони.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Тогава ще трябва да се сбогуваме още тук и сега, Ласитър — каза вонящият кривоглед собственик на конюшнята под наем. — Първо ще ти набавя нещата и после ще отида при една жена, която ме чака.

— С парите?

Алберти сви рамене.

— Когато човек изглежда като мен и освен това мирише твърде силно, тогава жените искат малък подарък. Разбиращ, нали?

Ласитър кимна.

— Приятно прекарване с жената, която те очаква.

— Приятно прекарване с Гарваните, които също те очакват. Ти си странен, побъркан, кучи...

Клатейки глава, собственикът на конюшнята под наем се отдалечи.

7.

Когато индианците изникнаха пред нея, Линда Лагранж не беше предполагала, че Гарваните ще се осмелят да се отдалечат толкова от селището си. Беше напусната гористата местност и се бе насочила към десния бряг на Биг Хорн Лейк. Бе се надявала, че ще може да язди още около два часа в безопасност. Беше си дала почивка, за да поспи малко и да изчака мъжа на име Ласитър.

Очакваше само неговото появяване. Бърнинг, който бе върнал в Клиърдаун пъстрия жребец на Търнибоул, нямаше да тръгне веднага отново на път. Както в банката така и този път Ласитър щеше да поеме ролята на шерифа.

Но сметките ѝ излязоха криви.

Когато мина през малката поляна и достигна леко хълмистия бряг, обрасъл с гъста растителност и трудно обозрим, откри първата сянка в храстите вдясно пред себе си.

Въпреки че красивата, чернокоса Линда не беше страхлива, толкова се изненада, че нададе тих, пронизителен вик. Той спаси живота ѝ, защото от него войнът Гарван разбра, че си има работа с жена. Индианецът отпусна тетивата на лъка и бързо излезе пред храста, за да пресече пътя на ездачката. Червенокожият беше чувал най-различни неща за белите жени, но не и, че има такива, които могат да боравят така добре с оръжието както мъжете.

Шокът и страхът наистина сковаха Линда Лагранж, но за не повече от няколко секунди. После, както бе леко приведена, се изправи отвесно на седлото. Светкавично измъкна шесткалибрания револвер, изпъна ръка и стреля в движение.

В полумрака — луната пак почти се бе скрила зад облаците — Линда видя стройния силует на младия войн да полита настрани и да изчезва отново зад храстите, където я бе издебнал.

Не хранеше никакво съмнение, че куршумът ѝ беше улучил смъртоносно индианеца. В този момент се сети, че Гарваните никога

не се движат сами. Там, където се появеше един, означаваше, че има и други.

С лявата ръка държеше юздата, а с дясната шесткалибрения револвер. Заби шпори в хълбоците на едрия чер жребец. Животното се втурна с огромен скок напред. Точно срещу високата, стройна фигура на другия Гарван, който в този миг изникна зад един храст отляво. Той като че ли се помъчи да задържи с голи ръце препускащия кон. Но черният жребец не се уплаши, когато събори индианца на земята. Червенокожият се претърколи няколко пъти и остана да лежи неподвижен.

Линда Лагранж не се озърна наоколо. Приведе се пътно към гривата на коня, така че да не може някой друг войн да се прищели лесно в нея. Ако имаше късмет, двамата Гарвани в храстите щяха да бъдат единствените, осмелили се да се отдалечат на такова голямо разстояние от селището си. Но красивата, чернокоса жена не разчиташе вече на късмета си, откакто в последно време нещастието вървеше по петите ѝ подобно на нежелан обожател.

Беше вперила поглед напред и отпуснала юздите на черния жребец. Би било безумие да насочи коня в определена посока. Той препускаше лудешки през гъстия храсталак. Почти нищо не можеше да види. Клоните шибаха тялото ѝ. Жребецът трябваше сам да дири път. Линда внимаваше само животното да не се отклони наляво и да се отдалечи от брега на Биг Хорн Лейк.

Нямаше представа колко бе продължило бясното препускане. Човек, когато бяга, изобщо не мисли за времето. Съсредоточава се само върху опасността, която може да изскочи всеки момент. Изведенъж черният жребец намали темпото, докато накрая ходът му стана почти бавен.

Линда Лагранж беше всичко друго, но не и жена на дивата пустош, ала познаваше нейните закони. Знаеше също, че в опасни ситуации за човека беше по-добре да разчита на инстинкта на животното, вместо на своя собствен или на разума си. Щом като черният жребец беше преминал изведенъж от див галоп в спокоен ход, тогава това означаваше, че повече не ги застрашава никаква опасност.

Чернокосата жена се изправи на седлото, тикна шесткалибрения револвер обратно в кобура и провери дали не бе изгубила нещо по време на бясното препускане. Но всичко си беше на мястото. Торбите

на седлото, пълни с провизии, и други работи, бяха здраво завързани. Уинчестърът все още стоеше в кожения калъф.

Разбра, че се беше изпотила едва когато прокара гърба на дланта по челото си. Изпълнена с благодарност, потупа галено шията на черния жребец, за да го успокои. На този благосклонен жест конят отвърна с доволно пръхтене.

Линда се огледа във всички посоки. Нищо не се виждаше. Луната отново бе изплувала иззад застрашителните облаци и придаваше на водата от лявата страна на Биг Хорн Лейк вид на огромно, обляно от матова светлина огледало.

Пред нея се намираше една крайбрежна падина. От пръв поглед не можа да открие нищо по-добро. Нямаше смисъл да продължава да язди напред. Тогава преднината, която смяташе, че има пред Ласитър, щеше да стане много голяма и на него щеше да му е трудно да я догони, преди тя да стигне до опасната територия на Гарваните.

С леко притискане на бедрата подкара черния жребец надясно към недълбоката падина, опасана от гъст храсталак и предлагаща сигурна защита. Скочи от седлото. Когато усети твърда земя под себе си, забеляза, че коленете ѝ треперят. За миг трябваше да се хване здраво за юздата, за да се задържи стабилно на крака. Погали още веднъж черния жребец по шията и меката муцуна, завърза го за един от храстите и му даде да яде. След това съмъкна одеялото от седлото и го разстла на меката почва. Постави уинчестъра до себе си. За всеки случай измъкна и шесткалибрания револвер от кобура и го мушна под завивката там, където беше главата ѝ.

За миг затвори очи. Замисли се, че е на двадесет и пет години, а всъщност не можеше да твърди за себе си, че е полезен член на обществото. В действителност никога не е била. Израсна в едно мизерно градче на границата между Северна и Южна Дакота. Баща ѝ играеше на зарове и покер, а майка ѝ печелеше парите, като си лягаше с окъсанни каубои, авантюристи и всички мъже, които отделяха по няколко долара за удоволствието. Когато бе на четиринадесет години, убиха баща ѝ. Той никога не играеше честно, но това продължи дотогава, докато се намери един, който го уби. Негодникът не се церемони много с възрастния човек. Незнайно защо, но в тая самотна нощ край Биг Хорн Лейк Линда Лагранж си спомни за детството си.

Като че ли никога не бе тъгувала за стареца, когото въобще не бе уважавала, а само се бе страхувала от него.

Искаше да се откаже от този начин на живот и затова изчакваше някой много голям удар, с който да спечели достатъчно пари, за да може да започне някъде отново начисто. Проклетите пари на армията бяха дългоочакваната възможност. Стийнуик бе дочул за превозането им. Тя се навря в ръцете на лейтенанта, който ръководеше пренасянето на долларите. За няколко часа Джими Уонамейкър попадна в капана на нейния чар. Линда му действаше като наркотик и направи всичко, за да го дари с неземни радости.

Сега, когато си мислеше за това, съзнаваше, че въщност е било дяволски лесно. Вероятно на Уонамейкър отдавна му е било писнalo от армията и тя само му бе показвала пътя, по който да скъса с войската, и то с куп пари в джоба.

Това трябваше да бъде за нея последният удар. Споходиха я съмнения само когато узна, че Пийт Бърнинг е шериф в Клиърдаун и Стийнуик и Търнбоул искат между другото да се справят и с него.

И после всичко стана по известния вече начин.

Линда бе събула ботушите и дръпнала високо нагоре полата и така нагази няколко крачки във водата, която беше студена. Тялото ѝ потръпна. Мислите, които все още се въртяха в главата ѝ, изведнъж изчезнаха. Нямаше смисъл да съжалява за миналото и пропуснатите шансове. Бе застреляла Джими Уонамейкър. Тогава внезапно я бе завладяло убеждението, че лейтенантът може да оплеска още повече цялата работа. И сега, вместо да престане, щеше да се наложи да продължи играта.

Търнбоул и парите бяха пред нея. Както и Гарваните, през чиито земи трябваше да мине, за да стигне до източния бряг, където чакаше Търнбоул.

Без лейтенанта щеше да бъде по-трудно да се добере с парите до сигурно място. По-трудно, но не и невъзможно. Щом като го направеше, всичко трябваше да се промени.

Линда Лагранж тръгна обратно към брега. Роклята ѝ се бе намокрила. Съблече я и се уви в другото одеяло, което носеше със себе си, защото под роклята, с изключение на пликчетата, бе гола. Мразеше да носи много дрехи, тъй като имаше чувството, че я стягат.

Но тя искаше да няма нищо по себе си.

Отметна одеялото и огледа тялото си. Беше дяволски красива жена. Нищо чудно, че мъжете бяха луди по нея. Винаги се справяше превъзходно, ако решеше да върти някого на малкия си пръст, когато той би могъл да бъде полезен при нападенията на триото от Монтана.

Помисли си за Ласитър, когото не познаваше. Смъртта на Уонамейкър сигурно бе развълнувала духовете в Клиърдаун. Най-вероятно някой я бе видял, когато отива в хотелската стая на лейтенанта. Но по принцип хората не бяха много наблюдателни и след няколко часа вече не можеха да опишат добре определено лице.

И така красавицата заключи, че ако се срещнат, Ласитър в никакъв случай няма да бъде сигурен, че пред него стои убийцата на Уонамейкър. Тя беше в състояние да му разкаже стотици истории и да приспи недоверието му, като предложи прелестите си.

Ласитър беше мъж. И то какъв. Безумно смел, дързък и решителен. Не се страхуваше от опасността и рискуваше собствения си живот, ако можеше да спаси други хора. Освен това външността му лесно би я изкарала от равновесие. Ако се стигнеше до там, за което тя искрено се надяваше, нямаше да ѝ се налага да имитира силно желание.

Линда Лагранж отново уви одеялото около великолепното си тяло и легна на другото, което бе постлала върху меката пръст.

В първия момент кафявият жребец се изплаши и заби копита в меката земя. После Ласитър чу тихо стенание, което идваше някъде от храстите пред него. От четири часа вече бе на път. На хоризонта беше започнало да се зазорява. Все още чувстваше лека умора в крайниците. Не беше сигурен, но вероятно за малко бе заспал на седлото. Но сега, когато кафявият жребец изведнъж спря и до слуха на Ласитър достигна стенанието на храстите, той бе напълно буден.

С един скок се озова на земята. От рязкото движение изпита силна болка в хълбока, която сякаш го проряза с нож. Но, след като се поразтъпка, болката поутихна. Докторът не само му бе направил нова, стегната превръзка, но и му беше дал съдържащо опиум прахче.

Ласитър приклекна. В храсталаците, вдясно пред себе си, видя да лежи индианец, без да се помръдва. Приближи се, пълзейки, и на

няколко метра от храстите откри, че червенокожият бе от племето Гарвани и беше мъртъв.

Мускулите му се напрегнаха. Ясно бе доловил стенание. Нямаше халюцинации. Значи до мъртвия индианец имаше още някой, който го беше забелязал отдавна и затова се спотайваше. Предпазливо Ласитър залегна на меката земя с ремингтона в ръка и се превъртя настрани, където храстите бяха още по-гъсти. Беше абсолютно сигурен, че стенанието беше дошло от тази посока. Присви очи. Луната, която преди малко почти цялата бе изчезнала зад тежките, тъмни облаци, отново изплува.

Точно в подходящия момент, защото Гарванът се бе измъкнал като змия от прикритието си в храстите и се спотайваше встрани зад него. Лунната светлина, която се отрази в широкото острие на ножа, насочи вниманието на Ласитър към противника му. Инстинктивно мъжът от Бригада Седем се претърколи на другата страна. Видя сянката на война, който се бе изправил на крака и се помъчи с един скок да го достигне.

Ако Ласитър не беше реагирал бързо, Гарванът щеше да успее. Острието на ножа, което сега се заби в меката крайбрежна почва, щеше да прониже тялото на мъжа от Бригада Седем.

Гневът, предизвикан от несполучливия удар, болката от раната и отчаянието, че не бе успял да убие първия си бледолик, изтръгнаха от гърдите на индианеца страховит вик.

Ласитър се претърколи още няколко метра назад, после клекна и изпъна десницата с ремингтона напред. Прицели се в голата гръд на младия войн и тогава забеляза, че горната част на тялото на Гарвана бе обляна в кръв.

Човекът, убил другия червенокож, беше ранил тежко и тоя Гарван. Войнът се помъчи да се изправи. Беше извадил ножа от меката пръст и го стискаше с две ръце. Задържа се за миг прав и отново се срути на земята, където остана да лежи няколко секунди неподвижно. Ласитър не се хвани на въдицата. Продължи да стои клекнал на мястото си, отдалечен на около четири крачки от червенокожия, който отново изстена силно.

— Можеш ли да ме разбереш? — попита тихо мъжът от Бригада Седем.

Изминаха няколко секунди и тогава младият войн се изправи. Продължаваше да държи ножа с две ръце, но не направи друг опит да се нахвърли върху противника си.

Първо, нямаше никакъв шанс да се приближи до бледоликия и второ, бе останал без капка сила.

— Можеш ли да ме разбереш? — повтори въпроса си Ласитър.

— Ти ще умреш като всички други бледолики — измърмори индианецът. — Това ще бъде последната голяма война срещу сините куртки. Гарваните и Шайените се побратимиха. Ти ще умреш като всички други бледолики.

Гласът на младия войн ставаше все по-слаб и накрая почти не можеше да се разбере.

Ласитър кимна. Истина бе, че Гарваните и чайените се бяха обединили за уж последната война срещу сините куртки на Кастьр. Трябваше да спечелят победа, която да ги направи отново свободни хора в собствената им земя. Това беше изконната им мечта. Но Ласитър знаеше, че тя никога нямаше да се събудне. Ако все пак индианците нанесяха поражение на армията на Кастьр, което не вярваше да стане, нямаше да мине много време и щеше да дойде нова войска. Съдбата им бе решена. Но беше съвсем разбираемо, че те не искаха и не можеха да приемат толкова лесно този факт.

Ласитър пропълзя до умиращия войн и видя, че един куршум бе разкъсал гърдите му. От раната все още бликаше кръв, но не беше ясно дали от огнестрелната или от някаква друга рана, която Гарванът си бе причинил сам. При всяко положение не беше минало много време, откакто тук се бе разиграла кървавата драма.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Червенокожият се втренчи в него като в някакъв призрак. Вдигна с две ръце ножа и насочи острието напред към Ласитър. Мъжът от Бригада Седем сви рамене. Явно Гарванът щеше да направи всичко, за да не му позволи да се приближи до него. По-скоро би умрял, отколкото да се възползва от помощта на един бледолик.

Отново от устните на индианеца се отрони дълбок стон и той изрече ужасно проклятие по адрес на Ласитър. Мъжът от Бригада Седем кимна, тикна стетсъна си на тила и мушна ремингтона обратно в кобура. Беше тръгнал по върната следа. Всичко говореше в полза на това, че жената от триото от Монтана, убила Уонамейкър, се намираше

пред него. И то наблизо. Или защото кафявият жребец, който си бе отпочинал добре, беше препускал много бързо, или защото тя искаше той да я догони.

Това бе въпросът.

Гарванът не представляваше вече опасност за него.

— Жена те застреля, нали?

По начина, по който войнът изкриви лице, стана ясно, че мъжът от Бригада Седем се бе догадил правилно.

— Жена, нали? — повтори Ласитър. — Можеш ли да ми я опишеш?

Както бе клекнал, индианецът се катурина насторани и се просна по цялата си дължина на земята. Пръстите му се разтвориха и пуснаха дръжката на ножа. Дланите му се свиха в юмруци, които той издигна към небето и след миг отпусна безсилно надолу.

Войнът бе мъртъв.

Ласитър се изправи и се протегна. С десница опира хълбока си, който пак започваше да го боли. Кафевият жребец, отдалечил се на няколко крачки, сега се приближи бавно и спря до него. Мъжът от Бригада Седем усети меката музуна, която животното потърка в рамото му, сякаш искаше да му каже, че не е добре да губят много време.

Ласитър хвърли последен поглед към мъртвия войн, после се метна внимателно на седлото и препусна нататък.

Следата, която жената бе оставила пред него, беше толкова ясна, че бе невъзможно човек да я изгуби от очи. Убийцата на Уонъмейкър, изглежда, беше пришпорвала бясно коня през храсталаците.

8.

Щом първите лъчи окъпаха с огненочервена светлина гористите хълмове около езерото, Търнбоул пое на път. Беше прекарал спокойно нощта. След като двете жени се позабавляваха във водите на Биг Хорн Лейк, и след като взе решение да не се поддава на прелестите им, докато не бъде в безопасност, ги върза отново отзад в колата. Въпреки протестите им, беше се полюбувал и опипвал голите им тела, после бе метнал няколко одеяла отгоре им и бе легнал да спи. С уинчестъра в ръка. Нищо не се беше случило, което да смути съня му.

Бе се събудил сам с първите лъчи на слънцето, после оседла конете и пое на път. Без да пие кафе и закусва, въпреки че стомахът му куркаше и беше гладен като мечка.

— Какво става, Търнбоул?

Търнбоул, седнал на капрата и стиснал здраво юздите на двата коня в ръце, обърна глава и хвърли поглед в колата. Мария Щринг, блондинката, се бе надигнала. Одеялата се бяха плъзнули от тялото ѝ и паднали върху Анабела Мак-кибин, опъната между сандъците. Тя, изглежда, спеше дълбоко и не бе разбрала, че отново са на път. Може би бе така, а може би не. За Търнбоул нямаше никакво значение.

— Какво искаш? — попита грубо той, докато погледът му трескаше опипване снежнобялото тяло на красивата блондинка, която седеше чисто гола и можеше да се помръдва едва-едва, тъй като въжетата не ѝ позволяваха повече.

— Сами ли сме? — попита Мария Щринг.

Търнбоул естествено разбра какво искаше да каже тя. Огледа се още веднъж. Около езерото беше спокойно като в рая, сякаш тримата бяха единствените живи същества на този свят. Но той нито за миг не вярваше в това. Гарваните бяха тук. Може би само двамата войни от през нощта, а може би те бяха успели да отидат при съплеменниците си и сега ги водеха насам. Индианците бяха наоколо, но не се виждаха.

Търнбоул ги нарече наум невидими дяволи.

— Да — отвърна той, обръщайки се отново към Мария Йървинг, след като вече се бе уверен, че не се налага да направлява проклетите кранти. Пътят, минаващ през едно малко възвишение, отдалечен на около двеста метра от езерото, беше достатъчно широк, така че животните въобще не можеха да се отклонят настрани. И без друго товарните коне бяха свикнали да се движат без кочияш, а ако пътят беше като този тук, въобще не съществуваше опасност да се отдалечат от него. Освен това в последно време брадатият Монтгомери и двете жени невинаги бяха седели на капрата, за да подкарват и направляват конете.

— Смяташ ли, че вече са убили Монтгомери?

Търнбоул още не беше мислил за това. Сега, когато Мария го попита, беше убеден, че е така. Брадатият беше полуниян. Вероятно бе поел по погрешен път и вместо към Уайоминг бе препуснал направо към Клиърдаун. По дяволите, какво го засягаше това! Дори и да беше така, благодарение на двете заложнички от Клиърдаун не го застрашаваше никаква опасност. В банката бяха убити хора. Едва ли отново щеше да се предприеме нещо, което да донесе нови жертви. Опасността идваше от Гарваните, които не се виждаха, но все пак бяха наблизо.

— Сигурно — каза Търнбоул. — Сигурно вече са хванали Монтгомери.

Мария дишаше тежко. Белите ѝ, пищни гърди се повдигаха и спускаха възбуджащо.

Негодникът се ухили.

— Не си прави погрешни илюзии, Мария — каза ѝ. — Никой няма да тръгне заради вас към земите на Гарваните и да рискува живота си. Лудите по този свят измряха.

— Може би има още един, двама — отговори блондинката.

Търнбоул се засмя гръмко. Кимвайки с глава, посочи към одеялата, под които лежеше Анабела Маккибин.

— Мъртва ли е, или?

Мария се изплаши. Протегна крак, успя да го мушне под одеялата и рязко ги отметна настрани. Естествено Анабела не беше мъртва. До този момент наистина бе спала дълбоко. Беше свикнала да се примирява с обстоятелствата и да не се вълнува излишно дотогава, докато не я заплаши непосредствена опасност. В този случай не бе

така. Червенокосата не подозираше какво става. Но ѝ бе ясно, че Търнбоул беше достатъчно зает със себе си и трябваше да внимава за други неща, вместо да се занимава с тях.

— Какво има? — попита ирландката сънливо и потърка със завързани ръце очите и лицето си.

— Нищо — изръмжа Търнбоул.

— Бихме могли да закусим, преди да тръгнем — каза Анабела.

— Има достатъчно провизии в колата. Също и жени, като Мария и мен, които изглеждат много добре и могат да направят за всеки мъж наред с другите неща и отлична закуска, Търнбоул. Защо не опита поне това, след като се отказа от другото?

Той не отговори и погледна отново гневно напред. Беше му ясно, че искаха да го подразнят и изнервят. Те го мразеха, това бе разбирамо, и търсеха възможност да му избягат. За всичко, което му причиняваха сега, по-късно, на източния бряг, в свещената земя на Гарваните, щяха горчиво да се каят. Тогава щеше да им покаже какъв бе в действителност. Буен и необуздан, без да се интересува от живота и здравето на другия човек. По дяволите, щяха горчиво да се каят и...

Чуха свистенето, което им се стори много познато. В следващата секунда дълга стрела, украсена с пера, се заби в страничната летва на старата каруца, където Мария Ървинг и Анабела Маккибин можеха да видят.

Търнбоул изруга. Двете жени започнаха да крещят, но след малко спряха, защото разбраха, че писъците им няма да помогнат.

Негодникът поsegна към уинчестъра, облегна се до него на капрата, пусна юздите и ги върза на ръчната спирачка. Метна се с бързо и гъвкаво движение на чергилото. Оттук имаше отлична видимост. Залегна по корем и когато извърна очи наляво, забеляза Гарваните.

Около десетина. В никакъв случай повече. Бяха на такова разстояние, че никой от войните не би могъл да забие стрелата в колата.

Вътре Мария Ървинг нададе пронизителен вик. Търнбоул не можеше да види какво се бе случило, но можеше да се сети. Някой се бе приближил изотзад, след като той се беше качил на покрива. Негодникът се превъртя върху чергилото, където само на половин

метър от него зееше дълга цепка, през която можеше да погледне във вътрешността на колата.

Видя Гарвана, който бе успял да се покатери отзад в колата. Лицето му бе оцветено с катраненочерна, а тялото — с бяла боя. Индианецът размахваше томахавка. На черното лице очите му блестяха. Явно беше хвърлил мерник на Мария Щринг.

Търнбоул мушна цевта на уинчестъра през чергилото. Стреля и утели Гарвана, още преди той да се бе приближил достатъчно до блондинката, за да може да я убие с томахавката. Боядисаното в бяло тяло се преметна от колата навън.

Негодникът запълзя назад. Мислеше си за другите войни, които също щяха да се опитат да влязат в колата.

Но след тях яздеше само един. Индианец на петнист мустанг. Той дръпна силно дългата грива на коня в момента, когато Гарванът, по когото стреля Търнбоул, изхвърча със салто от колата и се претърколи няколко пъти, преди да спре неподвижен на пътя.

Търнбоул вдигна уинчестъра. Войнът Гарван се сви върху мустанга и се опита да се плъзне вдясно на коня. Ако бе имал работа с по-лош стрелец от Търнбоул, вероятно щеше да успее да се спаси. Бледоликият го утели с първия изстрел. Видя го как отхвръкна от коня и изчезна зад склона, водещ към брега на езерото. Ловък като маймуна, негодникът се метна изотзад в колата, след като бързо се бе огледал още веднъж наоколо и установил, че освен двамата индианци, които беше убил, сред Гарваните нямаше други смелчаци.

Мария се бе свила и облегнала на ритлите. Беше сгънала крака и сложила глава на коленете си. Тялото ѝ се тресеше от истеричен плач. Когато погледна нагоре, по лицето ѝ нямаше сълзи, но от него се излъчваше панически страх. Анабела Маккибин бе седнала и се мъчеше да пропълзи, колкото се може по-близо до Мария. Но въжетата бяха много къси, за да стигне до приятелката си.

— Бяха двама — каза Търнбоул с доста спокоен глас. — Изпратили са ги напред, за да разберат колко човека сме и дали ще бъде лесно да нападнат колата. Никой от двамата няма да се върне при останалите. А това означава, че на първо време индианците ще стоят настрана.

Докато говореше, пропълзя напред и отново седна на капрата.

Знаеше, че действително бе така. Не лъжеше жените. Гарваните бяха изпратили двама войни на разузнаване. Сега, след като те бяха мъртви, останалите щяха да се въздържат да атакуват.

Опасността беше отминалa. Но не за дълго. Още сега в Търнбоул се породиха съмнения дали ще успее да стигне до източния бряг, а по този начин и до свещената земя на Гарваните.

— Ще ни убият — каза зад него Мария Ървинг.

Той кимна, без да се оглежда.

— Поне ще опитат.

— Искам да мога да се отбранявам, Търнбоул.

— Все още не се налага. Когато му дойде времето, може би ще ти дам шанс да го сториш, Мария.

Отново се разнесе хлипането й. После се възцари тишина. Чуваше се само тропотът на копита и скърцането на високите колела. Търнбоул извади стрелата от летвата на колата и гневно я хвърли навън.

Шумът около нея й подсказа, че бе спала твърде дълго и дълбоко. Импулсивно понечи да отвори очи и да скочи права.

Но Линда Лагранж се овладя. Остана да лежи със затворени очи и се помъчи да диша спокойно. Но с всеки следващ миг разбираше, че и тази тактика няма да й помогне.

Усети някакъв остьр предмет на гърдите си там, където свършваше одеялото, метнато върху нея. Последва рязко дръпване и сивото одеяло изчезна.

Когато отвори очи, го видя да виси на върха на едно копие. Някакъв войн Гарван го развяваше насам-натам като скъпоценен трофей. Линда Лагранж се обърна леко настрани. До индианеца с копието откри още трима войни. Докато Гарваните оглеждаха почти голата си плячка, очите им искряха на боядисаните в черно лица.

Червенокожите се бяха появили с първите лъчи на слънцето, известно време я бяха наблюдавали и сега естествено бяха напълно уверени, че тя е сама и че няма защо да бързат със започването на ужасната игра с нея. Игра, която щеше да завърши със смъртта й. Красивата, чернокоса жена не си правеше никакви илюзии.

Докато Гарваните си разговаряха с гърлени звуци, от които Линда Лагранж не разбираше нито дума, тя си мислеше за шесткалибрания револвер, който през нощта беше мушнала под одеялото, близо до главата. Пулсът ѝ се ускори. Слепоочията ѝ туптяха.

Четирима индианци бяха твърде много за сама жена. Ако имаше късмет, и то много късмет, в който всъщност, след случилото се през последните дни, вече не вярваше, вероятно щеше да успее да извади двама Гарвани от играта, преди другите двама да отнемат оръжието ѝ.

Светкавично прецени до какви отрицателни последици можеше да доведе това. През следващите няколко секунди самата тя не разбираше защо въобще си задава такъв безсмислен въпрос.

Индианците искаха нейната смърт. Смърт, каквато никой цивилизиран човек не би пожелал дори на най-големия си враг. Ако успееше да застреля един-двама от Гарваните, това не би променило нищо. След като започнеха да я измъчват, после вече нямаше да могат да ѝ причинят нещо по-лошо.

Краткият разговор на червенокожите бе приключил. Дявол знаеше какво бяха решили и какви ужасии бяха обсъждали. Вайнът, който бе издърпал одеялото от тялото ѝ, се приближи първи до бледоликата и спря на крачка пред нея. Наведе върха на копието, което блестеше на утринните лъчи, към корема ѝ и одраска кожата ѝ. От малката раничка се отрониха няколко капки кръв. Гарванът се засмя. Останалите се присъединиха към него.

Линда не се помръдна. Овладя се дори когато върхът на копието се плъзна надолу по корема ѝ към ръба на черните й плитки пликчета, които бяха единствената дреха по тялото ѝ. Чернокосата жена погледна война с копието. Най-дръзкия. Другите се задоволяваха с ролята на наблюдатели. Вероятно той бе предводителят, което бе напълно възможно, защото, за разлика от останалите трима войни, които имаха по едно перо в косите си, неговата глава бе украсена с две орлови пера, клюмнали леко надолу.

Линда Лагранж се усмихна. Това, изглежда, стресна толкова много предводителя на Гарваните, че той отстъпи крачка назад. Пръстите му стиснаха още по-силно дръжката на копието. Мускулите и сухожилията на ръката му изпъкнаха като дебели въжета. Той не можеше да проумее, че бялата жена, попаднала жива в ръцете им, все още имаше сили да се усмихва. Това събуди недоверието му и бе знак

за опасност, която до този момент не съществуваше. Линда Лагранж спусна ръце покрай закръглените си хълбоци. Без да изпуска за миг от очи предводителя на Гарваните, повдигна ханш и събу пликчетата си.

Единствената ѝ мисъл сега беше насочена към оръжието, намиращо се под одеялото, което бе постлала под себе си на земята. Когато издърпаха сивото одеяло от тялото ѝ, другото под нея остана на мястото си, така че войните не забелязаха оръжието.

Тя седна и, за да завърши със съблиchanето, задържа за миг пликчетата в ръка и после ги хвърли към предводителя на Гарваните. Той нададе изненадан вик и направи крачка назад. Съгълчето на очите Линда видя, че и другите войни отстъпиха, сякаш непременно трябваше да извършват същите движения като предводителя си.

— Проклета банда — каза бялата жена. — Всичко би трявало да се развие по съвсем друг начин...

Отпусна се по гръб на одеялото. Действаше бързо, твърде бързо и никой не успя да ѝ попречи да измъкне шесткалибрания револвер изпод одеялото, да се претърколи настрани и да открие огън най-напред по предводителя, стреляйки два пъти в него. После пак се завъртя и потърси следващата си жертва. Но никой от Гарваните не беше вече на мястото, където бе стоял преди изстрелите. Двама от тях бяха скочили надясно, отдалечавайки се един от друг, за да не бъдат лесно уцелени. Третия се канеше да отнеме оръжието ѝ, затова Линда искаше да го вземе на мушка. Но той не бе в обсега на полезрението ѝ, тъй като вниманието ѝ бе твърде много заето с останалите двама, които в момента бяха ударили на бяг.

Когато осъзна грозящата я опасност, беше вече доста късно. Наистина успя да стреля още веднъж, но не улучи. Гарванът, намиращ се встрани от бледоликата, се хвърли върху нея и я затисна под тялото си. Линда се опита с рязко движение да освободи ръката си, с която държеше шесткалибрания револвер. Но в този момент нещо тежко се стовари на главата ѝ и тя загуби съзнание.

Когато двата изстрела прохърняха в близката далечина и ехото им се понесе като гръмотевица над околността, Ласитър лежеше зад прикритието на един огромен камък от същата страна на скалистия бряг.

Беше почти чудо, че той първи забеляза Гарваните, а не те него, както би трябвало да се очаква. На едно малко възвишение, на около триста метра от това място, бе видял първо само главите им и полюшващите се орлови пера в черните им коси. Късметът беше на страната на мъжа от Бригада Седем, защото войните му бяха обърнали гръб и гледаха в противоположна посока, откъдето бе дошло ехото от двата изстрела.

Ласитър беше оставил кафявия жребец в една падина, слязъл от седлото и затиснал муцуната на коня, за да не иззвили и да ги издаде. Животното бързо се бе успокоило отново. Той го беше завързал за един храст, измъкнал уинчестъра от кожения кальф и пропълзял напред като змия между скалите.

Сега, залегнал зад огромния камък, отново можеше да види Гарваните, които се намираха на не повече от двеста метра от него. Междувременно двама от тях бяха възседнали мустангите си. Третият все още стоеше до своя мустанг. Ръкомахайки диво, индианците разговаряха. Ласитър нищо не разбираше, но можеше да предположи, че войните бяха станали неспокойни от изстрелите, но явно им бе трудно да се споразумеят какво да правят по-нататък.

Изминаха няколко секунди. Мъжът от Бригада Седем дишаше учестено. Пръстите му се бяха вкопчили в дръжката на уинчестъра. Възможно бе жената пред него да беше открила огън, за да държи на разстояние другите Гарвани. Но след като след тия два изстрела, не последваха други на Ласитър му беше ясно като бял ден, че жената или е мъртва или е попаднала в ръцете на войните.

Тримата индианци при мустангите, изглежда вече бяха взели решение. Единият от Гарваните, които бяха на конете, издаде няколко гърлени звука, после обърна пъстрия мустанг и другият го последва. Войнът, който беше стоял до коня си, остана там. Той изпрати с поглед отдалечаващите се, докато изчезнаха. Поклати глава ядно и недоволно, поне така изглеждаше, и се метна на кафявия си мустанг.

Сега Ласитър вече бе убеден, че Гарванът няма да тръгне след двамата, а ще наблюдава зорко местността и може би даже щеше да се върне малко назад в посоката, откъдето беше дошъл мъжът от Бригада Седем.

Войнът носеше копие украсено с пера, а в препаската — типичната за индианците томахавка, с която боравеха превъзходно.

Изминаха няколко секунди, тогава Гарванът сграбчи мустанга за гривата и го обърна. Боядисаното в черно лице се озова срещу Ласитър. Но, по дяволите, дори да имаше очи на сокол не можеше да открие мъжът от Бригада Седем, притиснал се зад камъка плътно към земята.

С потръпващи хълбоци мустангът спря на място. Войнът се бе изпънал като струна на седлото. Плъзна поглед наоколо и му се стори, че наблизо няма никакъв враг. Но също съзнаваше, че позицията му бе крайно неизгодна. Трябваше да потърси по-високо място, за да има по-добра видимост над набраздената с пропасти местност.

Ласитър се надяваше, че Гарванът ще стигне до това заключение. Ако станеше така, имаше малък шанс. Тогава войнът с черното лице щеше да мине съвсем близо, на три-четири метра от прикритието на мъжа от Бригада Седем.

Ласитър пусна до себе си уинчестъра, обърна се настрани и с крак придърпа един от лежащите наоколо камъни. За миг се наложи да изпусне война от очи. Сега вече можеше да сграбчи камъка с ръка и отново се обърна така, че да вижда Гарвана, който се беше приближил на десет метра от него. Главата му се полюшваше бавно наляво-надясно. Зад черната боя не можеше да се отгатне изражението на индианеца. Но той бе достатъчно близо, за да забележи Ласитърискрящите му очи. Това накара мъжът от Бригада Седем да застане нащрек.

Ако Гарванът още не го беше открил, а така изглеждаше, поне го бе подушил и предчувствуваше, че в непосредствена близост го дебне опасност. Ласитър изчака. С уинчестъра до него бързо щеше да приключи всичко. Но не можеше да си го позволи. Първо, щеше да привлече върху себе си вниманието на останалите индианци и второ, щеше да сведе шансовете на жената пред себе си, в случай че все още бе жива, до нула. Не му оставаше нищо друго, освен да извади Гарвана тихомълком от играта.

Ласитър притай дъх. На около три метра от камъка, зад който лежеше, войнът дръпна рязко юздите и се изпъна като струна на седлото. Нямаше съмнение, нещо беше привлякло вниманието на Гарвана.

Изминаха няколко секунди. Тялото на индианеца отново се отпусна и леко се приведе. Мъжът от Бригада Седем чу пръхтенето на

кон зад себе си от посоката, откъдето беше дошъл. На кафявия жребец му беше станало твърде скучно, бе се отвързал от храста и тръгнал да дири своя ездач.

Гарванът бе наострил уши. Притисна по-силно бедра около корема на мустанга, премести копието в лявата ръка, а с дясната измъкна томахавката от кожената препаска. Гърдите му се издуваха и снушаваха от дълбокото дишане. Заби голата си пета в слабините на коня и дребното животно направи огромен скок напред. Медното лице на индианеца се изкриви. Той отвори широко уста. На черния фон се откроиха две редици здрави, жълти зъби. Войнът понечи да нададе боен вик и да предупреди другарите си, които не бяха много далеч от тук.

Ласитър скочи. Инстинктивно бе изbral най-подходящия момент, когато Гарванът беше само на метър разстояние от камъка, зад който се бе скрил. Десницата му се стрелна назад и след миг отново се изпъна рязко напред.

Индианецът го забеляза. Вместо да се приведе пред лицето на опасността ниско над гривата на мустанга, той остана изправен. Камъкът, който Ласитър запрати срещу него, уцели главата му като куршум и го хвърли от коня.

Мъжът от Бригада Седем се втурна към война, проснал се замаян на скалистата земя. Не повече от четири метра го деляха от индианеца. Работа за няколко секунди, но те се сториха на Ласитър като цяла вечност. Имаше чувството, че никога няма да стигне до там. Не откъсваше поглед от война, по чието лице се стичаше кръв и се смесваше с черната боя.

Бе направил три крачки, когато изведнъж животът отново се върна в тялото на Гарвана и той се изправи на крака все още въоръжен с томахавката. Беше загубил копието при падането си. Сега то лежеше съвсем близо пред Ласитър.

Без да се замисли дори и за секунда, мъжът от Бригада Седем се засили и скочи, извъртайки леко тялото си. Но не към война, както бе възнамерявал първоначално, а към копието, което лежеше между два камъка. Приземи се до него. Усети силна, пробождаща болка в хълбока и без малко да загуби съзнание.

Пред очите му се завъртяха пъстри кръгове, но вече бе вкопчил пръсти в дръжката на копието. С отчаяно движение, почти в

безсъзнание, Ласитър го вдигна и замахна напред. Нищо не виждаше. Усети само отпор и силно бълсване, когато прониза Гарвана със собственото му копие. Мъжът от Бригада Седем не можеше да държи повече копието и го пусна. Опита се да се обърне настрани и преди да успее, тялото на индианеца го притисна силно към осияната с остри камъни земя.

Загуби съзнание само за няколко секунди. Когато вдигна клепачи, Гарванът все още лежеше върху него. Ласитър погледна обляното с кръв черно лице с изцъклени, отворени очи. Изстена, изблъска мъртвия войн от себе си и изчака още няколко секунди, преди да се опита да седне. От болката, която проряза тялото му, пред него отново се извъртяха пъстри кръгове. Очите му пареха, защото капчици пот се бяха стекли вътре.

Не можеше да остане легнал, трябваше да се изправи и да продължи нататък. Недалеко от това място Гарваните бяха изненадали някаква жена. Вероятно убийцата на лейтенант Уонъмейкър. Но в момента този факт нямаше никакво значение. Тя беше преди всичко жена и човек, нуждаещ се от помощ, който не биваше да бъде оставен просто така на ужасната му съдба. А още по-нататък пред Ласитър, насред земите на Гарваните, се движеше каруца с две невинни жени. Търнбоул нямаше да достигне целта, която си бе поставил, ако войните го бяха забелязали. Не знаеше защо, но мъжът от Бригада Седем бе сигурен, че точно така беше станало.

Жivotът на три жени може би зависеше от него. Трябваше да се изправи. Успя. Олюлявайки се на краката си, хвърли кратък, последен поглед на младия войн, прободен от собственото му копие, и с несигурна стъпка тръгна назад към камъка, където се беше скрил. Кафевият му жребец бе там. Уинчестърът му лежеше на земята.

Ласитър стигна до камъка, облегна се на него и щракна с език, за да накара коня си да се приближи. Животното се подчини. Ласитър успя да хване юздите и да обърне така кафявия жребец, че да се добере до торбите на седлото, където беше мушнал лекарствата на доктора от Клиърдаун. Няколко пакетчета с морфин. Познаваше леко упойващото действие на това лекарство, но не му оставаше нищо друго, освен да го гълтне, за да изчезнат болките.

Взе шишето с вода и го отвори с треперещи пръсти. Отпи една гълтка, защото устата му бе пресъхнала. После изсипа сивия прах от

двете пакетчета върху дланта си и го облиза с език. Лекарството бе горчиво като жлъчка и предизвика гадене. Ласитър се овладя да не повърне и вдигна шишето с вода към устните си, сякаш бе умрял от жажда.

Отпусна се на земята пред скалата, облегна се с гръб на нея и затвори очи. Тялото му спазматично потръпваше. Коремът му се свиваше, мъчейки се да се освободи от съдържанието.

Ласитър се съвзе. Мислеше за жените, които се намираха някъде по пътя пред него.

Какво, по дяволите, представляваха болките и сегашните му страдания в сравнение с това, което очакваше жените, ако попаднеха в ръцете на Гарваните.

9.

Беше съвсем малка група, около двадесет войници, водена от старши сержант. Един от ония широкоплещести, склонни към затъсяване великани, каквито Пийт Бърнинг беше виждал с десетки в армията. Сержантът бе толкова силно червенокос, че човек го заболяваха очите, ако погледаше повече от няколко секунди перчема му. Но никой и не помисляше да го прави, защото знаеше как щеше да реагира Кевин Маќдъглас. Той веднага се обиждаше, понеже в тия моменти винаги се сещаше за унизителните прякори, които преди време му бяха лепили заради червената коса. Преди време, когато не беше още толкова висок и широкоплещест и не можеше да защитава така добре кожата си.

Групата идваща от Фоулър и войниците имаха такъв вид, сякаш сержант Маќдъглас днес бе играл ролята на гонител на роби, а новобранците бяха пълзели по корем през безкрайния пущинак.

— Хей, сержанте — каза Пийт Бърнинг, чиято значка блестеше много силно на ранното обедно слънце.

— Старши сержант, шерифе — изръмжа червенокосият. — Аз не те наричам помощник-шериф, нали?

— Хей, старши сержант — Бърнинг се ухили накриво. — Нямах представа, че сержантите със сини куртки се обиждат толкова бързо като стара девственица.

Маќдъглас понечи да даде знак на хората си да продължат. Пукаше му от шерифа толкова колкото и от стари девственици. Но въобще не му допадна, че някакъв дебелак със значка го сравнява със стара девственица. И ако нещо не му се нравеше, не го оставяше просто така, както си е. Тогава не си мълчеше, а се справяше по някакъв начин с проблема. Ако се наложеше, дори събличаше униформата, за да не може никой да излезе с номера, че не се бие срещу кавалерията на Съединените щати.

— Защо не ти харесва цвета на моята униформа, шерифе? — опипа се Маќдъглас бавно по гърдите.

Бърнинг сви рамене.

— Преди време стрелях по сините куртки — каза той. — И когато днес видях тия униформи, си мислех, че не съм си изпълнил както трябва дълга и съм убил много малко от тях. Но все пак трябва да кажа, че предпочитам някой истински сержант или старши сержант, независимо от цвета на униформата, отколкото някоя лустросана маймуна с нашивки и звезди.

— Какво имаш против тях?

— Тъкмо се запознах с няколко такива. Окото им не мигва, ако някой застреля техен лейтенант и им отнеме голямо количество пари.

Макдъглас се ухили широко.

— Ако е убит лейтенант, аз също няма да обявя траур — отвърна той. — Първо, защото е бил лустросана маймуна. А и дори да са откраднати пари от армията, пак няма да си разваля съня само заради това. Мисля, че до плащането на войниците ще намерят други пари.

Макдъглас скочи от огромния си сиво-жълт кон, протегна крайници и примига срещу слънцето, което пълзеше нагоре по небето.

— Почивка, войници — обърна се към новобранците си, с които отиваше във форт Смит. — Но разположете изпотените си задници най-малко на сто метра от носа ми. Под почивка да не разбере някой от вас, бебета, които тепърва ще трябва да правя мъже, че може да си легне и да заспи. Поразмърдайте се малко да не ви се схванат краката. Току-що реших да вземем на един дъх разстоянието от тук до форта. Разбрано?

Няколко от изтощените войници кимнаха, но повечето вече не бяха в състояние да се помръднат. Просто бяха накрая на силите си.

— Що се отнася до униформата, шерифе — обърна се Макдъглас отново към Бърнинг, — мога да ти издам, че преди няколко години тя имаше друг цвет.

Изумен, Бърнинг впери очи в червенокосия великан.

— И защо смени цвета?

— Когато свърши една война, край с нея, шерифе. И когато две враждуващи страни се претопят в една нация, тогава човек може да смени и цвета, без по този начин да се превръща в предател. На друго мнение ли си?

Шерифът смяташе, че бунтовникът си остава бунтовник дори някогашните врагове да са се обединили в една нация. Но не изрече

гласно мислите си, а само сви рамене.

— Не съм гледал на това по тоя начин — изльга той. Наистина все още бе уморен, но мозъкът му работеше трескаво.

Щом и без друго сините куртки бяха на път за форт Смит, тогава нямаше да има никакво значение, ако позаобиколят малко, направят завой и се приближат до Биг Хорн Лейк, а после се върнат още веднъж няколко мили назад.

— Но така трябва да гледаш. Името ми е Макдъглас. Старши сержант Кевин Макдъглас.

— Пийт Бърнинг — каза шерифът.

— Наистина ли са откраднати парите ни и е застрелян лейтенантът?

Бърнинг кимна и посочи на изток.

— Парите пътуват натам. В една кола с чергило, карана от един изпечен кучи син и убиец.

Макдъглас присви очи.

— И искаш да кажеш, че армията не е изпратила никого след него?

— Правилно.

— Смешно — учуди се сержантът. — Мисля, че войската наистина не бива да съжалява за никакви пари. Но когато заради това е застрелян лейтенант...

— Изглежда, Кастьр има други планове за вас.

— Кастьр винаги има различни планове от останалите — изсумтя Макдъглас.

— Един мой приятел, Ласитър, следи бандитите по продължението на Биг Хорн Лейк. Сигурно е, че те са на път към източния бряг, свещената земя на Гарваните.

— Ако никой не ги преследва и те стигнат до това място, там ще бъдат в безопасност — каза сержантът.

— Така е.

— И каква е твоята задача в тая работа?

— Ще се опитам да направя завой, за да избегна Гарваните и да бъда по-бърз от приятеля ми Ласитър, бандита с колата и жената. После ще се върна от изток. И ако на този свят все още има справедливост, Ласитър и аз ще хванем в клещи негодниците.

— Старата тактика на бунтовниците — ухили се Макдъглас.

Бърнинг се втренчи в червенокосия бабайт, на когото явно работата се нравеше.

— Като си помисля, приятелят ти Ласитър и ти се нуждаеме неотложно от помощ, нали?

— Да — кимна шерифът. — Но, както казах, Кастьр има други планове за хората ти. За него няколко трупа на цивилни хора не са от значение. И, изглежда, не обича жените. Преди всичко ирландците.

Бърнинг изрече тия думи напосоки. Остана доволен, когато установи, че е улучил точно в целта. Името Макдъглас и червените коси. Би трябвало да бъде цяло чудо, ако старши сержантът не бе ирландец.

— Ирландците? — изпъшка той с едва разбираем глас.

— Да — каза Пийт Бърнинг. — Мария Ървинг и Анабела Маккибин. Негодникът, който кара колата с чергилото, взе двете като заложнички. Той ще ги хвърли за храна на Гарваните, ако с това би...

Макдъглас прекъсна шерифа с рязко движение на ръката.

— Не е ли по-добре да ми разкажеш цялата история от самото начало, за да мога да предприема нещо, Бърнинг. Окей?

Бърнинг кимна. Беше му ясно, че ще загуби време. Но ако успееше да привлече на своя страна червенокосия сержант и хората му, тогава бъдещето на Ласитър и двете жени щеше да изглежда порозово.

Шерифът измъкна едно шише уиски от торбата на седлото си, отвори го със зъби и предложи на Макдъглас да отпие първи. После заразправя какво се бе случило, без да се опитва да се оправдава.

Докато слушаше историята, сержантът надигна три пъти шишето към устните си, така че за Бърнинг остана само една мизерна гълтка.

— Проклети офицери — изръмжа Макдъглас. — Независимо какъв цвят униформа носят, не могат да се сложат на малкия пръст на никой приложен войник. Моите хора — посочи към уморената група — ще яздят като луди, ако узнаят, че животът на две жени е в опасност. Още повече ако ги заплашва съдбата да попаднат в ръцете на проклетите Гарвани.

След като изпи уискито, Бърнинг му даде една от пурите си и огън.

— Не си се държал като герой в собствения си град — каза Макдъглас. — Проклет алкохол и проклети женоря!

— Какво общо имат с това женорята?

— Ако някой добър човек като теб посегне към бутилката, най-често зад тази работа се крие жена, Бърнинг. Няма защо да ми разправяш. Не искам въобще да знам. Само ще ти кажа, че тактиката ти е добра и ако яздим заедно, проклетите Гарвани ще гледат да не ни приближат. Но в случай че стане, тогава ще дадем урок на войниците от форт Смит как трябва да се бият срещу червенокожите. Като си мисля, това ще бъде ценно военно учение, което по всяко време мога да представя пред моите началници. Как смяташ?

— Гледам по същия начин на нещата — увери го Бърнинг, въпреки че като Макдъглас много добре знаеше, че сержантът ще си навлече куп неприятности, ако сред сините куртки има убити.

— Би могъл да бъдеш ирландец, Бърнинг — изръмжа. — Фиркаш и лъжеш като ирландец. Ще говоря с хората си. Ако са съгласни, ще направим почивка за час и ще им дръпна една дълга реч. Именно сега ще имаме нужда от отпочинали и знаещи какво вършат войници.

Макдъглас кимна към шерифа, който се плъзна от коня на земята и дълго се протяга, и отиде при хората си.

Шерифът го проследи с поглед. Явно небето му бе изпратило тази група кавалеристи, намираща се под командването на ирландски сержант. Сега можеха да държат Гарваните на разстояние и да разделят войниците на две групи. Едната щеше да язи непосредствено край брега по следите на Ласитър, а другата щеше да дойде от обратната посока, както беше първоначалният му план. Бърнинг затвори очи и се закле никога повече да не близне капчица алкохол и никога повече да не ругае синя униформа, ако всичко свърши добре.

Прахчето подейства. Не толкова бързо, колкото бе очаквал Ласитър, но по-ефикасно, отколкото се беше осмелил да се надява. Въпреки леко приповдигнатото настроение сетивата му не бяха замъглени. Бе в състояние да разсъждава ясно и разумно. Вроденият му нюх към дебнещата го опасност беше изострен както винаги и той не можеше да си представи, че ще се впусне в нещо необмислено.

Тръгна по следите на Гарваните.

Местността нямаше добра видимост, но това бе само предимство за Ласитър. Яздеше плътно край брега, където земята беше толкова мека, че копитата на кафявия жребец затъваха и не предизвикваха никакъв шум, който би могъл да ги издаде. От време на време спираше коня и се ослушваше в тишината. Бе убеден, че ще чуе нещо, когато се приближи достатъчно до мястото, откъдето преди малко дойдоха двата изстрела. Така и стана.

След повече от половин час чу писъка на жената. С един скок се озова от седлото на земята и притаи дъх. Отново проехтя викът, последван от смеха на няколко Гарвани. Беше сигурен, че са те.

Пред него се простираше гориста местност с гъсти, силно разклонени храсталаци. Щом като чуваше гласове и викове, това означаваше, че зеленият пояс едва ли бе по-широк от сто метра. Зад него се разиграваше драмата.

Ласитър мислеше трескаво. Би било безумие да се приближи до мястото на действието през гората, въпреки че храстите предлагаха отлична защита. Гарваните бяха станали предпазливи. Дори бе възможно точно тук да има няколко индианци, които да пазят гърба на останалите, за да не бъдат изненадани.

Трябваше да избере друг път — или да направи голям завой и да се приближи от противоположната посока или през езерото. Ако заобиколеше, вероятно щеше да загуби един час, който щеше да удължи ненужно страданията на жената, намираща се в ръцете на Гарваните. Пътят през езерото беше по-кратък. От тази страна сигурно никой не очакваше нападение, но той път криеше голяма опасност. Ако Гарваните го забележеха, нямаше никакъв шанс да им избяга. Щяха да стрелят по него или спокойно да го изчакат да дойде сам до брега или да се удави от изтощение.

Мъжът от Бригада Седем притегляше наум всички за и против. Накрая избра по-късия и по-опасния за него път.

Поведе кафявия жребец назад и се скри между няколко храста така, че можеха да го намерят само ако наистина го търсеха. Нещата, които бе съbral за него вонящият, кривоглед Алберти от конюшнята под наем и закачил на седлото, сега бяха равностойни на чисто злато.

На Ласитър му бяха нужни около десет минути, за да направи малък сал, който свърза с телта и въжета на Алберти. Нямаше смисъл салът да бъде много здрав. Бе напълно достатъчно да може да плува и

да запази сухи оръжията и двете торби, които мъжът от Бригада Седем закрепи отгоре му.

В езерото нямаше течение и никакви вълни, които да връхлитат върху сала. Ласитър влезе във водата. Тя бе леденостудена, но той скоро свикна с нея.

Беше маскирал сала като малък тръстиков остров. Хвана се здраво за него от задната му страна. Така имаше долу-горе сигурно прикритие. От брега не можеха да го открият толкова лесно. Единствено ако там бе поставен караул.

Но защо, по дяволите?

Гарваните би трябвало да се чувстват в безопасност. Бяха оставили съгледвач, който да прикрива гърба им. Не можеха да знаят, че той се беше намушил на собственото си копие. Отпред бяха осигурени от друга група, която кръстосваше местността и вероятно отдавна вече бе забелязала колата с Търнбоул и двете жени.

Ласитър прогони мисълта за Търнбоул и двете заложнички. Трябваше да съсредоточи вниманието си само върху ставащото тук на брега, не биваше да се разсейва и да позволява нещо да го изкарва от равновесие. С легко движение и, стараейки се по възможност да не предизвика вълни, тласна сала покрай гористия на това място бряг.

Първата му преценка се бе оказала долу-горе вярна. Гъстата гора не бе по-широва от стотина метра. Но на Ласитър му се налагаше да измине двойно разстояние, защото правеше завой, за да не се приближи на някои места твърде много до брега. В този момент забеляза Гарваните през тръстиките, с които бе прикрил сала.

Намираха се в една падина край брега, към който се спускаше стръмен склон, защищен от гъст зелен пояс.

Петима Гарвани, а между тях бяха двама войни, които вече бе видял на мустангите. В средата на падината лежеше трупа на един Гарван с две орлови пера в косите. Вероятно водачът на групата.

Чернокосата жена стоеше на няколко крачки от него, обградена от войните, сключили около ѝ широк кръг, така че Ласитър можеше да я вижда добре. Дългата коса бе паднала в безпорядък по челото ѝ. Капчици пот се стичаха по голото ѝ тяло и оставяха малко по-тъмни линии върху почти снежнобялата кожа. Стоеше там така, сякаш бе сраснala със земята. С широко отворени очи се беше втренчила във високия, як Гарван, който отиде до мъртвия, махна двете орлови пера

от косата му и ги сложи на главата си до своето. Това беше тиха церемония, с която сега той се превръщаше в предводител на групата. Изглежда с благословията на другите, защото никой не възропта.

Към този войн беше насочен погледът на чернокосата красавица, защото той вече бе вождът и тя щеше да принадлежи първо на него.

Жената се обрна леко настрани. Тялото й беше прелестно сложено. Имаше големи, пищни гърди, които се повдигаха и спускаха под учестеното дишане. Хълбоците й бяха нежно закръглени. Краката й дълги и прави. Точно като гърба й, който в този момент тя извърна към Ласитър, защото следеше с очи новия предводител, който пристъпваше в кръг около нея. Мъжът от Бригада Седем забеляза нараняванията отзад по тялото й. Гарваните я бяха удряли с копията. На някои места кожата бе разкъсана и кървеше.

Ласитър притаи дъх. Сигурно чернокосата красавица изпитваше силни болки, но не се издаваше. Това бе едното обяснение. А може би всичко й бе станало напълно безразлично и тя не беше повече в състояние да показва някакво чувство.

Каквото и да бе, Ласитър, изглежда, се беше появил в подходящия момент. Жената бе повалила с два изстрела Гарвана, който досега бе предводител на групата. До тоя миг я бяха оставили малко или много на мира, защото първо трябваше да изберат нов водач. Това искаше време. Но сега вече бяха свършили с тази церемония и страданията и униженията й трябваше да започнат.

Ласитър забрави, че тази жена вероятно беше пристреляла и убила лейтенант Уонамейкър. Тя не бе нищо друго, освен плячка на Гарваните, която беше длъжен да измъкне от ръцете на червенокожите.

Приближи се със сала непосредствено до брега. Не трябваше да прави нищо. Остави лекото течение да свърши работата вместо него. Отпусна крака надолу и усети дъното под ботушите си. Тинесто и меко. Потъна леко в наноса, но само след няколко секунди намери твърда почва под себе си. За да бъдат двете му ръце свободни, завърза с тръстика сала за тялото си.

Новият предводител на групата все повече стесняваше кръга около красивата, чернокоса жена. След още две обикаляния щеше да бъде толкова близо до нея, че ако протегнеше ръка, щеше да я докосне. В дланта си стискаше широк нож с блестящо острие.

До този момент Линда Лагранж бе владяла нервите си. Беше понасяла удари и ритници. Тялото ѝ сякаш беше изградило предпазен щит около сетивата ѝ, така че тя едва ли бе усетила първите мъчения. Но сега предпазният щит се беше разрушил. Чернокосата жена виждаше блестящите очи на огромния Гарван, виждаше ножа в ръката му и изведнъж се разтрепери от страх.

Протегна напред ръце, за да се предпази, и нададе пронизителен вик.

„Добре — помисли си Ласитър. — Много добре. Трябва да викаш. Проклетите Гарвани обичат жертвата им да показва страх и ужаса, който я е обзел. Викай, жено!“

Тя сякаш долови мислите на мъжа от Бригада Седем. Изливайки цялото си отчаяние в писъци, Линда отстъпи вдясно от водача на групата и се приближи към брега, от който Ласитър се намираше само на десетина крачки, прикрит зад маскирания с тръстика сал.

Гарванът, украсен с три пера, остана на мястото си малко изненадан. За момент отмести очи от чернокосата, която не можеше да му избяга, и погледна победоносно останалите войни. Явно бе горд, че голата скуау, застреляла един вожд, изпитваше страх от него.

Линда Лагранж понечи да отстъпи още назад, за да стигне до брега. Изглежда, предпочитаše да се удави, отколкото да бъде убита по зверски начин от Гарваните. Направи само още две крачки, тогава колената ѝ се подкосиха, препъна се и падна на земята.

Оставаха три стъпки до брега. За Ласитър бе ясно, че тя нямаше да успее да ги измине, защото предводителят на групата отново се бе извърнал с гордо изпъчени гърди към Линда и тръгна към нея с гъвкава походка.

— Какво искаш, скуау? — попита той. — Да те изядат рибите? По ли ти харесва това, отколкото да те убие един...

Не успя да продължи. В този момент другите войни бяха отдалечени от брега и наистина се канеха да последват новия вожд. Ласитър трябваше да атакува сега. Едва ли щеше да му се предложи по-добър шанс. Когато мъжагата с черното лице и трите пера в косата се приближеше толкова до жената, че да може да я сграбчи, щеше да бъде още по-трудно. Предводителят на Гарваните вероятно чу свистенето, когато Ласитър запрати ножа във въздуха. Преди да разбере от коя посока идва ножът и кой би могъл да го хвърля,

острието се заби в гърдите му. Индианецът замръзна на място, сякаш се бе натъкнал на невидимо препятствие.

До този момент другите войни не бях забелязали нищо обезпокоително. Виждаха широкия гръб на предводителя си и очите на чернокосата, в които се четеше невероятен ужас.

Както се бе проснал на земята, водачът на Гарваните се извърна към хората си, които сега забелязаха какво се бе случило с него. На лицата им се изписа дълбоко изумление, доколкото въобще можеше да се разбере нещо през черната боя. Огледаха се смаяни във всички посоки, търсейки невидимия враг, убил предводителя им.

В този момент Ласитър метна първата пръчка с динамит, както бе зад сала. Тя падна на не повече от два метра от Гарваните, които след смъртта на водача си, се бяха скуччили един до друг. И този път не реагираха достатъчно бързо. Наистина видяха Ласитър да се показва зад сала и го чуха, че извика нещо на Линда Лагранж. Тогава отново се разнесе гръм.

След първата пръчка с динамит избухна втората. Мъжът от Бригада Седем се освободи с ножа от сала и се хвърли към брега.

Там, където току-що бяха стояли на куп Гарваните, вече не се виждаше нищо. Това обаче далеч не означаваше, че двата заряда са убили войните. С малко късмет един или двама от тях бяха само изхвърлени настани от ударната вълна.

— Тук! — извика Ласитър. — Тук!

Линда Лагранж сякаш се събуди от лош сън. Скочи права, обърна се към брега и откри човека, когото всъщност бе очаквала.

— Тук!

Тя се втурна напред. По време на последните два метра, делящи я от езерото, два пъти ѝ се подкосиха колената и пада на земята. Но неподозирани сили в нея и волята ѝ да оцелее всеки път ѝ помагаха да се изправи на крака.

Ласитър нямаше защо да отива до брега. Стоеше с вдигнат уинчестър на три метра навътре в езерото и бълваше куршум след куршум към обраслия с храсталаци склон, където вероятно имаше още някой оцелял Гарван, който можеше да бъде опасен за него и чернокосата.

Линда Лагранж се хвърли във водата. Инстинктивно заобиколи Ласитър и се насочи с плуване към сала, отнасян бавно, но сигурно от

лекото течение. Щом го достигна, се вкопчи в него и успя да измъкне ремингтона на Ласитър от кобура.

Когато зад гърба му прозвучаха първите два изстрела, мъжът от Бригада Седем разбра, че чернокосата се намира на сигурно място и ако сред храсталака се появеше някой Гарван, тя щеше да го прикрива с револвера. Той се обърна, видя в коя посока се носи сала и заплува под вода към него.

Водата беше бистра, така че Ласитър не можеше да пропусне целта си. Ориентираше се по дългите, голи крака на чернокосата. Хвана един от тях и се изтегли нагоре към повърхността. Дишайки шумно, изплува до Линда, която все още държеше с ремингтона на мушка опустелия бряг. Хвана се здраво за сала. Първо само с едната ръка, после с двете, защото красавицата остави оръжието обратно на сала и се вкопчи в Ласитър като жена, която се страхува, че любимият ѝ ще я напусне.

— Боже мой — не спираше да мълви Линда. — Боже мой.

Вкопчена в него, тя се чувстваше сигурна. Мъжът от Бригада Седем не се налагаше да се грижи за нея. Можеше да съсредоточи вниманието си единствено върху предвиждането на сала в обратната посока. Не мина много време и гората ги скри напълно, така че от брега не можеха вече да ги видят.

Едва в този момент Ласитър осъзна, че бе успял да отмъкне плячката от Гарваните. Усети, че силите го напускат. Разбра, че не бе гълтнал достатъчно от дяволското прахче на доктора от Клиърдаун. Внезапно отново го връхлетяха ужасни болки.

Линда Лагранж го видя, че страда. Пусна го, хвана се сама за сала и на красивото ѝ лице пак се изписа страхът. Страх, че Ласитър няма да се справи и тя отново ще остане сама на сърдечните на Гарваните.

— Ласитър, какво има?

— Зад гората, където брегът описва завой — каза той бавно. — Трябва да се доберем до там при коня ми и провизиите.

— Ти си ранен?

— Спомен от приятеля ти Търнбоул — отвърна ѝ. Едва когато изрече думите, осъзна, че бе глупаво да се издава, че знае коя е. Почувства, че ще изгуби съзнание и тогава щеше да бъде в ръцете ѝ.

Но беше твърде късно. Казана дума, хвърлен камък.

Силите му отслабваха с всяка секунда. Преди да изпадне в безсъзнание, усети, че Линда Лагранж го обгърна с ръка през кръста, за да го държи над водата.

10.

Само с много усилие двата изтощени коня изтеглиха нагоре по склона тежката кола с чергилото. Местността ставаше все по-стръмна и скалиста. Възвищението се бе изпречило внезапно пред Бруно Търнбоул като бариера. За него нямаше друг път, освен по нагорнището. В противен случай трябваше да се върне там, откъдето беше дошъл.

Наоколо се простираше широко, покрито със зеленина плато. От тук добре можеше да се види, че надясно то се спускаше стръмно надолу към брега на Биг Хорн Лейк. Наляво граничеше с издигащ се във висините скалист връх. Ако се продължеше напред, надолу се спускаше същият стръмен път като този, изкачващ се нагоре към платото.

Беше излязъл вятър. Халтаво завързаното чергило плющеше. Иначе се чуваше само пръхтенето на изтощените коне и тихите уплашени гласове на Мария Ървинг и Анабела Маккибин, разговарящи вероятно за съдбата, която ги очаква.

Търнбоул скочи от капрата и обиколи с огромни крачки колата. После се покатери на покрива както преди малко и опита от там късмета си. Но и от това място погледът му не стигна много по-далече.

Потръпна. След провала в Клиърдаун за първи път изпитваше страх, истински страх от смъртта. Бе преживял стотици подобни опасни ситуации, но въобще не бе изпитвал такова чувство.

Но, по дяволите, никога досега не бе обкръжаван от банда диви Гарвани, които като мескалero бяха истински майстори, когато трябваше да измъчват безкрайно дълго човек, докато смъртта накрая не го избави от страданията.

За момент Търнбоул остана да лежи на покрива. През цепката на чергилото погледна вътре в колата. Мария и Анабела се бяха приближили една до друга толкова, колкото позволяваха въжетата. Наблюдаваше красивите жени, за които бе имал специални планове. Мислеше си и за парите на армията, които бяха в двете торби,

сместени между сандъците в колата. Имаше чувството, че няма да се радва нито на жените, нито на парите. Нямаше да успее да стигне до източния бряг в свещената земя на Гарваните и най-сетне да намери спокойствие.

От тук до целта оставаше още половин ден езда. Но между платото, където сега се намираше колата, и свещената земя кръстосваха орди Гарвани, които знаеха какво се приближава към тях. Междувременно сигурно вече бяха разбрали, че той е сам. С изключение на двете жени, които за индианците не бяха противници, а плячка.

— Търнбоул — извика Мария Йрвинг. — Какво става? Клопка ли има? По дяволите, не можеш да ни...

Той скочи от покрива на земята, отиде отзад и се метна в колата. Застана пред Мария Йрвинг, погледна я враждебно и с бързо движение разряза въжетата.

— Вън! — извика ѝ.

Тя се изправи, разтърка китките си и стисна зъби, когато кръвта болезнено нахлу в дланите и пръстите ѝ.

— Вън! — повтори Търнбоул.

Когато мина покрай него, в гърба ѝ се стовари силен удар, който я запокити извън колата. Тя падна на мъха и тревата, покриващи каменистото плато. Опита се да се вкопчи с пръсти в земята, но не успя. Претърколи се няколко пъти. Докато се въртеше, забеляза Гарваните, събрали се на около двеста метра в края на платото.

Търнбоул изруга и Мария разбра, че той също бе открил индианците. Негодникът от триото от Монтана скочи до нея, дръпна я рязко и я изправи. Тя залитна и се хvana здраво за него. Търнбоул я бълсна силно настрани и блондинката отново падна на земята. Този път остана да лежи замаяна и забрави за опасността, която я заобикаляше.

Негодникът се обръна. Беше отвързал и Анабела Маккибин. В този момент я видя да се появява отзад до колата.

В ръце червенокосата държеше един от уинчестърите, които Монтгомери продаваше.

Търнбоул присви очи и избухна в звучен смях. С палец посочи през рамо към Гарваните.

— Ако стреляш и ме проснеш безжизнен в колата, те ще дойдат, Анабела — каза ѝ с приглушен глас. — Смешно е, но те не вярват, че бяла скуау може да убие Гарван.

— Ще им докажа противното — отвърна решително Анабела Маккибин.

— Може би двама, трима ще паднат от конете. Но това няма да спре останалите. Ще препуснат като дяволите и ще бъдат при теб, преди да успееш да заредиш отново. На всичкото отгоре стреляш много лошо.

Червенокосата потрепери, когато негодникът от триото от Монтана тръгна към нея, сякаш не го заплашващ с уинчестъра. Сложи пръст на спусъка, но не го натисна. Отстъпи няколко крачки надясно, но не беше нужно, защото Търнбоул просто мина покрай нея и изчезна в колата. Чу го, че отваря сандъците.

— Къде е сложил проклетия динамит?

Мария Ървинг седна на земята и разтърси главата си. При падането се бе ударила в един камък. От дясната страна дългата ѝ, руса коса се оцвети в червено от кръвта. Не обръщаше внимание на Анабела Маккибин. Не я интересуваше и че Търнбоул вилнееше в колата. Беше вперила уплашен поглед в Гарваните, които не се бяха помръднали от мястото си. Сякаш знаеха със сигурност, че никой не ги застрашава, ако запазят това разстояние.

Анабела Маккибин отпусна уинчестъра надолу и тръгна обратно към колата.

— Динамитът — викаше Търнбоул. — Брадатият каза, че наред с другите неща има и динамит.

Намираше се в края на колата и протегна ръка към червенокосата, сякаш искаше да ѝ помогне да се качи. Тя се хвани на въдицата. Бе забравила за опита си с мъжете. Твърде късно забеляза лукавите искрици в тъмните му очи. Търнбоул сграбчи ръката ѝ и рязко я издърпа до ръба на колата. С рамо Анабела се бълсна силно в една от напречните греди, нададе пронизителен вик и изпусна уинчестъра. Когато той я пусна, червенокосата ирландка рухна на земята. Негодникът скочи от колата, вдигна уинчестъра и пристъпи страшно разгневен към голата Анабела. Въпреки че бе замаяна, тя успя да се претърколи настрани и да избегне ботуша му.

Търнбоул изруга и понечи да ритне отново червенокосата. Но в този миг настъпи раздвижване в групата на Гарваните. Двама войни пришпориха мустангите напред.

Негодникът коленичи на покритата с мъх земя. Изчака, докато двамата Гарвани се отдалечат на около петдесет метра от другите. Тогава вдигна уинчестъра до рамото си, прицели се във война отляво и с един-единствен куршум го събори от коня. Преди другият да успее да обърне мустанга и да се върне при групата, Търнбоул улучи и него. Гарванът все още се търкаляше на земята, когато останалите индианци препуснаха в галоп обратно. След няколко минути не се виждаше вече никой. Негодникът се изправи.

Мария стоеше на две-три крачки от него. С широко отворени очи бе проследила действията му. Сега гледаше бандита и в светлосините ѝ очи проблесна надежда. Беше ѝ напълно ясно, че след като бе убил двама, той можеше да се отърве и от другите Гарвани. Значи бяха в състояние да се защитават тук горе на платото, докато дойде помощ.

Помощ?

Изведнъж се опомни. Хората, които можеха да помогнат на нея и Анабела, бяха врагове на Търнбоул. Той щеше да се бие и с тях както с Гарваните. Страхът отново се прокрадна в нея, но тя успя да не го покаже. Кимна на бандита, отиде при червенокосата и седна до нея на земята. Прегърна я през рамо и я придърпа към себе си.

— Можех да го застрелям — каза Анабела Маккибин тихо. — По дяволите, бях се прицелила в него. Можех да го застрелям, но...

— Тогава Гарваните щяха сега да са ни хванали — прекъсна я Мария. — Други хора идват насам да ни спасят. Чувствам го. Трябва да печелим време. Време, Анабела, това е единственото нещо, което може да ни спаси. Независимо какво ще стане. В никакъв случай не предприемай нищо срещу Търнбоул. Той борави с уинчестъра по-добре от нас и може да ни отърве за известно време от Гарваните.

Анабела я погледна и кимна. Разбира се, че Мария бе права. Блондинката се изправи и се протегна. Негодникът я наблюдаваше с присвити очи, когато тя бавно се запъти към него. С предизвикателната походка на жена, която иска на всяка цена да прельсти някой мъж. Хълбоците ѝ се поклащаха грациозно, стегнатите ѝ гърди се полюшваха.

Търнбоул се разтрепери. Мария забеляза това. Дори сега, когато смъртта дебнеше непосредствено около тях, той я желаеше силно.

— Върви в колата и донеси въжетата — каза ѝ, преди да успее да се приближи много до него.

Мария спря, погледна го, после се обърна и отиде до колата. Покатери се вътре и след малко се върна с няколко въжета.

— Тук никъде няма дърво, където сам да се обесиш, Търнбоул — каза му злобно, макар, че не искаше.

Той се приближи до нея, взе въжетата и отиде с тях при Анабела, сграбчи червенокосата ирландка за ръката и я задърпа към колата. Върза китките ѝ, а краищата на въжетата захвана за напречната греда на колата. Тя можеше да се движи само половин метър надясно и толкова наляво, което означаваше, че няма никакъв шанс да се скрие от погледите на Гарваните. А те сигурно скоро щяха да се появят отново. После Търнбоул се извърна към Мария, която гледаше с широко отворени очи.

— Ела тук — каза ѝ грубо. — Тук до колата. Анабела трябва да види, както и проклетите Гарвани. Вероятно ще полудеят, като видят как те обладавам. Може би ще се приближат повече и тогава с малко късмет ще убия няколко индианци. По дяволите, ела насам!

Изминаха две-три секунди. Мария не можеше да се помръдне от мястото си. Беше се втренчила в Търнбоул, който бе оставил уинчестъра на земята и събличаше ризата си. Вече разкопчаваше колана на панталона, когато тя се съвзе от вцепенението и животът отново се върна в тялото ѝ.

Сама беше казала на Анабела, че в никакъв случай не бива да предприемат нещо срещу него, защото може да ги пази от Гарваните. По дяволите, не бе казала нищо невярно. Желанието на Търнбоул беше отвратително. Но пък по тоя начин двете с Анабела печелеха време, от което така много се нуждаеха. Може би и планът на бандита да привлече няколко Гарвани и да ги извади от играта, щеше да успее. Треперейки, спря на половин метър пред него. За миг се дръпна, когато той протегна ръка към нея и докосна гърдите ѝ. После се отпусна и затвори очи.

— Не се опитвай — процеди през зъби Бруно Търнбоул, — да правиш нещо, което да ме разгневи, Мария.

Тя въобще не отвори клепачи, когато се отпусна на колене и после се опъна върху зеления мек мъх на скалистото плато.

11.

Тя го измъкна от водата, спаси оръжието му от сала и го завлече всред гъстите храсти, където бе оставил кафявия си жребец.

Ласитър установи това, когато отвори очи и учудено се огледа наоколо. Тогава си спомни, че още преди да изпадне в безсъзнание, си бе мислил, че ако въобще отново се събуди, ще се намира в рая или в ада.

На пръв поглед всичко като че ли повече приличаше на рая. Само на два метра от него стоеше чернокосата красива жена. Косата бе прилепната на главата ѝ и придаваше на лицето ѝ почти класически черти. Водата по кожата ѝ все още не бе напълно изсъхнала. Тук-там по прелестното ѝ, голо тяло проблясваща някоя капчица. Високите ѝ, стегнати гърди се повдигаха и съмъкваха от тежкото дишане. В дясната ръка държеше ремингтона му. Когато Ласитър погледна по-нагоре, втренчи очи в черното дуло. Ако на лицето ѝ не беше тази пленителна, почти неземна усмивка, той щеше да се чувства в опасност.

— Ако бях оная, за която ме смяташ, Ласитър, тогава щеше да си мъртъв, нали?

Плъзна поглед от главата до петите ѝ. Беше точно жената, за която я мислеше.

Съвсем сигурен ли бе?

По дяволите, никога преди това не я бе срещал, а и не разполагаше с точно описание на жената, изпратила лейтенанта в ада.

— Сигурно си права — отговори Ласитър с натежал глас.

Малко по-късно, когато видя разтворените бели пакетчета наоколо, които докторът от Клиърдаун му бе дал за из път, разбра защо гласът му звучеше така. Тя не само го бе извлякла на сушата, но и му беше дала от болкоуспокоителното.

Дявол знаеше какво се бе случило между нея и лейтенанта в хотела. Може би офицерът, който все пак бе предател, я беше нападнал. Може би тя го бе застреляла при неизбежна самоотбрана. Може би.

Ласитър прогони мислите си от главата. Не искаше да знае. Тя беше красива жена, която бе измъкнала в последния момент от лапите на Гарваните. Жена, която малко след това му спаси живота.

Тя бе и си оставаше за него това, докато не се появеше някой тук и не потвърдеше противното, което естествено можеше да докаже.

Изправи се седнал. Бе свалила изцапаната му и прогизнала от кръв превръзка и я бе хвърлила в храстите. В торбите на седлото имаше чиста превръзка с дезинфекциращ мехлем. Поне докторът твърдеше, че вонящият мехлем дезинфекцирал рани и че го е забъркал по стара индианска рецепта.

Раната на хълбока му наистина изглеждаше зле. Куршумът на Търнбуул беше откъснал парче месо. Краищата на дупката бяха подути и огненочервени. Понеже чернокосата го бе натъпкала с всичкото лекарство, Ласитър не усещаше нищо. Но сигурно това състояние нямаше да продължи дълго. Половин, вероятно даже цял ден, но не повече. Най-късно дотогава трябваше да го прегледа отново лекар. В Клиърдаун, защото това бе най-близкият град. А и там, в лицето на Сюзън Тейлър, имаше отлична медицинска сестра.

Бе поставила ремингтона вдясно до крака му. Сега Линда се приближи с чистата превръзка и с вонящия мехлем в ръце. Клекна встрани до него и се наведе напред, за да може да огледа по-добре раната. Твърдите зърна на гърдите ѝ докоснаха ръката на Ласитър.

— Не изглежда добре — каза тя тихо, сякаш се страхуваше да не би наблизо да има някой, който да ги подслушва. — Седни изправен.

Ласитър направи каквото искаше чернокосата от него. Потръпна, когато пръстите ѝ опипаха хълбока. Тя почисти първо с влажна кърпа краищата на раната.

— Боли ли те?

Той поклати глава.

— Още не си ме питал за името ми. Не ме попита и откъде знам твоето, Ласитър.

Мъжът от Бригада Седем се усмихна леко.

— Аз съм от хората, които задават малко въпроси.

С друга кърпа Линда намаза равномерно раната с вонящия мехлем. Нанесе слой, дебел почти колкото пръст, използвайки цялото лекарство. Ласитър имаше чувството, че му слагат леден блок на хълбока.

— Дръж здраво, Ласитър.

Имаше предвид компреса, който бе поставила на раната му. Той затисна с два пръста парчето плат, докато Линда го хвани от другата страна, при което твърдите зърна на гърдите ѝ отново докоснаха тялото му. Сигурно неумишлено, защото чернокосата се наведе над него, за да може да постави превръзката.

Но не би ли могла след банята в езерото да се пооблече?

— Ще стегна превръзката толкова, колкото позволява — каза на ухото му. — Не е приятно, но по тоя начин идните часове раната няма да се отвори отново. Окей?

— Окей.

Чернокосата жена работеше мълчаливо. Горната част на тялото ѝ постоянно променяше положението си. Ту едната, ту другата гърда се озоваваше пред лицето му. Главата ѝ бе наведена и тя виждаше накъде точно се помръдват твърдите зърна. Замръзна на място, когато върхът на дясната ѝ гърда докосна устните му. Наведе се още напред и изстена сладострастно, когато Ласитър обхвана с устни зърното и го целуна. За няколко мига остана неподвижна, а после внимателно се отмести назад.

— Още не съм готова — каза тя. — Дръж единия възел, за да мога с другия да закрепя добре превръзката.

Ласитър се подчини. Никога досега не бе изпитвал подобно чувство на раздвоение, което в момента го обзе. От една страна, чернокосата го привличаше и с пищните си форми възбуждаше мъжествеността му. От друга страна, му бе ясно, че с нея не бива да започва нищо. Нито тук и сега, нито пък по-късно, когато се установи самоличността ѝ.

— Жалко.

Линда прибра влажната коса на тила си, изправи се и отиде при кафявия жребец, за да вземе от дрехите на Ласитър и да ги облече. Една риза, която ѝ бе твърде голяма, панталон, през чиито гайки трябваше да прекара въже, за да не ѝ пада. Наложи се да навие и крачолите.

— Имам само един чифт ботуши — каза той.

Линда се обърна към него. По красивото ѝ лице пробягна леко меланхолична усмивка.

— Мисля си, че е проклет каприз на съдбата да срещаш истинските мъже винаги едва тогава, когато е станало твърде късно — промълви чернокосата.

— Как така твърде късно?

Тя сви рамене.

— Във всяко едно отношение. Нямаме време да се опознаем по-отблизо. Ти трябва да тръгнеш на изток. Вероятно на половин миля зад нас, едва ли разстоянието сега да е по-голямо, язи група сини куртки, предвождана от червенокос сержант.

Ласитър се изправи и облече внимателно мокрите си дрехи. Чувстваше се като новороден. А може би беше така.

— Сините куртки?

Линда кимна и посочи към кафявия жребец.

— С удоволствие бих купила коня ти, Ласитър, но не знам с какво да го платя.

— Може би след време ще се видим някъде — каза мъжът от Бригада Седем дрезгаво. — Тогава ще ми платиш.

— Ще бъда в Ловел, Уайоминг. В кръчмата „Райзинг сон“. Тя е собственост на един мой познат, който веднъж, преди две години ми обеща, че по всяко време ще мога да се подслоня при него.

Ласитър преглътна, защото гърлото му бе пресъхнало. В далечината вече се чуваха копитата на конете на сините куртки.

— Дано си спомни думите си — каза той.

Чернокосата се засмя тихо, откачи кожения калъф и торбите от седлото, после се замисли за миг, взе отново уинчестъра със себе си и се метна на коня.

— Ще ти върна уинчестъра, когато дойдеш в Ловел.

— Кръчмата „Райзинг сон“?

— Да, правилно.

Обърна кафявия жребец и сама се извърна още веднъж на седлото.

— Знам, че това е моят последен шанс, Ласитър — извика му. — Няма да го забравя. Искаше ми се да се бяхме срещнали при други обстоятелства и...

Внезапно мълкна, заби голи пети в хълбоците на коня и препусна напред.

Ласитър я изпрати с поглед, докато чернокосата изчезна зад първия хълм. Бе поела навътре в земите на Гарваните, за да бъде сигурна, че няма да пресече пътя на сините куртки. Мъжът от Бригада Седем изтри потта от челото. Не искаше да мисли дали бе постъпил правилно или не, пускайки чернокосата да замине. Ако наистина беше същата жена, тя щеше да го остави да умре на сред езерото, където бе загубил съзнание. Вдигна ремингтона и даде изстрел във въздуха, за да привлече вниманието на сините куртки върху себе си.

Първо видя огромния, червенокос сержант, който изскочи от храстите с готов за стрелба револвер. Вляво и вдясно от него се появиха останалите войници. Новобранци по преценка на Ласитър. Вероятно това бе първата им акция.

— Запазете спокойствие, хора — каза Макдъглас с гърмящ глас. Скочи от седлото и тръгна към Ласитър. — Ако не се лъжа, ти си Ласитър, за когото ми говори дебелият шериф, нали?

Мъжът от Бригада Седем кимна.

— Не изглеждаш много добре — посочи към превръзката му. — Чернокосата, която току-що видях да се отдалечава, препускайки като луда, е била медицинската сестра, нали?

Ласитър кимна отново.

— Да — изръмжа Макдъглас. — Спомням си, че майка ми казваше за жените, които могат да церят раните на мъжете, че са добри съпруги. А добрите съпруги не стрелят по някой лейтенант, нали?

Червенокосият сержант беше запознат с нещата. Изглежда, Бърнинг му бе изпял всичко. Ласитър забеляза, че Макдъглас е мъдър човек. Ирландецът задаваше въпроси и веднага парираше положителния отговор.

— Имаш право, сержанте — каза мъжът от Бригада Седем. — Добрите съпруги не стрелят по лейтенант, който носи синя униформа. Само ако им се наложи да бранят честта си.

— Да, това е основателен довод. Минавайки покрай мен, чернокосата ми изглеждаше като жена, която има доста какво да брани. — Протегна ръка към Ласитър. — Аз съм Кевин Макдъглас. Наредих на двама от хората ми да пообиколят далеч напред. Току-що те отново се натъкнаха на нас. Колата с чергилото се намира на десет мили от тук на някакво проклето плато. Гарваните го обкръжават. Дебелият шериф също е на път с част от войниците ми. Но се страхувам, че ще

направи твърде голям завой, ще препусне назад доста късно и няма да пристигне навреме на платото. Така че, Ласитър, трябва да побързаме.

„Десет мили“ — помисли си Ласитър. След лудешката езда преди няколко часа това му се струваше като приятна разходка. Не само приятна, но и безопасна, защото на Гарваните въобще нямаше да им хрумне да се бият с кавалерията.

— Хей, Томпсън — каза Макдъглас.

Едно бледо момче, на чието лице бе изписано силно изтощение, се обади, отдавайки чест.

— Сър?

— Ти ще останеш тук на пост, Томпсън, и ще осигуряваш гърба ни. Окопай се с достатъчно муниции и стреляй по всичко, което прилича на Гарван или Шайен. Мястото тук е добро и те няма да могат да те изненадат. Ще се справиш ли, Томпсън?

— Разбира се, сър.

— Джентълменът е преотстъпил коня си на една дама, така че ще използва твоя жребец.

— Разбира се, сър.

— Останалите отново на седлата и напред. Бавно! Ласитър и аз ще ви последваме. Дръжте очите си отворени на четири.

Макдъглас изчака, докато Томпсън намери подходящо място и започна да се окопава.

— В състояние ли си въобще да язиш, Ласитър? — попита го сержантът.

— Дошъл съм дотук, сержанте...

— Старши сержант, Ласитър. Е, добре. Остават десет мили. После ще те върнем обратно в Клиърдаун, за да се погрижи някой доктор и вероятно някоя друга сестра за теб. Всичко наред ли е?

— Напълно наред, старши сержант.

— Можеш да ме наричаш Макдъглас, Ласитър.

На пръв поглед Бруно Търнбоул сякаш бе изгубил разсъдъка си.

Заедно с новобранците на Макдъглас Ласитър бе стигнал до платото, където се намираше колата с жените. Два пъти бяха срещали по пътя Гарвани. Точно, както бяха предположили Макдъглас и

Ласитър, войните се бяха сдържали да ги нападат. Бяха мятали само копия да ги сплашват и после бяха изчезвали.

Така стояха нещата от тази страна на платото. От другата, откъдето по някое време трябваше да се появи шериф Бърнинг, нещата можеха да изглеждат съвсем различно. От мястото, което бяха заели Макдъглас и Ласитър, нямаше добра видимост до там.

Това, което видяха, беше Търнбоул, размахващ един уинчестър над главата си и танцуващ като полудял по платото. Сякаш искаше да се присъедини към Гарваните и за всеки случай се упражняващ в танците им.

Вдясно до колата лежеше голата блондинка, извърнала се настриани. Очите ѝ бяха широко отворени. Въпреки че гледаше натам, където стояха Ласитър и сержантът, Мария Ървинг не виждаше спасителите си.

Отзад за колата бе завързана червенокосата ирландка, Анабела Маккибин. Търнбоул танцуваше около нея. На тялото си нямаше нито една дреха. Изведнъж се закова на място, после направи полукръг, вдигна високо уинчестъра и стреля в противоположна посока. Пронизителният вик на негодника се смеси с тръсъка от експлозията.

— Те са още тук и проклетият кучи син знае къде се намират — изпъшка Макдъглас. — Нещо ги занася, разиграва им номера и се опитва да се отърве един по един от тях.

За това говореше поведението на Търнбоул. Но видът на блондинката показваше, че той явно има още нещо наум. На Ласитър му бе ясно, че негодникът от триото от Монтана знае, че скоро ще умре и иска да се наслаждава докрай на последните си часове заедно с двете жени. Търнбоул в никакъв случай не беше побъркан, както се опитваше да се представи, защото Гарваните, подобно на повечето други племена, не закачаха лудите и слабоумните. Ласитър допусна, че той по-скоро бе пиян до козирката.

— И сега? — попита Макдъглас. — Твърде опасно е, ако ние...

— Няма да се втурваме през платото — каза мъжът от Бригада Седем, който бе огледал всичко много добре и вече бе открил път, по който можеше да се приближи незабелязан непосредствено до колата с чергилото. С малко късмет и ако Търнбоул не станеше подозрителен и не насочеше очи в тази посока. — Задръж новобранците тук. Те трябва

да съсредоточат вниманието си върху Гарваните, които негодникът от триото от Монтана не вижда.

— Хей, цивилен, не можеш да нареджаш на старши сержант...

Ласитър не даде ухо на тирадата, която Макдъглас се канеше да му държи. Плъзна се леко назад, запълзя по склона и след малко се насочи към колата, намираща се на обраслото с мъх плато.

— Видя ли какво стана между блондинката и мен? — попита Търнбоул.

Ласитър се опъна зад един скален блок. Чу негодникът, но не можеше да го види, защото бе от другата страна на колата и в момента разговаряше с червенокосата ирландка, която седеше на земята, вързана за колата отзад.

— Убих четирима от ония дяволи, Анабела. А сега ще видя сметката и на другите, защото те са любопитни като малки деца и ще излязат от прикритието си, ако ние двамата...

— Не трябваше да пушиш опиум, Търнбоул — каза червенокосата. — Предупредих те, че ще те смачка физически и ще те накара да повярваш, че си господар на света.

Той се засмя гръмко.

— Аз съм. Господар съм на теб, на блондинката и на живота на проклетите Гарвани. Мога да ги унищожа...

— Ще ги виждаш двойни и тройни и въобще няма да ги улuchiш.

Вероятно червенокосата ирландка беше права. От сегашното си място Ласитър не можеше да прецени. Пропълзя около камъка, където току-що бе потърсил прикритие и продължи да се промъква напред към колата.

Мария Ървинг се бе обърнала на другата страна. Забеляза го, трепна и отвори уста да извика. В последния момент закри с ръце устата си и нарочно погледна в противоположната посока, за да не издаде Ласитър. Тя не познаваше мъжа от Бригада Седем, но ѝ беше ясно, че човек, появил се от тази страна, може да идва само заради тях.

Ласитър го деляха два метра от колата, когато Търнбоул изникна до Анабела Маккибин и клекна до нея. Острието на ножа му проблесна на слънчевите лъчи. Бандитът преряза въжетата, с които бе завързал червенокосата отзад за колата.

Мъжът от Бригада Седем притай дъх и продължи да пълзи. Измина останалите два метра и залегна под колата. Видя как Търнбоул

притисна Анабела Маккибин на земята. Видя и двамата Гарвани, които използваха благоприятния момент, че вниманието на негодника бе заето с жената, и се опитаха да се приближат до колата.

Търнбоул държеше ножа в ръка. Беше сложил уинчестъра на земята до червенокосата, както беше направил вече при Мария Щринг. Острието беше толкова близо до шията на Анабела, че Ласитър не биваше да стреля по Гарваните. Макдъглас и войниците му също трябваше да не предприемат нищо. Още при първия изстрел Търнбоул щеше да се стресне и да нарани смъртоносно червенокосата.

Мъжът от Бригада Седем пусна уинчестъра на новобранеца Томпсън, за да бъдат ръцете му свободни, и продължи да пълзи напред. Беше толкова близо до Анабела Маккибин, че чуваше учестеното ѝ дишане.

Мария виждаше всичко това. По дяволите, защо не реагираше? Беше в състояние да...

— Внимавай, Търнбоул — извика блондинката предупредително, точно когато тия мисли минаха през ума на Ласитър. Започна да се търкаля към края на платото, където междувременно се беше появил Макдъглас.

Търнбоул се наведе светкавично към уинчестъра, вдигна го високо от земята и се обърна. Двамата Гарвани, които мъжът от Бригада Седем беше забелязал, се бяха втурнали на платото, последвани от около още дузина воини.

Сержантът и хората му не биваше да откриват огън, докато Анабела лежеше беззащитна до колата. Не бе възможно да убият наведнъж всички Гарвани. Някой от индианците можеше да нападне червенокосата и тогава тя беше загубена.

Ласитър протегна ръце към глазените на красивата ирландка. Нямаше значение какво става пред и зад колата. Поне засега. Първо трябваше да успее да издърпа Анабела под колата до себе си, където щеше да се намира на що-годе сигурно място. А когато го направеше, Макдъглас можеше да нападне с новобранците си и да сложи край на тая дяволска история.

Червенокосата изкрештя. Не знаеше кой я бе хванал за краката и се мъчи да я придърпа към колата. Първо си помисли за някой Гарван и започна да рита и маха с ръце, опитвайки се да се хване за колата.

Ласитър опря крака на земята за по-здрава опора. Трябаше да използва цялата си сила, за да изтегли с едно рязко движение съпротивляващата се ирландка под колата. Пусна я и веднага посегна към уинчестъра. Там, където току-що бе лежала Анабела, изникна един Гарван с боядисано в черно лице и се опита да се мушне след нея под колата.

Ласитър натисна спусъка на уинчестъра, без да се цели. Войнът беше толкова близо, че не можеше да не го улучи. Мъжът от Бригада Седем видя как индианецът отхвръкна назад, сякаш някой го бе цапардосал силно с юмрук, и се срути на земята. В този момент на платото около колата настана същински ад. Беше невъзможно да се преброи от колко оръжия бе открит огън срещу Гарваните. Като че ли се стреляше и от отсрещната страна на платото, откъдето трябаше да дойде Бърнинг с останалите новобранци на Макдъглас.

Анабела все още не разбираще напълно какво става. Продължаваше да рита и маха с ръце. Заби крак в ранения хълбок на Ласитър. Той нададе пронизителен вик. Имаше чувството, че някой разкъсваща тялото му на малки части.

— О, господи!

Впери поглед в ужасеното лице на червенокосата, която едва сега осъзна, че мъжът до нея ѝ беше спасил живота от връхлитящите Гарвани, издърпвайки я бързо под колата.

— Боже Господи!

Анабела се отпусна напред, покри го почти целия с голото си тяло и притисна обляното си в сълзи лице към бузата му.

Както внезапно бе започнало да се стреля, така и внезапно огънят секна. Наоколо ехтеше заповедническият глас на Макдъглас. Чуваха се виковете на дебелия Пийт Бърнинг, който действително бе стигнал до платото почти едновременно с червенокосия сержант и Ласитър.

— Къде е Ласитър? — изкрещя шерифът.

— Под колата.

— По дяволите...

— Не е сам. Заедно с хубавата ирландка — изрева сержантът. — Търнбоул е промушен с три копия. Някой трябва да ги извади от тялото му, иначе ще са ни нужни два дена, за да изкопаем достатъчно голяма дупка...

Ласитър погледна надясно. Дебелият Бърнинг беше залегнал пред колата и мушна глава под нея. И да искаше при неговите килограми не можеше да направи повече.

— Не е възможно — изръмжа шерифът. — За втори път през тия двадесет и четири часа те спипвам с гола жена, Ласитър...

— Затваряй си устата, шерифе — извика Макдъглас, който също се бе проснал на земята, подаде ръка на червенокосата си сънародничка и я измъкна първа изпод колата. — Накарай да изпразнят колата, за да натоварим вътре Ласитър и да го закараме в Клиърдаун. Губи много кръв...

Сержантът бе сграбчил крака на мъжа от Бригада Седем и предпазливо го издърпа.

— Всичко е окей — помъчи се Ласитър да прикрие наистина тежкото си състояние. — Мога да се върна сам на кон в Клиърдаун и...

Краката му се подкосиха и щеше да се срути на земята, ако Макдъглас не го бе подхванал съобразително.

Най-напред Ласитър чу трополенето на колата с чергило, където лежеше. Под него бяха разстлани толкова много одеяла, че силното друсане почти не се усещаше.

От двете си страни забеляза смътно червенокосата и блондинката. Когато повдигна леко глава, видя огромния кръст на Бърнинг, който седеше на капрата и караше проклетата кола, създала им толкова неприятности.

Но честно казано, Ласитър не се интересуваше от широкия кръст на шерифа.

— Дръпни още няколко пъти, Ласитър — Мария Ървинг му подаде лулата. По вкуса, който имаше в устата си, разбра, че вече бе пушил. — От опиума може да ти се доповръща, но поне няма да те боли.

— Ще се погрижим за теб, Ласитър — обеща му Анабела Маккибин, която се наведе от другата страна към него и леко надигна главата му, за да може да дръпне от лулата, която Мария вече бе мушнала между устните му.

— Не се притеснявай, Ласитър — каза блондинката. — Когато стигнем в Клиърдаун, нищо няма да ти липсва. Ще те излекуваме

заедно. Много бавно, за да бъдеш по-дълго с нас.

Анабела тихо се засмя и погали лицето му.

Ласитър усети, че постепенно отново се унася в дрямка. Искаше да каже на двете красавици, че в Клиърдаун има още една медицинска сестра, която се чувства отговорна за него. Но не успя. Двете жени трябваше сами да го разберат.

Издание:

Джек Слейд. Триото от Монтана

Поредица: Ласитър

Превод: Цветелина Петрова

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Христина Бонева

Технически редактор: Стефка Димитрова

Издателска къща „Калпазанов“ — Габрово, 1995

Отпечатано от „Полиграфия“ АД — Пловдив

Формат: 84/108/32

ISBN 954-17-0074-8

Цена 50 лв.

© SINGER MEDIA CORPORATION USA

C/O QUELLE PRESSE — FREIBURG

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.